

Unul dintre cei mai populari scriitori japonezi contemporani, **Haruki Murakami** s-a născut la Kyoto în 1949. A studiat literatura la Universitatea Waseda din Tokyo. Experiența sa de proprietar al unui bar din Tokyo în care se cânta jazz (reflectată în romanul său din 1992 *La sud de graniță, la vest de soare*) și cea de traducător al operelor lui F. Scott Fitzgerald, John Irving, Truman Capote și Raymond Carver își vor spune cuvântul în formarea sa ca mesager al unei Japonii occidentalizate - un ținut amăgitor, lipsit parcă de suflet și suflu, al cărui spirit străvechi pare să fi dispărut aproape în întregime. Primul său roman, *Ascultă cum cântă vântul* (1979), i-a adus Premiul Gunzo, fiind urmat de *Automatul 1973* (1980) și *în căutarea oii fantastice* (1982, distins cu Premiul Noma). Ele zugrăvesc mentalitatea tinerei generații stăpânite, pe de o parte, de sentimentul de răzvrătire, iar pe de alta, de senzația de deșertăciune și dezrădăcinare, în 1987 publică romanul *Pădurea norvegiană*, bestseller internațional, tradus în numeroase limbi și vândut în peste patru milioane de exemplare. Romanul *Cronica păsării-arc* (1994, nominalizat pentru prestigiosul ÎMPAC Dublin Literary Award) răscolește amintirile reprimite ale atrocităților comise de soldații japonezi în China în timpul celui de-al doilea război mondial. A mai scris romanul *La capătul lumii și în țara aspră a minunilor* (1985, pentru care a primit Premiul Tanizaki) și mai multe volume de povestiri. Murakami este, de asemenea, autorul unei relatări despre atacul cu gaz sarin asupra metroului din Tokyo, intitulată *Underground*. În anul 2002, Murakami publică romanul *Kafka pe malul mării*, intrat imediat pe lista bestseller-urilor. Acțiunea romanului *Cronica păsării-arc* debutează într-o suburbie liniștită din Tokyo, unde tânărul Toru Okada își duce existența deloc ieșită din comun alături de soția sa. Disparația motanului familiei, apoi cea a soției dau peste cap viața protagonistului, care se vede prins în păienjenishul unei lumi fantastice, ce intersectează în mod straniu realitatea cotidiană. Plecat în căutarea soției sale, protagonistul va întâlni personaje care de care mai ciudate.

In seria de autor „Haruki Murakami” urmează să apară *Pădurea norvegiană*.

Cartea I

Coțofana hoață

Iunie - iulie 1984

Pasărea-arc în ziua de marți Șase degete și patru sâni

Când a sunat telefonul, fierbeam spaghete în bucătărie și fredonam *Coțofana hoață* a lui Rossini, care tocmai se transmitea la radio.

Consider că muzica aceasta se potrivește perfect cu prepararea spaghetelor.

Am vrut să las telefonul să sune, nu numai pentru că spaghetele erau aproape gata, dar mai ales pentru că orchestra simfonică din Londra, sub bagheta lui Claudio Abbado, atingea punctul culminant, în cele din urmă însă am dat focul mai mic și m-am dus în sufragerie să răspund. Mă

gândeam să nu fie cumva vreo cunoștință care mă anunță că mi-a găsit o nouă slujbă.

— Te rog sa-mi acorzi zece minute, zise o voce de femeie fără nici un preambul.

In general recunosc imediat vocile la telefon, dar aceasta îmi era complet necunoscută.

— Vă rog să mă scuzați, dar cu cine doriți să vorbiți? am întrebat eu politicos.

— Chiar cu *tine*. Zece minute, te rog. Nu vreau decât să-mi acorzi zece minute și o să vezi că ne înțelegem, zise femeia. Avea o voce joasă și blândă, dar mie mi se părea cam alunecoasă.

— Adică ce să înțelegem ?

— Să ne înțelegem sentimentele, reciproc.

Mi-am lungit gâtul și m-am uitat prin ușa de la bucătărie. Spaghetele mele fierbeau, cumiți, iar Abbado își vedea mai departe de *Coșofana hoată*.

— Scuză-mă, te rog, dar tocmai îmi pregăteam niște spaghete. Poți să suni un pic mai târziu?

— Spaghete? întrebă femeia surprinsă. Spaghete la zece și jumătate dimineața?

— Nu cred că te privește pe tine ce mănânc și când mănânc, am ripostat eu puțin cam iritat.

— Ai dreptate. Am să revin, spuse ea sec.

Am sesizat imediat că i s-a schimbat starea de spirit.

— Ia stai puțin, am zis. Dacă ai cine știe ce prostioare de vânzare, renunță. Poți să tot dai la telefoane, că nu mă interesează. Am rămas fără slujbă și n-am bani.

— Stai liniștit, știu în ce situație te afli.

— Cum adică știi ? Ce știi ?

— Știi că ți-ai pierdut slujba. Știi și eu atâta lucru. Vezi-ți de prețioasele tale spaghete acum.

Când am vrut să o întreb cine naiba e, mi-a trântit telefonul în nas.

Am rămas trăsnit cu receptorul în mână, uitându-mă la el ca la altă minune, dar mi-am amintit imediat de spaghete și am dat fuga la bucătărie. Am oprit focul și le-am pus în sită să le strecor. Din cauza telefonului primit, fierseseră mai mult decât mi-ar fi plăcut mie, adică *al dente*, dar mergeau și-asa.

Ce voia individa să zică cu „să ne înțelegem”? mă gândeam eu în timp

ce mâncăm. Cum adică să ne înțelegem sentimentele reciproc în numai zece minute? Ce naiba se întâmplă? Ei, o fi fost doar un telefon de prost-gust, dat la întâmplare. Sau poate chiar voia să vândă cine știe ce produse noi. Oricum, nu cred că avea vreo legătură cu mine.

După ce-am mâncat, m-am întors la canapeaua din sufragerie și am pus iar mâna pe cartea pe care o împrumutasem de la bibliotecă, aruncând din când în când priviri telefonului, începuseră să mă preocupe cuvintele femeii: „Ne înțelegem reciproc în zece minute”. Ce naiba puteam înțelege în zece minute? Dacă stau și mă gândesc, femeia mi-a spus de la bun început că ne erau suficiente exact zece minute pentru a ne înțelege. A delimitat timpul cu multă precizie și era probabil absolut convinsă că nouă minute ar fi însemnat prea puțin, iar unsprezece minute, prea mult... de parcă era vorba de spaghete fierte *al dente*.

Tot gândindu-mă la asta, mi-a dispărut complet cheful de lectură, așa că am decis să mă apuc de călcat. Ori de câte ori mă aflu într-o stare mai ciudată, calc cămăși. Este un obicei mai vechi de-al meu și respect ritualul cu strictețe. Fiecare cămașă călcată trece prin douăsprezece etape, încep întotdeauna cu partea exterioară a gulerului și termin cu manșeta de la mâneca stângă, în timp ce calc, număr cu multă atenție fiecare etapă și nu inversez nici o mișcare. Dacă nu procedez astfel, treaba nu iese ca lumea.

Am călcat trei cămăși și după ce m-am asigurat că nu au nici măcar o cută, le-am pus pe umerase. După ce am scos fierul din priză și l-am pus în dulapul din hol, împreună cu masa de călcat, m-am simțit mult mai bine. Aveam mintea mai limpede.

Tocmai mă îndreptam spre bucătărie să beau niște apă când a sunat iar telefonul. Am ezitat puțin dacă să răspund sau nu. Am decis să răspund și, în caz că era femeia de adineauri, să îi spun că sunt ocupat cu călcatul rufelor. Apoi îi închideam, simplu, telefonul.

Era Kumiko, soția mea, de data aceasta. Ceasul arăta 11: 30.

— Cum merge? întrebă ea.

— Bine.

— Ce făceai ?

— Tocmai am terminat de călcat.

— S-a întâmplat ceva ? întrebă ea puțin îngrijorată parcă. Știa foarte bine în ce stare de spirit mă aflam când mă apucam de călcat.

— Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Pur și simplu mi-am călcat niște cămăși. M-am așezat pe scaun și am mutat receptorul din mâna stângă

în mâna dreaptă, întrebând-o de ce a dat telefon.

— Știi să scrii poezii ?

— Poezii? am întreat, uimit la culme. Cum adică... poezii? Ce naiba vrei să spui?

— Cunosoc pe cineva care lucrează la o revistă pentru adolescente. Caută un colaborator care să adune și să revizuiască poeziile ce urmează a fi publicate. Și mai vor ca persoana pe care o angajează să scrie, lunar, o poezie scurtă pentru pagina întâi. Eu zic că, pentru cât e de simplă slujba, nu e deloc rău plătită. E adevărat că nu e o slujbă permanentă, dar dacă persoana face treabă bună... s-ar putea să mai primească și alte lucrări de la editură.

— Treabă simplă? Ia stai puțin! Pe mine mă interesează o slujbă care să aibă legătură cu avocatura, nu cu poezia. Ce treabă am eu cu poezia?

— Da, dar ai spus că scriai ceva prin liceu, nu?

— Da, am scris în revista școlii. Mai precis, anunțam ce clasă a câștigat meciul de fotbal sau le aduceam la cunoștință colegilor că profesorul de fizică a căzut pe scări și a ajuns la spital - prostii de felul acesta. Asta nu înseamnă nimic. Nu pot să scriu poezii.

— Bine, dar nu e vorba de cine știe ce poezie aleasă, ci de ceea ce citesc elevele de liceu. Nu se gândește nimeni la versuri sofisticate care să fie publicate apoi în vreo istorie a literaturii. Scrii și tu ceva la întâmplare! Înțelegi?...

— Fie și la întâmplare, tot nu pot să scriu. N-am scris niciodată poezie și n-am de gând să mă apuc acum de așa ceva, i-am retezat-o eu scurt. N-are nici un rost.

— Asta e, ce să-ți fac, oftă Kumiko. Să știi că e cumplit de greu să-ți găsești ceva de lucru în domeniul juridic.

— Da, sunt conștient și de aceea mi-am întins toate antenele. Dacă n-oi găsi și n-oi găsi nimic, mai vedem atunci.

— Cum spui tu. Apropo, ce zi este astăzi?

— Marți, am zis eu după o clipă de gândire.

— A, atunci vrei să te duci tu la bancă și să plătești gazul și telefonul?

— Tocmai voiam să plec să cumpăr ceva pentru cină, așa că trec și pe la bancă.

— Ce ai de gând să gătești ?

— Nu știu încă. Văd eu după ce fac cumpărăturile.

— I-auzi! Știi ce? spuse ea pe un alt ton, de fapt, m-am gândit bine, nici nu e nevoie să te grăbești să-ți găsești de lucru.

— De ce? am întrebat eu mirat. Parcă toate femeile s-au înțeleș astăzi să mă șocheze la telefon. O să mi se termine ajutorul de șomaj și nu pot să stau la infinit fără să fac nimic.

— Da, dar mie mi-au mărit salariul, mai am și colaborări pe ici-colo, iar dacă trăim cât de cât chibzuit, cu rezervele pe care le avem nu e absolut nici un motiv de îngrijorare. Ne descurcăm noi. Te deranjează că stai acasă și să te ocupi de gospodărie ? Adică nu găsești nimic interesant în acest mod de viață?

— Nu știu ce să zic, am răspuns cinstit. Chiar nu-mi dau seama.

— Mai gândește-te, mă sfătui nevastă-mea. Apropo, s-a întors motanul ?

Abia când am auzit-o, mi-am dat seama că uitasem complet de pisică.

— Nu, nu s-a întors încă.

— N-ai vrea să-l cauți prin zonă? A trecut mai bine de o săptămână de când a dispărut.

Am mârâit un „bine, bine” și mi-am mutat iar receptorul în mâna stângă.

— Mă gândesc că poate e prin grădina casei părăsite din capătul *aleii*. Grădina aceea cu o pasăre sculptată în piatră. L-am văzut de multe ori dând târcoale pe-acolo.

— Alee? Când ai umblat tu pe-acolo? Nu mi-ai spus niciodată...

— Scuză-mă, dar trebuie să te las. Am multă treabă. Nu uita de motan, te rog.

Mi-a închis, iar eu am rămas cu ochii pironiți la receptor. În cele din urmă l-am pus în furcă.

Ce-o fi căutat Kumiko pe alee ? Ca să ajungi acolo trebuie să sari un zid și o dată ajuns de partea cealaltă, îți dai seama că efortul a fost zadarnic. Nu e nimic interesant.

Am intrat în bucătărie să beau un pahar cu apă și apoi am ieșit pe verandă să verific dacă mai era mâncarea pe care am pus-o în farfuria pisicii cu o seară în urmă. Nu lipsea nici măcar o sardea. Deci, motanul nu a dat pe-acasă. Am rămas cu ochii ațintiți la mica noastră grădină, scăldată de razele soarelui de început de vară, dar nu pot spune că îmi găseam liniștea sufletească acolo. Deoarece în cea mai mare parte a zilei e umbră, iar pământul este mereu negru și umed. Altfel, destul de golașă grădina... doar două-trei tufișuri cu hortensii într-un colț. Însă nu-mi plac hortensiile, în apropiere se află niște arbori din care se aud cu regularitate niște sunete pe care le-aș transcrie *ghiiiiii...* Pasărea care le scoate lasă impresia că răsuțește un arc și de aceea noi am poreclit-o

pasărea-arc. De fapt, Kumiko a poreclit-o astfel. Nu știm ce pasăre e și nici cum arată, dar vine aici în fiecare zi și răsuțește arcul universului nostru mic și pașnic.

Ah, trebuie să plec să caut motanul. Mi-au plăcut din-totdeauna pisicile și mai cu seamă *acest* motan. Pisicile au un mod de trai aparte. Și nu sunt proaste deloc, iar dacă o pisică decide să plece de acasă, înseamnă că știe ea bine de ce face așa ceva. Dacă i se face foame sau se satură de stat prin alte părți, se întoarce singură acasă. Totuși, am să plec în căutarea

motanului de dragul lui Kumiko. Oricum n-am altceva mai bun de făcut. Am renunțat la postul de la firma de avocatură pe la începutul lunii aprilie, fără vreun motiv bine întemeiat. Recunosc că nu mă dădeam în vânt după ceea ce făceam, dar nici nu-mi plăcea. Mă plăteau bine și atmosfera era plăcută.

De fapt, făceam un fel de muncă de curier profesionist, dar consider că mi-am îndeplinit datoria cu conștiinciozitate și chiar eram bun la ceea ce făceam, îmi plac lucrurile practice, învăț repede, sunt eficient, nu mă plâng niciodată și gândesc realist. De aceea, când le-am spus că vreau să mă retrag, șeful cel bătrân - acționarii firmei erau tatăl și fiul - a încercat să mă mai rețină, promițându-mi că-mi mărește leafa.

Am renunțat totuși la slujbă, deși în momentele acelea nu mi se deschidea nici o perspectivă. Nici prin cap nu-mi trecea, de exemplu, să mă închid în casă și să mă apuc de învățat pentru barou. Ceea ce știam foarte bine era faptul că nu doream să stau tot timpul în acel birou și să continuu cu slujba pe care o aveam. Acum era momentul potrivit să demisionez. Dacă mai stăteam acolo, sigur nu mai renunțam niciodată și aveam totuși treizeci de ani.

Când i-am spus soției mele, la cină, că vreau să demisionez, nu a zis nimic. A mormăit doar un „aha” și atât. Nu prea știam cum să-i interpretez reacția.

După o vreme, a adăugat:

— Dacă vrei să demisionezi, n-ai decât. E cariera ta la mijloc și tu decizi ce ai de făcut.

Și-a văzut mai departe de mâncare, scoțând oasele peștelui și punându-le pe marginea farfuriei.

Soția mea câștiga destul de bine ca redactor la o revistă cu regimuri naturiste. Mai colabora din când în când și pe la revistele prietenilor, făcând ilustrații pentru care lua bani frumoși. (Kumiko făcuse în

facultate un curs de ilustrație de carte și sperase încă de pe atunci să colaboreze la reviste.) Urma să primesc și eu ajutor de șomaj încă o bună perioadă de timp. Chiar dacă eu nu aș mai fi avut serviciu și aș fi făcut doar menajul, tot ne-am fi putut permite să luăm din când în când masa în oraș, iar banii ne-ar fi ajuns pentru a acoperi cheltuielile casei. Din punct de vedere financiar, schimbarea era neesențială.

Am renunțat deci la slujbă.

M-am întors de la cumpărături și în timp ce puneam mâncarea în frigider, a sunat telefonul. Suna parcă nervos. Am lăsat pe masă *tofu*, scos doar pe jumătate din punga de plastic, și m-am dus în sufragerie să răspund.

— Presupun că ți-ai terminat spaghetele, nu ?

— Da, le-am terminat, dar acum trebuie să plec să caut pisica.

— Căutatul pisicii mai suportă o amânare de zece minute. Nu se compară cu pregătitul spaghetelor.

Nu știu de ce, dar n-am fost în stare să-i trântesc telefonul în nas. Avea ceva autoritar în voce.

— Bine, dar nu mai mult de zece minute.

— În zece minute o să ne putem înțelege reciproc, spuse ea, liniștită.

O simțeam, la celălalt capăt al firului, șezând confortabil, picior peste picior.

— Cum spui tu, dar nu îmi dau seama ce am putea înțelege în cele zece minute.

— Zece minute ar putea fi mai lungi decât îți imaginezi tu.

— Ești sigură că nu mă confunzi ? am întrebat-o.

— Sigur că nu! Ne-am întâlnit de nenumărate ori.

— Când? Unde?

— Cândva. Undeva. N-am cum să-ți explic totul în zece minute. Acum nu contează decât momentul de față. De acord?

— Aș vrea totuși să mă convingi că mă cunoști. O dovadă...

— Ca de exemplu?

— Ce vârstă am ?

— Treizeci, răspunse ea prompt. Treizeci de ani și două luni. E suficientă dovada?

Cu asta mi-a închis gura. Îmi era clar că mă cunoaște, dar eu nu-mi aminteam să-i fi auzit glasul vreodată.

— Acum e rândul tău, zise ea cu o voce seducătoare. Ima-ginează-ți cum arăt. Vocea te poate ajuta să-ți imaginezi cum sunt, cam câți ani am,

unde mă aflu sau cu ce sunt îmbrăcată. Pune-ți imaginația în funcțiune, te rog.

— Habar n-am.

— Hai, încearcă!

Mi-am aruncat ochii pe ceas. Nu trecuse decât un minut și cinci secunde.

— Chiar nu am habar.

— Îți dau eu o mână de ajutor atunci. Stau în pat, am făcut un duș adineauri și acum sunt goală pușcă.

Am dat doar din cap și am tăcut. Se părea că e vorba de sex prin telefon.

— Ai prefera să-mi pun chiloți sau ciorapi ? Te-ai simți mai bine?

— Mie mi-e totuna. N-ai decât să faci ce-ți place. Dacă vrei să te îmbraci, îmbracă-te. Dacă vrei să rămâi goală, n-ai decât. Vreau să-ți spun însă un lucru - pe mine nu mă interesează câtuși de puțin asemenea telefoane. Am și altceva mai bun de făcut, să știi.

— Doar zece minute, te rog. Poți să-ți sacrifici zece minute din viață pentru mine, nu? Nu consider că-i o pierdere fatală. Răspunde-mi doar la întrebări. Mă vrei goală sau preferi să-mi pun ceva pe mine? Să știi că am multe lucruri frumoase, ca de exemplu niște chiloți negri din dantelă...

— Poți să rămâi așa.

— A, deci mă vrei goală. Buuuun.

— Da, rămâi cum ești. Au trecut patru minute.

— Părul pubian îmi este încă ud. Nu m-am șters ca lumea. E ud și moale. E uuuuumed... neeeeeegru și moaaaaale. Mângâie-l!

— Știi... scuză-mă, dar eu...

— Hai, coboară și mai jos. Acolo e si^mai călduț... cum e crema de unt încălzită. Zău că-i cald... în ce poziție crezi că stau acum? Genunchiul drept ridicat, iar piciorul stâng lăsat pe o parte... cam cum arată ceasul la ora zece și cinci minute.

Mi-am dat seama după voce că nu mă minte. Eram convins că stă așa cum spusese, că era umedă și pregătită de sex.

— Atinge buzele, zise ea din nou. Inceeeet... Mângâie-le cu degetele.

Ah, așa, încet... Cu cealaltă mână joacă-te cu sânul stâng... hai, joacă-te cu sfârcul... mângâie-l ușor de jos în sus...mai... mai... până juizez.

Am pus receptorul în furcă fără nici un cuvânt. M-am trântit pe canapea și am oftat din toți rărunchii. Stătusem cu ea la telefon cinci sau șase minute.

După zece minute telefonul a sunat iar, dar nu l-am atins. L-am lăsat să sune. A sunat de cincisprezece ori. Când s-a oprit, am simțit o liniște apăsătoare și rece învăluind totul în jur.

Puțin înainte de ora două am sărit gardul și am pătruns pe alee. De fapt nici nu cred că pot să o numesc alee. Nu știu cum să-i spun, dar nici drum nu e. Un drum are două capete și te duce undeva, or aleea aceasta n-are nici intrare, nici ieșire. Este blocată la ambele capete. Nu-i pot spune nici măcar fundătură, pentru că orice fundătură are măcar o ieșire. Aici nici vorbă de așa ceva. Lumea i-o fi zicând *alee* în lipsă de alt cuvânt. Are doar vreo trei sute de metri în lungime și lasă impresia că leagă între ele grădinile caselor din jur. E puțin mai lată de un metru și, deoarece gardurile ies în afară și se mai lasă diverse lucruri prin mijlocul ei, sunt porțiuni prin care trebuie să te strecorei pieziș.

După spusele unchiului meu — cel care ne închiriasse casa pe o nimica toată — aleea aceasta avusese cândva și intrare, și ieșire, făcând legătura între două străzi și servind totodată drept scurtătură. Datorită avântului economic, șirurile de case noi au umplut spațiile virane de ambele părți ale drumului, iar acesta a devenit o biată alee îngustă. Cum oamenilor nu le plăceau privirile iscoditoare atât de aproape de casele și curțile lor, la început au blocat un capăt al aleii cu un fel de garduleț care nu-ți permitea să pătrunzi cu privirea în partea cealaltă. Intre timp însă, unul dintre cetățeni s-a gândit să-și mai mărească puțin curtea, drept care a înălțat un gard, blocând complet ieșirea pe acolo. Ca lucrurile să nu se oprească aici, în celălalt capăt s-a înălțat un gard din sârmă ghimpată de nu mai puteau pătrunde nici cățeei. Pentru că cei din zonă nu foloseau aleea, n-au avut nimic de obiectat. Ba erau chiar fericiți că s-a găsit o măsură de protecție împotriva crimelor petrecute pe aleile dosnice, în felul acesta, aleea a devenit un fel de zonă tampon între două șiruri de case și a ajuns să fie năpădită de buruieni și de pânze de păianjen. De ce frecvența oare Kumiko un astfel de loc, mai cu seamă că îi era frică de păianjeni? Eu, unul, n-am călcat pe *alee* de mai mult de două ori. Ei, în fine, asta e! Mi-a zis să caut motanul pe alee și trebuie să-l caut. Oricum e mai bine să ies decât să stau în casă și să aștept telefoane.

Soarele fierbinte al începutului de vară își trimitea razele printre crengile copacilor ce împleteau o boltă peste alee, făcând-o să arate în picățele. Cum nu sufla nici măcar o adiere de vânt, picățelele păreau niște pete sortite să rămână acolo pe vecie. Tăcerea mormântală din jur

mă făcea să aud firele de iarbă respirând parcă în bătaia soarelui. Am zărit câțiva norișori pe cer. Erau limpezi și clari, desprinși parcă din gravuri medievale. Pentru că vedeam totul atât de deslușit, mă simțeam eu însumi cumplit de straniu. Și îmi era foarte cald.

Eram îmbrăcat cu un tricou, pantaloni subțiri din bumbac și teniși în picioare, dar mergând prin soare, am transpirat la subsuoară și pe piept. Tricoul și pantalonii miroseau a naftalină pentru că abia îi scosesem în dimineața aceea din cutia cu lucruri de vară. Casele vechi care mărgineau aleea se deosebeau clar de cele noi. Acestea din urmă erau mai mici și aveau curți și grădini pe măsură. Frânghiile de pe alee, cu rufe întinse la uscat, mă obligau să-mi croiesc drum printre prosoape, cearșafuri și cămăși. Se auzeau televizoarele mergând, apa curgând la toalete, distingeam miros de mâncare gătită cu curry.

Spre deosebire de acestea, casele vechi erau parcă lipsite de orice semn de viață. Privind însă printre tufișurile ce alcătuiau gardul viu, am zărit grădini frumos îngrijite.

În colțul unei grădini stătea, părăsit, un pom de Crăciun uscat. O altă grădină, mai încolo, era plină cu tot ce putuse inventa mintea omenească în materie de jucării - vestigii ale mai multor generații, parcă: tricicletă, inele de aruncat în țăruiș, săbii din plastic, mingi, broaște țestoase din cauciuc, bâte de baseball. Într-o grădină am văzut un coș de baschet, în alta, o masă din ceramică înconjurată de niște scaune de grădină superbe. Erau albe și îmbâcsite de murdărie - probabil nu mai fuseseră folosite de luni de zile (sau poate ani, cine știe !). Tăblia mesei era acoperită cu petale mov de magnolie care se scuturaseră din pricina ploii.

Am reușit să văd interiorul unei camere de zi prin ușa glisantă cu cadru de aluminiu: canapea și fotolii din piele, un televizor mare, un bufet (pe care se aflau două trofee și un acvariu cu un pește tropical) și un lampadar ornamental, încăperea arăta ca scena unei telenovele. În altă grădină am văzut o cușcă imensă, dar nici urmă de câine înăuntru. Ușa cuștii era larg deschisă, iar plasa din sârmă făcuse burtă în afară, de parcă s-ar fi rezemat cineva de ea luni de zile.

Casa nelocuită despre care îmi vorbise Kumiko se afla puțin mai îndoace de cea cu cușca. Mi-am dat seama dintr-o privire că despre aceea e vorba și nici nu era greu să observi că nu mai trecuse nimeni pe acolo de două-trei luni. Deși părea o construcție nouă, cu două etaje, jaluzelele erau vechi, iar zăbrelele ferestrelor de la etaj, ruginite.

Grădina era destul de frumoasă și mi-a atras atenția statuia din piatră a unei păsări cu aripile întinse. Se înălța pe un pedestal, ajungându-mi până la piept, dar era înconjurată din toate părțile de buruieni înalte care urcau până la picioarele păsării. Pasărea, cu aripile întinse -habar n-aveam ce soi era - lăsa impresia că vrea să-și ia zborul din acel loc neplăcut, cât se poate de repede, în afară de statuie, în grădină nu mai erau alte obiecte decorative. Sub streșină casei stăteau unele peste altele niște scaune vechi de grădină, iar lângă ele era un tufiș de azalee de un roșu uluitor. În rest, buruieni și-atât. M-am rezemat de gardul din sârmă ce-mi ajungea până la piept și am privit o vreme grădina. Da, era într-adevăr o grădină care putea să le placă pisicilor, dar nici urmă de pisici. Pe antena de pe acoperiș nu se zărea decât un singur guguștiuc care parcă-i cânta, monoton, peisajului din grădină. Umbra păsării din piatră împărțea în două desigurul de buruieni.

Am luat din buzunar o bomboană de lămâie, am scos-o din hârtie și am băgat-o în gură. O dată cu demisia, m-am lăsat și de fumat, dar aveam în permanență la mine bomboane de lămâie. „Ai devenit dependent de ele”, îmi spusese soția mea. „Parcă te văd în curând cu dinții plini de carii.” Da, așa e, dar nu puteam fără ele. Cât am privit eu grădina, guguștiucul de pe antena TV a găngurit neîncetat, asemenea unui funcționar care numerotează, cu voce joasă, un teanc de hârtii. Habar nu am cât timp am stat rezemat de gardul acela din sârmă. Tot ce îmi amintesc este faptul că la un moment dat am scuipat pe jos bomboana suptă pe jumătate, pentru că era prea dulce. În clipa în care mi-am pironit privirile asupra păsării din piatră, am avut senzația că se află cineva în spatele meu și că vrea să îmi vorbească.

M-am întors și am zărit o fată în grădina de vizavi. Era mică de statură și avea părul prins în coadă. Purta ochelari de soare foarte închiși, cu rame de culoarea chihlimbarului și era îmbrăcată cu un tricou albastru deschis, fără mâneci. Brațele ei erau frumos și uniform bronzate, deși nici nu se terminase bine anotimpul ploios. Stătea cu o mână în buzunarul pantalonilor scurți, iar cu cealaltă rezemată de o poartă deschisă din bambus, care-i ajungea până la talie, dar care nu părea un sprijin de nădejde, între noi doi nu era o distanță mai mare de un metru.

— Ce cald e! spuse ea.

— Da, e cald.

A rămas cu privirile pironite asupra mea. Și-a scos din buzunar pachetul de Hope și și-a băgat o țigară în gură. Avea o guriță drăgălașă, cu buza

superioară ușor răsfrântă în sus. A scăpărat chibritul cu o mână sigură și și-a aprins țigara. Când și-a aplecat puțin capul într-o parte, i-am zărit clar urechea. Era o ureche frumoasă și proaspătă, cu conturul pus în evidență de cârlionții strălucitori.

Fata a aruncat chibritul pe jos, și-a țuguat buzele, a dat drumul fumului, apoi m-a privit de parcă până atunci uitase de mine. Nu-i vedeam ochii prin lentilele întunecate.

— Locuiești prin apropiere? întrebă ea.

— Ihî. Am vrut să-i arăt exact în ce direcție locuiam, dar cotisem de atâtea ori până am ajuns aici, încât nu mai știam unde mă aflam, așa că am arătat cu degetul la întâmplare, îmi caut pisica, am zis eu ca pretext de conversație, ștergându-mi în același timp palma transpirată de pantaloni. N-a mai venit pe-acasă de vreo săptămână. Mi-a spus cineva că a văzut-o prin apropiere.

— Ce fel de pisică e ?

— E un motan mare, maro tărcat, cu vârful cozii puțin răsucit.

— Cum îl cheamă?

— Noboru, am răspuns. Noboru Wataya.

— Ce nume răsunător pentru un motan!

— Da, așa îl cheamă pe fratele mai mare al soției mele. Pentru că ni s-a părut că seamănă cu el, i-am pus, în glumă, același nume.

— Cum adică seamănă?

— Nu știu cum să-ți explic. Seamănă pur și simplu... și la mers, și la privire.

Fata îmi aruncă un zâmbet și în clipa aceea mi s-a părut mai copilă decât la început. Nu putea avea mai mult de cincisprezece sau șaisprezece ani... cu părul acela puțin ondulat și curba aceea ciudată a buzei superioare. Aveam impresia că aud o voce care-mi spune „mângâie-mă”. Era vocea femeii de la telefon. Mi-am șters sudoarea de pe frunte cu dosul palmei.

— A, deci e un motan maro tărcat, cu vârful cozii puțin răsucit, repetă ea, vrând parcă să se asigure că a înțeles bine. Nu are și zgardă?

— Ba da, neagră, contra puricilor.

Fata rămase zece-cincisprezece secunde pe gânduri, nemișcată, cu cotul rezemat de poarta din lemn. A aruncat apoi chiștocul și l-a strivit sub picior.

— Mi se pare că am văzut o astfel de pisică, zise fata. Nu am băgat de seamă detaliile legate de coadă, dar am văzut într-adevăr un motan

maro, târcat și parcă avea zgardă.

— Când l-ai văzut?

— Păi știu eu, cred că acum vreo trei-patru zile. Grădina noastră se înscrie în traseul pisicilor din zonă. Toate vin din curtea familiei Takitani și intră în curtea familiei Miyawaki.

Spunând asta, fata se întoarce și arată cu degetul spre casa părăsită. Pasărea din piatră stătea cu aripile întinse, gata parcă să-și ia zborul, buruienile înalte sclipeau în bătaia soarelui de început de vară, în timp ce gugustiucul continua să gângu-rească pe antena TV.

— Știi ceva ? Ce-ar fi să aștepți în grădina noastră ? Oricum toate pisicile trec pe la noi în drum spre Miyawaki. În plus, dacă te vede cineva dând târcoale pe-aici, o să te ia drept hoț și o să cheme poliția. S-a mai întâmplat de nu știu câte ori!

Nu știam ce să fac.

— Stai liniștit. Nu sunt decât eu acasă. Putem sta la soare, la noi în grădină, în așteptarea pisicii. Să știi că am ochi buni, nu o să ne scape. M-am uitat la ceas. Era ora două și treizeci și șase de minute. Nu mai aveam pe ziua de azi altă treabă decât să iau rufele de la curățătorie și să pregătesc cina.

Am deschis poarta și am intrat. Am luat-o după față peste peluză și am observat că își țara puțin piciorul drept. A făcut câțiva pași, s-a oprit și s-a întors spre mine.

— M-a luat cineva pe motocicletă și-am zburat cât colo, spuse ea de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. A trecut ceva vreme de-atunci. La marginea peluzei se înălța un stejar mare și sub el erau două șezlonguri. Pe spătarul unuia atârna un prosop mare, albastru. Pe celălalt se aflau un pachet nedesfăcut de Hope, o scrumieră, o brichetă, o revistă și un casetofon mare la care se auzea, încet, niște hard-rock. A închis casetofonul și a aruncat toate lucrurile pe iarbă ca să-mi facă loc să mă așez. De pe scaun se zărea, printre copaci, casa părăsită din celălalt capăt al aleii. Am văzut pasărea din piatră, buruienile înalte, gardul din sârmă. Fata stătuse cu siguranță pe locul respectiv și mă privise tot timpul.

Grădina era destul de întinsă. Pe peluza largă, ușor în pantă, creșteau ici-colo copaci. În stânga șezlongurilor era un bazin cimentat, destul de mare, din care fusese scoasă de mult apa și al cărui fund părea acum ușor verzui de la razele soarelui. Stăteam cu spatele la casa în stil occidental ce se zărea printre copaci. Nu mi se părea nici prea mare, nici

prea luxoasă. Avea doar o grădină mare și foarte îngrijită.

— Cred că nu e ușor să ai grijă de o grădină atât de mare, am spus eu, privind în jur.

— Așa o fi.

— Pe vremuri am lucrat și eu ca zilier la o firmă care se ocupa de tunsul ierbii.

— Nu, zău! spuse fata pe un ton indiferent.

— Stai aici singură... întotdeauna?

— Da. întotdeauna la prânz. Dimineața și seara vine o menajeră în vârstă, dar peste zi sunt mereu singură. Nu vrei să bei ceva rece? Am și bere la frigider dacă dorești.

— Nu, mulțumesc.

— Chiar nu vrei ? Te rog, nu te jena. Am clătinat din cap.

— Nu mergi la școală? am întrebat-o.

— Nu mergi la serviciu ?

— Și dacă aș vrea, n-am unde merge.

— Ti-ai pierdut slujba ?

— Cam așa ceva. Mi-am dat demisia.

— Și până atunci ce-ai lucrat?

— Am fost un fel de curier la o firmă de avocatură. Mergeam la diverse birouri publice și guvernamentale, adunam documente, le puneam în ordine, verificam precedentele, mă ocupam de formalitățile pentru tribunal și tot felul de asemenea mărunțișuri.

— Dar ți-ai dat demisia.

— Da.

— Soția ta muncește ?

— Da.

Guguștiucul de pe acoperișul de peste drum își încetase gânguritul.

Probabil că-și luase zborul de acolo. Mi-am dat seama că mă împresura o liniște adâncă.

— Piscicile trec întotdeauna pe-acolo, spuse fata, arătând cu degetul spre partea cealaltă a peluzei. Vezi crematoriul de gunoi din curtea lui Takitani ? în spatele gardului este o gaură prin care intră, apoi taie peluza, se strecoară pe sub poartă și tuști în grădina de vizavi. Traseul lor e mereu același, să știi.

Fata și-a ridicat ochelarii de soare pe frunte, a mijit ochii, a privit în jur, apoi și i-a lăsat iar pe nas în timp ce scotea rotocoale de fum. în intervalul de timp în care-și dăduse la o parte ochelarii, am văzut la

ochiul stâng o cicatrice de vreo doi centimetri. Fusesse probabil o tăietură adâncă, dintre cele care lasă urme pe viață. Poate că purta ochelarii aceia închiși la culoare tocmai pentru a-și ascunde cicatricea. Fata nu era frumoasă, dar avea ceva atrăgător. Poate privirile vioaie sau forma neobișnuită a buzelor.

— Ai auzit de familia Miyawaki? întrebă ea.

— Nu.

— Locuiau în casa aceea părăsită. Au fost niște oameni *la locul lor*. Aveau două fete, ambele la școli particulare renumite. El avea două sau trei restaurante mai mici.

— De ce-au plecat ?

Fata și-a ținut buzele de parcă ar fi vrut să spună „nu știu”.

— Cred că făcuseră datorii. Au dispărut pur și simplu peste noapte.

Acuși se împlineste anul. Buruienile au năpădit grădina, pisicile sunt tot mai multe, locul a devenit periculos... mama mea e foarte supărată.

— Sunt chiar atât de multe pisici ? Fata ridică privirile, cu țigara în gură.

— Tot felul de pisici. Unele au rămas fără blană, altele au un singur ochi... și în locul ochiului o bucată de carne... Groaznic!

Am dat din cap.

— Eu am o rudă care are șase degete la o mână, continuă ea. E puțin mai mare decât mine. Lângă degetul mic mai are unul, ca de bebeluș, dar îl ascunde cu o dexteritate uluitoare. Nici nu se prea observă. E o fată foarte drăguță.

— Aha.

— Crezi că asemenea anomalii se transmit? Cum se spune... adică sunt ereditare?

I-am spus că nu prea știu mare lucru despre ereditate.

A tăcut o vreme. Eu sugream o bomboană de lămâie și stăteam cu ochii ațintiți pe traseul pisicilor, încă nu-și făcuse apariția nici una.

— Sigur nu vrei să bei și tu ceva? Eu mă duc să-mi iau o Cola. I-am spus că nu vreau nimic.

S-a ridicat și a dispărut printre copaci, târându-și ușor piciorul bolnav. Am luat o revistă de la picioarele scaunului și am început să o răsfoiesc. Spre uimirea mea, era o revistă lunară pentru bărbați. Fotografia de la mijloc prezenta o femeie în chiloți subțiri care lăsau să se întrevadă forma pubisului și părul pubian. Stătea pe un scaunel, într-o poziție tare ciudată, cu picioarele larg desfăcute. Am pus revista de unde am luat-o,

mi-am împreunat mâinile pe piept și mi-am pironit privirile pe cărarea pisicilor.

A trecut destul de mult timp până s-a întors fata, cu un pahar de Cola în mână. Era foarte cald afară și, cum stăteam în bătaia soarelui, simțeam că mi se încețoșează creierii. Ultimul lucru pe care doream să-l fac era să gândesc.

Fata reluă firul discuției.

— Ce-ai face dacă iubita ta ar avea șase degete ?

— Aș vinde-o la circ.

— Serios ?

— Nu, glumesc, am spus râzând. Cred că nu m-ar deranja.

— Chiar dacă ai ști că și copiii tăi vor moșteni anomalia ? Am căzut pe gânduri câteva clipe.

— Nu, cred că nu. Cu ce deranjează un deget în plus?

— Dar dacă ar avea patru sâni ?

— Nu știu, am răspuns după ce m-am gândit un pic. Patru sâni? Dacă o lăsam să continue așa, cred că nu mai

termina cu întrebările astea ciudate. Am încercat să schimb subiectul.

— Câți ani ai?

— Șaisprezece. Tocmai i-am împlinit zilele trecute. Sunt în anul I de liceu.

— Ai lipsit mult de la școală?

— Când umblu, mă doare încă piciorul. Mai am și rana de la ochi... La școala mea se face mare caz din orice. Nu știu ce-ar zice lumea dacă ar ști că am căzut de pe motocicletă. Ca să le-nchid gura, am transmis că sunt bolnavă și gata. Fără alte explicații. Pot lipsi de la școală și un an de zile. N-am nici o grabă să trec în anul II.

— Probabil că nu.

— Apropo de ce vorbeam înainte, n-ai avea deci nimic împotriva să te căsătorești cu o fată cu șase degete, dar ai zis că ți-ar displăcea una cu patru sâni.

— N-am spus că mi-ar displăcea. Am spus că nu știu.

— De ce nu știi ?

— Pentru că nu sunt capabil să-mi pun imaginația în funcțiune.

— Dar poți să-ți imaginezi o persoană cu șase degete ?

— Oarecum. E mai ușor.

— Păi care ar fi diferența între șase degete și patru sâni ? Am stat să mă gândesc un pic, dar nu am găsit o explicație clară.

— Te sâcâi cu prea multe întrebări?

— Ți s-a mai spus lucrul acesta ?

— Mda, uneori.

Mi-am întors iar privirile spre cărarea pisicilor. Ce naiba căutam eu aici? Nici măcar o pisică n-a apărut la orizont. Cu mâinile încrucișate pe piept, am închis ochii timp de vreo douăzeci-treizeci de secunde.

Simțeam cum mi se prelinge transpirația pe tot corpul. Razele soarelui mi se păreau ciudat de grele. De câte ori mișca fata paharul, gheața dinăuntru răsuna ca niște tălângi.

— Dacă ți-e somn, dormi. Când apare pisica, te trezesc eu, spuse fata în șoaptă.

Am închis ochii și am dat din cap.

Nu se simțea nici măcar o adiere, iar în jur era liniște desăvârșită. Se pare că guguștiucul plecase undeva departe. Mi-am amintit de femeia de la telefon. Oare chiar o cunoscusem undeva, cândva ? Totuși, nici vocea, nici felul de a vorbi nu-mi păreau familiare, deși ea mă cunoștea cu siguranță. Mă simțeam ca într-un tablou de-al lui Georgio de Chirico: umbra femeii traversa strada și se alungea ca să ajungă la mine.

Entitatea aceea trecuse însă dincolo de zona conștientului meu. În urechi îmi răsuna neconținut un clopoțel.

— Ai adormit ? întrebă ea încet de tot.

— Nu.

— Pot să vin mai aproape ? Mi-ar fi mai ușor dacă aș vorbi în șoaptă.

— Nu mă deranjează, i-am răspuns eu fără să deschid măcar ochii.

Și-a tras scaunul și l-a lipit de-al meu. La atingere, lemnul a răsunit a gol.

Ciudat, mi-am zis eu. Când eram cu ochii deschiși, vocea fetei suna altfel decât atunci când eram cu ei închiși.

— Pot să vorbesc? întrebă fata. O să vorbesc încet și nu-i nevoie să-mi răspunzi. Poți să și dormi dacă vrei.

— De acord.

— Se spune că e minunat când mori.

Îmi vorbea direct în ureche și cuvintele își croiau drum în mine împreună cu respirația ei caldă și umedă.

— De ce ? am întrebat.

Fata mi-a apăsat buzele cu un deget de parcă ar fi vrut să le sigileze.

— Nu pune întrebări și nu deschide ochii. Ai înțeles? Am dat ușor din cap.

Și-a luat degetul de pe buzele mele și l-a pus pe încheietura mâinii.

— Tare mi-ar plăcea un bisturiu. L-aș despica și l-aș analiza... nu mortul, ci chestia aia care arată ca o *bucată a morții*. Cel puțin așa am auzit... că despre asta ar fi vorba. Moale și amorțită... cu un miez tare de nervi paralizați. Aș vrea să scot chestia aia din trupul mortului, să o despic și să văd ce e înăuntru. M-am întrebat întotdeauna ce naiba conține. Probabil că arată ca pasta de dinți uscată în tub. Nu crezi ? A, nu, te rog să nu-mi răspunzi. Ca un terci spre exterior, dar cu cât înaintezi, cu atât e mai tare. Aș avea chef să tai învelișul exterior și să scot terciul acela, să folosesc un bisturiu și o spatulă ca să ajung până la miez. Cu cât aș ajunge mai spre centru, terciul s-ar întări și aș putea da de miezul acela mic și drăgălaș. E atât de mic! Ca un rulment... și zău că-i tare. Asta e părerea mea. Tu ce crezi?

Fata își drese glasul.

— Cel puțin așa gândesc în ultima vreme. Poate din pricină că am prea mult timp la dispoziție și n-am cu ce mi-l omorî. Așa se întâmplă când n-ai ce face, gândurile ți-o iau razna... ajung atât de departe, încât nici nu le mai poți prinde din urmă.

Și-a luat degetul de pe încheietura mâinii mele și și-a băut restul de Cola. Mi-am dat seama că i s-a terminat băutura după sunetul pe care l-a scos gheața.

— Pândesc eu pisica, așa că stai liniștit. Te anunț dacă își face apariția Noboru Wataya. Te rog ține ochii închiși. Noboru Wataya este cu siguranță prin apropiere. Sunt absolut sigură că trebuie să apară din clipă-n clipă. O ia prin iarbă, se strecoară pe sub gard, se oprește să adulmece flori... și uite-așa, se tot apropie, încearcă să ți-l imaginezi astfel.

Am încercat, dar n-am reușit să văd decât imaginea ștersă a unei pisici într-o poză făcută *contreour*. Razele soarelui ce-mi pătrundeau pe sub pleoape dispersau complet bezna din fundal, făcând imposibilă conturarea imaginii pisicii. Ceea ce vedeam eu cu ochii minții era ceva cu totul anormal, ca într-un portret eșuat. Nu semănau decât elementele caracteristice, dar anumite părți esențiale lipseau cu desăvârșire. Nu-mi puteam aminti nici măcar mersul motanului meu.

Fata și-a pus iar degetul pe încheietura mâinii mele, încercând să traseze cu el o figură ciudată. Ca răspuns la gestul ei, în mintea mea s-a strecurat o beznă cu totul diferită de cea dinainte. Eram probabil pe punctul de a adormi. N-aș fi vrut să adorm, dar nu-mi mai puteam ține

ochii deschiși, îmi simțeam trupul greu - asemenea unui cadavru străin - scufundându-se tot mai mult în șezlong.

În bezna minții nu vedeam decât lăbuțele lui Noboru Wataya. Patru lăbuțe maro și silențioase, cu pernițe moi ca de cauciuc, care călcau sigur pământul pe undeva, fără să scoată un sunet.

Pe unde umblau oare?

Zece minute sunt suficiente, spusese vocea de la telefon. Nu eram de aceeași părere. Uneori *zece minute* puteau însemna mai mult sau mai puțin decât zece minute după ceas. Știam foarte bine lucrul acesta.

Când m-am trezit, eram singur. Fata dispăruse de pe șezlongul ei, care fusese tras foarte aproape de al meu. Prosopul, țigările și revista erau încă acolo, dar paharul de Cola și casetofonul dispăruseră.

Soarele începea să coboare, încet, spre apus și umbra unei crengi de stejar a ajuns până la genunchii mei. Ceasul arăta patru și cincisprezece minute. M-am ridicat în capul oaselor și am privit în jur: peluza întinsă, iazul sec, gardul, pasărea din piatră, buruienile înalte, antena TV. Nici urmă de pisică. Nici urmă de fată.

Am rămas așezat, în așteptarea fetei, cu privirile ațintite pe cărarea pe care ar fi trebuit să-și facă apariția motanul. Au trecut zece minute. Nici vorbă de motan sau de fată. În jur nu se mișca absolut nimic. Am avut senzația că am îmbătrânit îngrozitor cât am dormit.

M-am ridicat în picioare și am privit spre casă, dar n-am văzut pe nimeni. Doar fereastra boltită sclipea puternic în bătaia soarelui crepuscular. Neștiind ce să mai fac, am traversat peluza și am ieșit pe alee, hotărât să plec acasă. N-am găsit motanul, e adevărat, dar măcar mi-am făcut datoria de a-l căuta.

În drum spre casă am luat hainele de la curățătorie, apoi am pregătit repede ceva pentru cină. La cinci și jumătate a sunat telefonul de douăsprezece ori, dar n-am răspuns. Chiar și după ce a încetat să mai sune, târâitul lui continua să plutească în semiîntuneric precum praful în aer. Bătăile ceasului de masă au străpuns aerul, lovindu-se de tăblia transparentă.

Ce-ar fi să scriu o poezie despre pasărea-arc? mi-am zis eu. Oricât mă străduiam însă, nu știam cum să încep. De fapt, nici nu știam dacă pe o fată de liceu o interesa o asemenea poezie.

Kumiko a ajuns acasă la șapte și jumătate. În ultima lună s-a întors tot mai târziu. Mi se părea absolut normal când ajungea după ora opt. S-a întâmplat să vină acasă și după zece. Nu mai avea de ce să se grăbească

de vreme ce eu pregăteam cina. La muncă, pe lângă faptul că erau mai puțin angajați decât ar fi fost normal, i s-a mai îmbolnăvit și o colegă.
— Scuză-mă că am întârziat. Ședința nu se mai termina, îmi explică Kumiko. Pe deasupra, fata care mă ajută temporar nu e bună de nimic. Am intrat în bucătărie și am prăjit pește în unt, am pregătit salata și supa *miso*. În timpul acesta, Kumiko stătea la masa din bucătărie, dusă pe gânduri.

— Unde-ai fost pe la cinci și jumătate ? mă întrebă ea. Te-am sunat să-ți spun că întârzii puțin.

— Am rămas fără unt și am plecat la cumpărături, am mințit eu.

— Ai trecut și pe la bancă?

— Normal.

— Dar motanul? L-ai căutat?

— Nu l-am găsit. M-am dus unde mi-ai spus, la casa aceea părăsită, dar nici urmă de el. Sunt sigur că a întins-o mai departe.

Kumiko nu a reacționat în nici un fel.

După cină am intrat în baie. Când am ieșit, am văzut-o pe Kumiko în sufragerie, cu lumina stinsă. Era îmbrăcată cu o cămașă gri și stătea ghemuită, pe întuneric. Mi s-a părut că arăta ca un bagaj uitat într-un loc nepotrivit.

Mi-am șters părul cu prosopul și m-am așezat pe canapea, în fața ei.

— Sigur e deja mort, spuse ea cu voce ștearsă.

— Ei, na! Sunt convins că se distrează pe undeva. Vine el acasă când i se face foame. Doar nu e prima dată când se-ntâmplă așa ceva. Când locuiam în Koenji...

— De data asta e cu totul altceva. Simt eu. Motanul a murit și trupul îi putrezește pe undeva, prin buruieni. L-ai căutat printre buruienile din grădina casei părăsite?

— Cum să fac așa ceva? Casa o fi ea părăsită, dar nu pot umbla pe-acolo chiar în voie.

— Atunci unde naiba l-ai căutat? Eu cred că nici n-ai vrut să-l găsești cu adevărat și de aceea nu l-ai găsit.

Am oftat adânc și mi-am șters iar părul cu prosopul. Am vrut să zic ceva, dar am renunțat când am văzut-o pe Kumiko plângând. Asta e, n-am ce-i face! Am găsit motanul imediat după ce ne-am căsătorit și Kumiko s-a atașat de el foarte mult. Am aruncat prosopul în coșul din baie și m-am dus la bucătărie să-mi iau o bere din frigider. Ce zi cretină! O zi cretină dintr-o lună cretină dintr-un an cretin.

Noboru Wataya, pe unde umbli? Pasărea-arc nu ți-a răsucit arcul?
Maaaaamă! Cuvintele îmi răsuna în urechi ca o poezie.

Noboru Wataya

Pe unde umbli?

Pasărea-arc

Nu ți-a răsucit arcul?

Apucasem să beau jumătate din bere când a sunat telefonul.

— Răspunde tu, am strigat pe întuneric.

— Ba tu.

— Eu nu răspund.

Am lăsat telefonul să sune. Târâitul lui părea să stârnească praful ce plutea în bezna sufrageriei. Nici eu, nici Kumiko n-am scos o vorbă. Eu îmi beam berea, iar Kumiko plângea înăbușit. Am numărat douăzeci de apeluri și apoi am renunțat. Ce rost avea să tot număr?

Luna plină și eclipsa de soare Căi care mor în grajduri

Este oare imposibil ca o ființă să înțeleagă perfect o altă ființă?

Chiar dacă pierdem o grămadă de timp și depunem eforturi serioase pentru a ajunge să cunoaștem pe cineva, până la urmă cât reușim oare să cunoaștem cu precizie din ceea ce merită a fi cunoscut? Pretindem că ne cunoaștem bine partenerul de viață, dar cât știm cu adevărat din ceea ce este important să știm?

La astfel de lucruri am început să mă gândesc serios cam la o săptămână după ce am părăsit biroul de avocatură. Niciodată până atunci, nici măcar o dată în viața mea, nu îmi trecuse prin cap să-mi pun asemenea întrebări. Oare de ce? Cred că fusesem prea ocupat să trăiesc clipa și mult prea absorbit de propria-mi persoană. Nu mă gândisem decât la mine.

Ceva cu totul lipsit de însemnătate mi-a pus mîntea în mișcare, la fel cum toate lucrurile importante pe lumea asta au un început banal. După ce Kumiko a luat micul dejun și a plecat în grabă, am aruncat rufe în mașina de spălat. Intre timp am făcut patul, am spălat vasele și am dat cu aspiratorul prin casă. Apoi m-am așezat pe verandă lângă motan și mi-am aruncat ochii peste ofertele de serviciu și peste coloana de vânzări cu reduceri. La prânz mi-am pregătit ceva rapid și am mâncat, după care m-am dus la cumpărături. Am luat ceea ce ne trebuia pentru cină, iar de la reduceri am cumpărat detergent, șervețele și hârtie igienică. M-am întors acasă, am pregătit cina și m-am întins pe canapea

în așteptarea soției mele.

Cum nu trecuse prea mult timp de când renunșasem la slujbă, încă nu începusem să mă plictisesc și chiar îmi plăcea acest nou mod de viață. Scăpasem de înghesuiala din trenuri și de persoanele pe care nu aveam chef să le văd. Cel mai grozav era însă faptul că puteam citi ce-mi plăcea și când aveam chef. Nu-mi dădeam seama cam câtă vreme puteam să o duc așa, dar pentru moment eram fericit și mi-am propus să nu mă gândesc la viitor. Era probabil vacanța vieții mele. Eram convins că o să se termine într-o bună zi, dar până atunci eram decis să mă bucur de ea.

În seara aceea însă nu m-am putut concentra la citit deoarece Kumiko nu ajunsese acasă. Ea ajungea de obicei pe la șase și jumătate, iar dacă întârzia chiar și zece minute, mă suna să-mi spună. Era de o punctualitate exagerată, în ziua respectivă însă, se făcuse ora șapte și nici urmă de Kumiko. Nici telefon nu-mi dăduse. Carnea și legumele erau pregătite, doar să le arunc în tigaie: felii subțiri de carne de vită, ceapă tăiată mărunt, bucățele de ardei, muguri de fasole. Aveam de gând să le prăjesc la foc mare, cu sare, piper și sos de soia, iar la sfârșit să le stropesc cu puțină bere. Era o rețetă din vremea burlăciei. Orezul era deja fiert, supa caldă. Mi se făcuse foame și m-am gândit o clipă să-mi prăjesc doar porția mea și să mănânc, dar nu știu de ce nu m-am simțit în stare. Nu mi se părea drept să nu o aștept și pe ea.

Stăteam la masa din bucătărie. Beam bere și ronțaiam niște pișcoturi care prinseseră umezeală de cât stătuseră într-un colț al bufetului. Priveam absent limbile ceasului care se apropiau de șapte și jumătate și care, încet-încet, au trecut de ora respectivă.

Kumiko a ajuns acasă după ora nouă. Era trasă la față și avea ochii injectați. Semn rău. Dacă avea ochii roșii, sigur se întâmplase ceva neplăcut. Mi-am propus imediat: „Stai calm, nu te agita, nu spune ce nu trebuie, comportă-te normal, ai grijă să nu te enervezi”.

— Scuză-mă. N-am reușit să-mi termin treaba la timp. Am vrut să te sun, dar a tot intervenit câte ceva.

— Stai liniștită, am spus eu pe un ton detașat, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ca să fiu sincer, nici nu mă deranja prea mult faptul că întârziase. Mi se întâmplase și mie de nenumărate ori. E solicitant să ai un serviciu. Nu e la fel de simplu cum este să culegi un trandafir din grădina și să-l dai bunicii gripate care locuiește la două străzi mai încolo. Uneori trebuie să faci și lucruri care nu-ți convin sau să te

întâlnești cu persoane care nu-ți plac și e normal să nu apuci nici măcar să dai un telefon acasă. Ți-ar fi suficiente treizeci de secunde ca să spui la telefon: „Astă seară ajung mai târziu”. Telefoane există la tot pasul, dar se întâmplă să nu poți face nici măcar atâta lucru pentru ai tăi.

M-am apucat de gătit. Am aprins focul și am turnat ulei în tigaie.

Kumiko și-a luat o bere din frigider și un pahar din bufet. Am aruncat o privire mâncării de pe foc și m-am așezat și eu la masă, la un pahar de bere, fără să scot un cuvânt. După expresia feței, lui Kumiko nu prea îi plăcea berea.

— Trebuia să mănânci fără mine, spuse ea.

— Stai liniștită, nu mi-a fost chiar atât de foame.

Până am prăjit eu carnea și legumele, Kumiko s-a dus la baie. Am auzit-o spălându-se pe față și pe dinți. Când a ieșit din baie, ținea în mâini hârtia igienică și șervețelele pe care le cumpărasem pe la prânz.

— De ce-ai cumpărat așa ceva? întrebă ea iritată. Mi-am întors privirile spre ea, cu mâna pe tigaie, și apoi m-am uitat la pachetul de șervețele și la hârtia igienică, mirat. Nu înțelegeam deloc ce voia să spună.

— Adică ? De ce întrebi ? Nu sunt șervețele și hârtie igienică ? Este adevărat că nu s-au terminat de tot, dar nici nu se strică dacă le cumperi mai din timp.

— Nu mă deranjează că ai cumpărat șervețele și hârtie igienică. E normal să le avem în casă. Eu te întreb de ce ai cumpărat șervețele *albastre* și hârtie igienică cu *model floral*.

— Tot nu înțeleg, am spus eu, încercând să-mi controlez tonul. Le-am cumpărat și gata. Le-am luat de la reduceri și nu cred că niște șervețele albastre o să-ți facă nasul albastru. Ce e rău în asta?

— Este foarte rău. Nu pot suferi șervețelele albastre și hârtia igienică cu model floral. Nu știai?

— Nu știam. Ai vreun motiv anume ?

— Nu pot să-ți explic de ce nu-mi plac, dar nu-mi plac pur și simplu. Nici tu nu poți să suferi husele de telefon și termosurile cu motive florale sau blugii evazați. Nici măcar nu-ți face plăcere să mă vezi cu unghiile date cu ojă. Cred că nici tu nu mi-ai putea explica de ce. Pur și simplu nu-ți place. Depinde de gust, nu?

Eu aș fi putut găsi o explicație pentru fiecare, dar normal că nu m-am încumetat, dată fiind atmosfera încărcată.

— Da, ai dreptate, fiecare cu gustul lui. Dar tu n-ai cumpărat șervețele albastre și hârtie igienică cu model floral nici măcar o dată în

cei șase ani de când suntem căsătoriți?

— Nu, mi-o reteză Kumiko.

— Zău?

— Crede-mă că n-am cumpărat, Eu nu cumpăr decât șervețele albe, galbene sau roz, iar hârtia igienică este întotdeauna cât se poate de *simplică*, fără nici un model. Mă surprinde că n-ai observat nici măcar atâta lucru de când suntem împreună.

Și eu am fost șocat. Cum adică, timp de șase ani n-am folosit nici măcar o dată șervețele albastre și hârtie igienică cu model floral ?

— Și pentru că tot suntem la lucruri care nu-mi plac, nu știai că nu pot suferi carnea și ardeii prăjite împreună?

— Habar n-am avut.

— Zău că nu-mi plac. Să nu mă întrebi de ce pentru că nu știi să-ți răspund, dar nu suport mirosul când sunt prăjite în aceeași tigaie.

— În cei șase ani tu chiar n-ai prăjit niciodată carne de vită și ardei în aceeași tigaie?

Kumiko clătină din cap.

— Eu mănânc salată de ardei, iar carnea de vită o prăjesc numai cu ceapă, în viața mea n-am prăjit-o cu ardei.

— O, Doamne!

— Chiar n-ai băgat de seamă atâta lucru?

— Nu, chiar n-am observat.

Am încercat să-mi amintesc dacă în cei șase ani de căsnicie am mâncat carne de vită prăjită cu ardei, dar n-am reușit.

— Trăim împreună de-atâta amar de vreme și puțin ți-a păsat de mine.

Nu te-ai gândit decât la tine, normal!

Am închis aragazul și am lăsat tigaia acolo.

— Ia stai puțin! Te rog să nu confunzi lucrurile în halul ăsta. Da, probabil că n-am băgat de seamă ce șervețele și ce hârtie igienică am folosit și nici faptul că nu prăjești carnea de vită împreună cu ardeii. Recunosc că am greșit, dar de aici și până la a mă acuza că nu mi-a păsat deloc de tine e cale foarte lungă. Pe mine nu mă interesează ce culoare au șervețelele pe care le folosim. Da, mă rog, probabil că dacă aș vedea șervețelele negre pe masă mi-ar sări în ochi, dar nu mă deranjează dacă sunt albe sau albastre. La fel și carnea de vită. Mi-e indiferent dacă e prăjită împreună cu ardeii sau separat. Și dacă ar dispărea pe vecie de pe fața pământului prăjitul în sine, tot nu m-aș sinchisi. Cred că nici n-aș observa. Asemenea prostii n-au nici o legătură

cu ceea ce însemni tu ca ființă umană. Nu am dreptate ?

Kumiko a rămas fără replică. A dat pe gât, din două înghițituri, berea care i-a rămas și și-a ațintit apoi privirile pe sticla goală de pe masă. Mâncarea din tigaie am aruncat-o toată la gunoi. Ciudat, mi-ani zis eu. Până cu o clipă în urmă chiar fusese mâncare, iar acum nu era decât gunoi. Am deschis o sticlă de bere și am băut direct din ea.

— De ce-ai aruncat-o? întrebă Kumiko.

— Ai spus că nu-ți place.

— Puteai s-o mănânci tu.

— Nu mai am poftă de mâncare. De-acum încolo n-am să mai mănânc niciodată carne de vită prăjită cu ardei.

Soția mea dădu din umeri.

— Cum dorești, spuse ea.

Își puse coatele pe masă și-și rezemă capul în mâini. A rămas nemișcată în poziția aceea multă vreme. Nici nu plângea, nici nu dormea. Am privit tigaia goală de pe aragaz, m-am uitat apoi la Kumiko și am dat pe gât berea care mi-a rămas. O, Doamne! Ce naiba se întâmplă? Ce-a ieșit dintr-o prostie de hârtie igienică, niște șervețele și niște ardei!

M-am apropiat de ea și i-am pus mâna pe umăr.

— Am înțeles, să știi. N-am să mai cumpăr niciodată șervețele albastre și hârtie igienică cu model floral, îți promit solemn. Le duc mâine înapoi la magazin și iau altceva. Dacă nu mi le schimbă, le ard în curte și arunc cenușa în mare. Nici n-o să te mai chinui vreodată cu carne de vită prăjită cu ardei. Cred că mai miroase puțin, dar o să se ducă repede mirosul. Hai să uităm toate prostiile astea!

N-a scos un cuvânt. Aș fi vrut să ies la plimbare vreo oră și s-o găsesc mai veselă la întoarcere, dar nu puteam face așa ceva. Trebuia să rezolv eu însumi problema ei.

— Părerea mea este că ești foarte obosită. Odihnește-te puțin și apoi hai să mergem să mâncăm o pizza undeva prin apropiere. Câte o jumătate de pizza cu anșoa și ceapă. Nu facem gaură în buget dacă mai mâncăm în oraș din când în când.

Kumiko tăcea în continuare, cu capul rezemat în mâini.

Nu știam ce să mai zic. M-am așezat și am privit-o peste masă. Părul ei negru era scurt, așa că mi-au atras atenția cerceii pe care-i purta și pe care eu nu-i mai văzusem niciodată. Erau niște cercei mici, din aur, în formă de pește. Când și de unde și-i cumpăraseră? Mi se făcuse poftă de o țigară și nu trecuse decât o lună de când mă lăsasem de fumat. Parcă mă

vedeam scoțând din buzunar pachetul de țigări cu filtru și bricheta, băgând o țigară în gură și aprinzând-o. Am tras zdravăn aer în piept și în clipa aceea am simțit mirosul de carne și legume prăjite. Ca să fiu sincer, îmi era o foame de lup.

Mi-am mutat apoi privirile pe calendarul de pe perete care indica fazele de creștere și descreștere ale lunii. A, se apropie luna plină, mi-am zis eu, și o dată cu ea și ciclul menstrual al iui Kumiko.

Abia după ce m-am căsătorit, mi-am dat și eu seama că sunt, de fapt, pământean - locuitor al celei de a treia planete ca mărime a sistemului solar. Locuiam deci pe Pământ, acesta se învârtea în jurul Soarelui, iar Luna se învârtea în jurul Pământului. Că-mi plăcea sau nu, știam bine că lucrurile vor continua în felul acesta pe vecie. (Mă rog, îi zic „vecie” comparând-o cu viața mea de om.) Ceea ce m-a determinat să privesc lucrurile în felul acesta a fost precizia cu care-i venea soției mele ciclul, la douăzeci și nouă de zile, și am constatat că el corespundea perfect fazelor lunii. Era o perioadă neplăcută pentru ea. Cu câteva zile înainte de ciclu, Kumiko era nervoasă și avea o stare fizică proastă. De aceea, ciclul ei era indirect și ciclul meu. Trebuia să fiu foarte atent să nu o supăr cu nimic în asemenea momente, înainte de a mă căsători, n-am luat niciodată în seamă fazele lunii. Normal că mai priveam și eu cerul din când în când, dar nu mă interesa ce formă are luna. Era o problemă care nu mă privea câtuși de puțin. De când m-am căsătorit însă, forma lunii îmi este mereu prezentă în minte.

Înainte de a-l cunoaște pe Kumiko am cunoscut o mulțime de femei și fiecare cu ciclul ei: unele mai dificile, altele mai ușoare; unele aveau ciclul regulat, la altele întârzia chiar și zece zile și mă speriam îngrozitor; pe unele femei le afecta, pe altele absolut deloc. Până să mă căsătoresc cu Kumiko, n-am locuit împreună cu nici o femeie. Până atunci pe mine nu mă preocupase decât schimbarea anotimpurilor. Când venea iarna, îmi scoteam paltonul din dulap, iar când venea vara, îmi scoteam sandalele. Cam atât. După ce m-am căsătorit însă, o dată cu noua colocatară, am ajuns să dau o altă interpretare conceptului de ciclicitate, care se lega de fazele lunii. Singura dată când nu le-am luat în seamă a fost în perioada în care Kumiko era însărcinată.

— Te rog să mă scuzi, spuse Kumiko, ridicând capul. N-am vrut să-mi vărs nervii pe tine. Sunt puțin cam obosită și foarte nervoasă. Atât.

— Nu-i nimic, nu-ți face probleme. Când ești obosită, trebuie să-ți verși nervii pe cineva. Te mai liniștești.

Kumiko inspiră adânc, își ținu puțin suflarea și apoi expiră.

— Dar tu? întrebă ea.

— Adică?

— Tu nu-ți verși nervii pe nimeni chiar dacă ești obosit. Am impresia că numai eu o fac. De ce oare?

Am clătinat din cap.

— Nici măcar n-am observat.

— S-ar putea ca în interiorul tău să se fi căscat o fântână adâncă. Te apleci spre ea și îți tipii „regele are urechi de măgar” și în felul acesta se rezolvă totul.

M-am gândit câteva clipe la cele spuse de Kumiko.

— S-ar putea, am zis.

Kumiko a privit încă o dată spre sticla goală de bere. S-a uitat la etichetă, la gura sticlei, apoi i-a apucat gâtul și a început s-o răsucescă.

— îmi vine ciclul și de aceea sunt nervoasă.

— Știu. Nu trebuie să-ți faci probleme pentru că nu ești singura care suferă. Mor o mulțime de cai când e lună plină.

Kumiko a lăsat sticla jos și s-a uitat la mine uimită.

— Poftim ? Ce ți-a venit să-mi vorbești tam-nesam de cai ?

— Am citit într-un ziar zilele trecute. Am tot vrut să-ți spun, dar am uitat. I-au luat un interviu unui veterinar care a afirmat că printre animalele cele mai afectate de fazele lunii se numără caii. Pe măsură ce se apropie luna plină, caii suferă atât fizic, cât și psihic. Spunea chiar că pot să o ia razna de tot. În nopțile cu lună plină se îmbolnăvesc mulți și o mare parte dintre aceștia mor. Nimeni nu știe care este cauza, dar statisticile sunt grăitoare în acest sens. Veterinarii specialiști în cabaline sunt foarte ocupați în nopțile cu lună plină și nu au timp nici să doarmă.

— Ei, nu mai spune!

— Dar mai rea decât luna plină este eclipsa de soare, când starea cailor este și mai tragică. Nici nu-ți poți imagina câți mor când e eclipsă totală de soare. De fapt vreau să spun că în clipa aceasta mor foarte mulți cai în lume, așa că faptul că tu doar îți verși nervii pe cineva chiar nu are nici o importanță. Imaginează-ți cum se prăbușesc pe paiele din grajduri, cu pume la gură, icnind în agonie.

Se pare că ea a acordat câteva clipe de gândire cailor ce mor în grajduri.

— Ai o putere de convingere ieșită din comun, spuse ea resemnată.

Trebuie să recunosc asta.

— Atunci, schimbă-te și hai să ieșim la o pizza!

În seara aceea am stins eu lumina în dormitor și, pe când stăteam întins lângă Kumiko, cu ochii în tavan, mă întrebam ce naiba știam despre această femeie. Ceasul arăta ora două și Kumiko dormea profund. Eu mă gândeam la șervețelele albastre, la hârtia igienică cu model floral și la carnea de vită prăjită împreună cu ardeii. Am trăit cu ea atâta amar de vreme și habar n-am avut că nu-i plac asemenea lucruri. Ce tâmpenie! Era doar o prostie peste care ar fi trebuit să trecem râzând, nu o problemă de care să ne cramponăm — un nimic de care altădată am fi uitat cu desăvârșire în câteva zile.

De data asta însă, m-a deranjat atitudinea ei și aveam senzația că mi-a rămas în gât ca un os de pește ce nu mai alunecă. „*S-ar putea ca situația să fie critică*”, mi-am zis eu. Sau poate nu-i altceva decât începutul unei situații critice. Mă afluam parcă la intrarea într-o lume care-i aparținea doar lui Kumiko, o Kumiko despre care nu știam nimic, o lume pe care eu o vedeam ca pe o încăpere imensă și întunecată. Mă afluam în mijlocul ei cu o brichetă în mână, dar la flacăra palidă a brichetei nu vedeam decât o mică parte din ea.

Când o să pot oare vedea totul ? Sau poate o să îmbătrânesc și o să mor fără să o cunosc cu adevărat ? Dacă așa se prezenta situația, ce rost avea atunci căsătoria cu ea? Ce rost avea să-mi petrec viața astfel și să împart același pat cu o parteneră pe care nu o cunoșteam?

Așa gândeam în momentul acela și asemenea gânduri mă mai frământau din când în când. Mult mai târziu mi-am dat seama că atunci reușisem de fapt să pătrund în miezul problemei.

Pălăria Maltei Kano

Nuanțe de șerbet Allen Ginsberg și cruciații

Pe când îmi pregăteam mâncarea pentru prânz, a sunat iar telefonul. Eram în bucătărie. Taiasem două felii de pâine, le unsesem cu unt și cu muștar și pusesem între ele niște felii de roșii și brânză. Le așezasem pe tocător și tocmai mă pregăteam să le tai în două, când a sunat telefonul. L-am lăsat să sune de trei ori, timp în care am tăiat feliile de pâine. Le-am pus pe farfurie, am șters cuțitul și l-am băgat în sertar. Apoi mi-am turnat în cană cafeaua pe care o încălzisem.

Telefonul continua să sune. Cred că a sunat de vreo cincisprezece ori. Am ridicat resemnat receptorul. Nu aș fi vrut să răspund, dar mă gândeam că putea fi Kumiko.

— Alo? spuse o voce de femeie. Era o voce pe care n-o mai auzisem. Nu era nici Kumiko, dar nici femeia aceea ciudată care mi-a telefonat când îmi găteam spaghetti. Era altcineva - o femeie pe care nu o cunoșteam.

— Este cumva casa domnului Toru Okada? întrebarea a sunat de parcă femeia citea un text de pe o foaie de hârtie.

— **Da.**

— Sunteți soțul doamnei Kumiko Okada ?

— Da. Kumiko Okada este soția mea.

— Domnul Noboru Wataya este fratele soției dumneavoastră?

— Da, am răspuns eu încercând să-mi țin firea, într-adevăr Noboru Wataya este fratele soției mele.

— Eu mă numesc Kano.

N-am zis nimic și așteptam ca interlocutoarea mea să continue. Menționarea bruscă a fratelui lui Kumiko m-a pus în gardă, îmi scărpinam ceafa cu vârful creionului care se afla lângă telefon. A tăcut cinci-șase secunde, în receptor nu s-a auzit nici un alt sunet și am presupus că femeia l-a acoperit cu palma în timp ce vorbea cu cineva de lângă ea.

— Alo! am strigat, puțin cam îngrijorat.

— Vă rog să mă scuzați. O să revin cu un telefon, spuse vocea brusc.

— Stați puțin! Știți...

Telefonul s-a închis și eu am rămas o vreme cu receptorul în mână, privindu-l fix. L-am dus din nou la ureche, dar femeia întrerupsese convorbirea.

M-am îndreptat spre masa din bucătărie, cu un gust amar pe care nu mi-l puteam explica. Mi-am băut cafeaua și mi-am mâncat sandvișurile. Nu mi puteam aduce aminte la ce mă gândisem până să sune telefonul. Știu că stătusem cu cuțitul în mâna dreaptă, pregătit să tai feliile de pâine în două și mai știu că mă gândisem la ceva. Ceva foarte important, dar nu mi puteam aminti nici în ruptul capului, în timp ce mâncăm, făceam eforturi disperate să-mi amintesc, în zadar însă. Amintirile intraseră în zona întunecată a subconștientului și nu mai voiau să iasă de acolo. Am terminat de mâncat și pe când strângeam farfuria, a sunat iar telefonul. De data aceasta am ridicat imediat receptorul.

— Alo!

Era soția mea.

— Alo!

— Ce făceai? Ai terminat de mâncat?

— Da, am terminat. Tu ce-ai mâncat?

— Nimic. Am fost foarte ocupată de dimineață și până acum și n-am apucat nici să mănânc. Mă duc imediat să-mi cumpăr și eu un sandviș. Tu ce-ai mâncat de prânz?

I-am dat detalii legate de prânzul meu.

— Bravo! spuse ea fără urmă de invidie în glas. Am uitat să-ți spun azi dimineață că o să te sune azi o oarecare domnișoară Kan5.

— A telefonat deja. Chiar adineauri. A menționat numele meu, al tău și al fratelui tău, dar a închis telefonul fără să-mi spună de ce-a sunat. Ce-i cu telefonul acela ciudat?

— A închis ?

— Da... și a zis că mai sună.

— Atunci, dacă mai sună, te rog să faci ce-ți spune domnișoara Kano. Este foarte important. Cred că va trebui să te întâlnești cu ea.

— Să mă duc să mă întâlnesc cu ea? Astăzi?

— De ce întreb ? Ai alt program sau ai vreo întâlnire ?

— Nu. Nu am avut nici ieri, n-am nici azi și nu o să am nici mâine. Dar cine naiba-i această Kano? Nu vrei să-mi spui și mie de ce trebuie să mă întâlnesc cu ea? Vreau să știu și eu la ce să mă aștept. Dacă e vorba de vreo slujbă pentru mine și aceasta are vreo legătură cu fratele tău, las-o baltă, te rog. Nu vreau să am de-a face cu el. Cred că ți-am mai spus lucrul acesta.

— Nu e vorba de nici o slujbă, spuse ea cu plictis în glas. E vorba de motan.

— Motanul ?

— Te rog să mă scuzi, dar nu mai pot sta la telefon. Mă așteaptă cineva. Și așa am făcut un efort să-ți dau telefonul acesta. Ți-am spus doar că nici n-am apucat să mănânc. Te superi dacă închid? O să te mai sun când o să am o clipă de răgaz.

— Am priceput că ești ocupată, dar de ce mă pui să fac lucruri pe care nu le înțeleg? Ce-i cu motanul? Dar această Kano...?

— Neapărat să faci ce ți se spune. Ai înțeles ? Este o chestiune foarte serioasă. Stai acasă cuminte și așteaptă telefonul ei. Te las acum.

A închis telefonul.

La ora două și jumătate, când a sunat telefonul, moțaiam pe canapea, în prima clipă am crezut că sună deșteptătorul și am întins mâna cu gândul să-l opresc, dar ceasul nu era acolo. Nu dormeam în pat, ci pe canapea. Și apoi nu era dimineață, ci după-amiază. M-am ridicat și m-am dus la telefon.

— Alo!

— Alo! zise femeia. Era aceeași voce ca și mai devreme. Sunteți domnul Toru Okada?

— Da, sunt Toru Okada.

— Kano la telefon.

— Sunteți persoana care a sunat puțin mai devreme, nu?

— Da. Vă rog să mă scuzați pentru adineauri. Apropo, domnule Okada, aveți vreun program astăzi?

— Nimic special.

— îmi cer scuze că vă iau pe nepregătite, dar există posibilitatea să ne întâlnim?

— Astăzi ? Acum ?

— Da.

M-am uitat la ceas. Mă uitasem și cu treizeci de secunde înainte, așa că n-ar fi fost cazul, dar voiam parcă să mă asigur. Era tot două și jumătate.

— Durează mult?

— Nu foarte mult, dar oricum mai mult decât as fi crezut, îmi pare rău, dar în clipa aceasta nu vă pot spune cu exactitate.

Oricum nu aveam de ales, indiferent de cât timp ar fi durat. Mi-am amintit de ceea ce-mi zisese Kumiko la telefon, îmi atrăsese atenția că trebuia să fac ceea ce-mi spunea femeia și că era vorba de o treabă foarte serioasă.

Deci, trebuia să mă conformez și cu asta, basta.

— în ordine. Unde ne întâlnim?

— Știți unde este Hotelul Pacific din fața gării Shinagawa ?

— Da.'

— La parter e o cafenea. Vă aștept acolo la ora patru. Se poate?

— Da, în ordine.

— Am treizeci și unu de ani și port o pălărie roșie din scai. Măi, să fie! mi-am zis. Felul în care vorbea această femeie

mi se părea foarte ciudat, dar nu-mi dădeam seama ce anume era ciudat.

Oricum, nu faptul că avea treizeci și unu de ani și că purta pălărie roșie din scai.

— Am înțeles. Sper să vă gădesc.

— Cum aş putea să vă identific, domnule Okada ?

Am încercat să mă gândesc la ceva anume, o trăsătură distinctivă care să-i sară în ochi. Aveam oare așa ceva?

— Am treizeci de ani, un metru șaptezeci și doi înălțime, șaiszeci și trei de kilograme, părul scurt. Nu port ochelari.

Mi-am dat seama că din tot ce-i spusese, nimic nu mă particulariza.

Puteau foarte bine să fie la cafeneaua de la Hotelul Pacific cincizeci de

bărbați care să arate la fel. Am fost și eu o dată acolo. Cafeneaua e foarte

mare. I-ar trebui femeii un semn distinctiv, dar nu-mi venea nimic în minte. Normal că aveam eu trăsăturile mele distinctiv, dar nu erau la vedere — rămăsesem fără slujbă și știam foarte bine numele tuturor personajelor din romanul *Frații Karamazov*.

— Cum veniți îmbrăcat? întrebă femeia.

— Păi, știu eu... M-ați luat repede și nu m-am gândit la amănuntul acesta.

— Atunci vă rog să vă puneți o cravată cu picățele, spuse ea autoritar. Aveți vreo cravată cu picățele?

— Cred că da.

Aveam o cravată bleumarin cu picățele bej. Am primit-o cadou de ziua mea de la Kumiko, cu doi sau trei ani în urmă.

— Atunci vă rog să fiți amabil să o puneți. Ne vedem la ora patru. Mi-a închis telefonul.

Am deschis dulapul și mi-am căutat cravata cu picățele, dar n-am găsit-o la locul ei. M-am uitat în toate sertarele și în cutiile din debara, dar nici urmă de cravată cu picățele. Dacă era în casă, nu aveam cum să nu o găsesc. Kumiko era foarte ordonată și punea întotdeauna lucrurile la locul lor. Cravata mea n-avea cum să fie în altă parte.

Cu mâna pe ușa dulapului, încercam să-mi amintesc când am purtat-o ultima oară, dar n-am reușit. Era o cravată șic, de bun-gust, dar prea pretențioasă pentru birou. Dacă mi-aș fi pus-o la birou, sigur ar fi venit careva la mine în pauza de prânz ca să-mi spună că e drăguță, că are o culoare plăcută sau că-mi stă bine. Asemenea cuvinte ar fi constituit însă un avertisment, pentru că la mine la serviciu nu era cazul să te simți flatat dacă ți se lăuda cravata, așa că sigur nu am purtat-o acolo. Mi-o luam când mergeam la un concert, la vreo masă oficială, deci la ocazii deosebite sau pur și simplu când voia Kumiko să mă îmbrac frumos. Asemenea ocazii nu se iveau des, așa că nu prea foloseam respectiva cravată. Se potrivea foarte bine cu costumul meu bleumarin și-i plăcea lui Kumiko foarte mult, dar nu-mi puteam aminti când am purtat-o ultima dată.

Mi-am mai aruncat un ochi prin dulap, după care am renunțat. Cravata mea cu picățele dispăruse pur și simplu și nu știam unde să o mai caut. M-am hotărât să îmbrac costumul bleumarin, o cămașă albastră și o cravată cu dungi. M-oi descurca eu cumva. S-ar putea ca individă să nu mă recunoască, dar n-aveam decât să mă uit eu după o femeie de treizeci și unu de ani, cu părărie roșie din scai.

În cele două luni de când am renunțat la serviciu, nu purtasem nici măcar o dată costumul acesta și de aceea mă simțeam acum foarte ciudat în el. Aveam senzația că mă strânge ceva straniu. Mi se părea greu și rigid și parcă nici nu cădea bine pe mine. M-am ridicat și m-am învârtit prin cameră, m-am oprit în fața oglinzii, am mai tras de mâneci și de poale ca să >e așeze mai bine, mi-am întins brațele, am respirat adânc, m-am aplecat în față ca să văd dacă nu mi s-a schimbat fizionomia în cele două luni. M-am așezat iar pe canapea, dar nu mă simțeam în largul meu.

Până astă primăvară am purtat costum în fiecare zi și nu m-am simțit câtuși de puțin ciudat. Adevărul e că cei de la biroul de avocatură aveau reguli foarte severe. Până și funcționarii simpli - cum eram eu, de exemplu - purtau obligatoriu costume. De aceea, atunci mi se părea normal să mă îmbrac astfel.

Acum, că ședeam pe canapeaua din sufragerie, îmbrăcat în costum, mă simțeam ca un impostor care și-a contrafăcut *curriculum vitae* sau care voia să treacă drept femeie. Din pricina acestor gânduri, aveam senzația că nu-mi ajunge aerul.

Am ieșit în hol, mi-am luat pantofii maro de pe raft și i-am încălțat cu ajutorul limbii de pantofi. Erau ușor prăfuiți.

N-a fost nevoie să o găsesc eu pe femeie pentru că m-a găsit ea pe mine. Când am intrat în cafenea, mi-am rotit privirile în căutarea unei pălării roșii, dar nu era acolo nici o femeie cu pălărie roșie. M-am uitat la ceas și am văzut că mai erau doar zece minute până la patru. M-am așezat la o masă, am băut apa cu care am fost servit și am comandat o cafea.

Imediat după aceea m-am auzit strigat.

— Sunteți domnul Toru Okada, nu?

M-am întors, surprins. Se scurseseră doar vreo trei minute de când am trecut în revistă persoanele din cafenea.

Femeia purta un taior alb peste o bluză galbenă din mătase, iar pe cap avea o pălărie roșie din scai. M-am ridicat din reflex și m-am întors spre ea. Pot spune că era o femeie frumoasă, chiar mult mai frumoasă decât mi-am imaginat eu după vocea de la telefon. Era subțirică, îmbrăcată cu gust și fardată discret. Atât taiorul, cât și bluza aveau o croială elegantă, iar la guler strălucea o broșă din aur de forma unei pene. Ai fi crezut că este secretară la o mare companie. Doar pălăria roșie strica totul și nu puteam pricepe de ce a trebuit să și-o pună. Probabil că o purta doar în asemenea momente, când trebuia să fie recunoscută și atunci ideea nu

era tocmai rea. Dacă rolul ei era să o facă să iasă în evidență în mulțime, și-l făcea cu prisosință.

S-a așezat pe locul din fața mea și m-am așezat și eu.

— M-ați recunoscut ușor, am zis eu, deși mi se pare ciudat. Nu mi-am găsit cravata cu picățele, așa că n-am avut încotro și mi-am pus-o pe asta în dungă. Mă gândeam că o să vă găsesc eu pe dumneavoastră. Cum de v-ați dat seama atât de repede că sunt eu?

— Cum să nu-mi dau seama?

Și-a pus geanta albă din lac pe masă și peste ea, pălăria. Geanta nu se mai vedea deloc și parcă mă așteptam să n-o mai văd nici în momentul în care își lua pălăria de pe ea.

— Pentru că am venit cu altă cravată.

— Cravată ?

Mi-a privit cravata cam ciudat, de parcă ar fi gândit: „Ce naiba bate câmpii și asta?” Apoi a dat din cap, zicând:

— Nu mă deranjează. Vă rog să nu vă faceți probleme.

Ochii ei mi se păreau foarte ciudați și fără pic de profunzime. Deși erau frumoși, lăsau impresia că nu văd nimic, ca niște ochi de sticlă transparentă, dar normal că nu erau din sticlă. Se mișcau firesc și clipeau.

Cum de-a reușit să mă găsească imediat în cafeneaua aceea aglomerată? Doar nu ne mai întâlnisem niciodată. Chiar nu înțelegeam. Cafeneaua era mare și plină de bărbați de vârsta mea. Aș fi vrut să-mi explice și mie cum de a venit direct la mine, dar nu mi s-a părut frumos să-i pun o asemenea întrebare.

Femeia l-a oprit pe chelnerul care trecea în grabă pe lângă noi și a comandat un Perrier. I-a spus că nu au Perrier, dar îi poate aduce apă tonică, dacă dorește. S-a gândit puțin și a acceptat. Până a venit apa tonică, n-a mai rostit nici un cuvânt și nici eu n-am spus nimic.

La un moment dat, femeia și-a ridicat pălăria și a deschis geanta. A scos o cutiuță neagră, lucioasă, din piele, puțin mai mică decât o casetă audio, în ea își ținea cărțile de vizită. Cutiuța avea o cataramă, la fel ca și geanta. Era prima oară când vedeam așa ceva. Mi-a întins o carte de vizită de parcă îmi dădea un lucru prețios. Am vrut să i-o dau și eu pe a mea, dar când am băgat mâna în buzunar, am realizat că nu le aveam la mine.

Cartea ei de vizită era dintr-un plastic foarte subțire și avea un miros aparte. Când am apropiat-o de nas, am observat că mirosea a tămâie. Pe

un singur rând era scris, cu litere mici și negre, doar numele ei:

Malta Kano

Malta?

Am întors-o și pe partea cealaltă, dar nu scria nimic.

Pe când mă gândeam la semnificația cărții ei de vizită, a venit chelnerul.

I-a așezat în față un pahar cu gheață și apoi i-a turnat apă tonică doar până la jumătate. Pe buza paharului era înfiptă o felie triunghiulară de lămâie. Imediat după aceea chelnerița a adus o cafetieră argintie pe o tavă. A pus-o în fața mea și mi-a turnat cafea în ceașcă. A lăsat apoi nota de plată pe masă cu un gest abia perceptibil, de parcă ar fi întins cuiva, pe furiș, un bilețel aducător de ghinion - dintre cele ce se întâlnesc la temple.

— Nu scrie nimic pe ea, îmi spusese Malta Kano.

Eu rămăsesem cu privirile ațintite pe dosul cărții ei de vizită.

— Este doar numele. Nu e nevoie să-mi scriu numărul de telefon și adresa pentru că nu mă sună și nu mă caută nimeni. *Eu sunt cea care dă telefoane.*

— Aha.

Aha-ul meu a mai zăbovit în aer o vreme, asemenea insulei plutitoare din *Călătoriile lui Gulliver*.

Femeia a apucat paharul cu ambele mâini și a sorbit o înghițitură cu paiul. S-a încruntat puțin și a dat paharul la o parte de parcă nu ar mai fi prezentat nici un interes pentru ea.

— Malta nu este numele meu real. Kano este cel adevărat, dar Malta este numele de serviciu. De fapt este luat după numele insulei. Domnule Okada, ați fost vreodată în Malta?

I-am spus că n-am fost și nici nu mi-am propus să merg prea curând. De fapt, nici nu mi-a trecut vreodată prin minte să mă duc în Malta. Tot ce știam eu despre Malta era nesuferitul cântec *Plaja din Malta*, interpretat de Herb Alpert.

— Am stat trei ani în Malta. Apa de-acolo e îngrozitoare, nu se poate bea. Am avut tot timpul impresia că beau apă de mare diluată. Și pâinea e sărată, dar nu pentru că o sarează ^{6*} ci pentru că o fac cu apă sărată. Mă rog, pâinea nu e rea deloc. Chiar îmi place pâinea din Malta. Am dat din cap și am sorbit din cafea.

— Spuneam că apa din Malta nu e gustoasă, dar există un izvor pe insulă cu apă extrem de sănătoasă. Face bine la orice. E cu totul specială, chiar misterioasă așa spune, dar nu se găsește în altă parte. Ca

să ajungi la izvorul acela, trebuie să urci pe munte câteva ore bune. Apa își face efectul doar la izvor, dar dacă e luată de-acolo... gata, nu mai e bună la nimic. Cel care vrea s-o bea trebuie să meargă până acolo. Izvorul este menționat și în cărțile despre cruciade. Au băut și cruciații din ea și au numit-o „apa spiritelor”. A băut și Allen Ginsberg o dată. Și Keith Richards. Eu am stat acolo trei ani. Am locuit în satul de la poalele muntelui. Am cultivat legume și am învățat să țes. Mergeam la izvor în fiecare zi și beam apă... din 1976 până în 1979. La un moment dat, timp de o săptămână am băut numai apă, fără să mănânc nimic. N-am băgat absolut nimic în gură în afară de apă în săptămâna aceea. Este un fel de regulă care se cere respectată. Cred că as putea-o numi chiar austeritate, dar a însemnat purificarea trupului, iar pentru mine a fost o experiență extraordinară. De aceea, la întoarcerea în Japonia mi-am luat numele de Malta, pentru relațiile oficiale de serviciu.

— Ați putea să-mi spuneți, vă rog, ce profesie aveți?

— Ca să fiu sinceră, nu cred că e vorba de profesie în cazul meu, pentru că nu iau bani pentru ceea ce fac, spuse Malta Kano, clătînd din cap. Rolul meu este să vorbesc cu oamenii despre părțile corpului, îi ascult și le dau sfaturi. Mă preocupă îndeosebi cercetarea apei care are efecte miraculoase asupra organismului. Nu mă interesează banii, am tot ce-mi trebuie. Tata este director de spital și ne-a lăsat, mie și surorii mele, proprietăți și firme, de care se ocupă un specialist. Venitul nostru anual este mai mult decât rezonabil. Eu am scris și niște cărți pentru care am luat bani. Cum cercetarea mea legată de părțile corpului nu-mi aduce nici un profit, nu văd de ce să-mi scriu numele și adresa pe cartea de vizită. Eu sunt cea care dă telefoane.

Am aprobat-o din politețe, pentru că nu înțelegeam nimic din ceea ce-mi spunea. Normal că înțelegeam fiecare cuvânt în parte, dar nu pricepeam sensul și rostul activității sale.

Părțile corpului?

Allen Ginsberg?

Am început să mă simt foarte stânjenit în prezența ei. Nu mă număram printre cei care se pot lăuda cu o intuiție ieșită din comun, dar acum simțeam că pericolul creștea pe măsură ce stăteam de vorbă cu femeia aceea.

— Vă rog să mă scuzați, dar sunteți amabilă să-mi explicați totul, amănunțit, de la început? Înainte de a mă întâlni cu dumneavoastră, mi-a telefonat soția mea și mi-a spus să vorbesc cu dumneavoastră despre

motanul nostru care a dispărut. Ca să fiu sincer, nu prea înțeleg ce încercați să-mi explicați. Are vreo legătură cu motanul?

— Da, normal, dar mai întâi aș vrea să știu ceva, domnule Okada. Malta Kano și-a deschis geanta și a scos din ea un plic alb. În plic era o fotografie pe care mi-a întins-o.

— E sora mea.

Era o fotografie color, la minut, în care se vedeau două femei. Una era Malta Kano. Purta o pălărie împletită, galbenă, care nu se potrivea deloc cu îmbrăcămintea. Sora ei - presupun că era sora mai mică despre care pomenise adineauri — purta un costum de o culoare pastelată la care își asortase o pălărie -dintre cele care fuseseră la modă la începutul anilor '60. Dacă îmi aduc bine aminte, asemenea culori se numeau pe vremea aceea „nuanțe de șerbet”. De un lucru nu mă îndoiam câtuși de puțin : cele două surori erau mari amatoare de pălării. Pieptănătura surorii mai mici semăna extraordinar cu cea a lui Jacqueline Kennedy și îi stătea țearpână de la cantitatea exagerată de fixativ. Era puțin cam prea fardată, dar se vedea bine că era frumoasă. Avea cam douăzeci și ceva de ani. M-am uitat bine la fotografie, după care i-am înapoiat-o Maltei Kano. A luat-o, a băgat-o în plic și plicul în geanta pe care a închis-o.

— Sora mea este cu cinci ani mai mică decât mine. A fost pângărită de Noboru Wataya, chiar violată, aș spune.

„Aha! Deci asta era!” mi-am zis eu. Îmi venea să mă ridic și să plec imediat. Am scos o batistă din buzunar, m-am șters la gură, am pus batista la loc și mi-am dres glasul.

— Îmi pare sincer rău. Nu știu nimic despre asta, dar dacă i-a pricinuit necazuri, nu-mi rămâne decât să-mi exprim regretul. Aș vrea să știți că eu și fratele soției mele nu suntem în relații prea bune. Dacă urmăriți cumva să...

— Nu, domnule Okada, dumneavoastră nu aveți nici o vină, interveni ea brusc. Dacă este cineva vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat, atunci eu sunt aceea. Nu am fost suficient de vigilentă și de fermă când i-am atras atenția asupra pericolului.

Ar fi trebuit să am mai multă grijă de sora mea, dar dintr-un motiv sau altul n-am reușit. Se mai întâmplă, domnule Okada. După cum știți și dumneavoastră, trăim într-o lume violentă și haotică și în anumite situații violența depășește capacitatea noastră de înțelegere. Pricepeți ce vreau să spun? Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat și gata! Rănilor se vor vindeca și o să-și revină și psihic. Trebuie. Mulțumesc Cerului că n-a fost mai rău. Lovitura ar fi putut fi fatală. I-am spus și surorii mele că *putea fi și mai îngrozitor*. Problema care mă preocupă pe

mine este însă modul în care sunt asamblate părțile corpului surorii mele.

„Asamblarea părților corpului”, am repetat eu în gând. Se pare că pentru ea e o problemă foarte serioasă.

— Nu vă pot explica acum în detaliu ce s-a întâmplat. Este o poveste lungă și complicată și chiar dacă v-aș povesti, tot nu ați înțelege acum. Nu vreau să vă jignesc, dar sunt prea multe amănunte fără de care nu v-ați putea dumiri. Noi abordăm problema ca niște profesioniști, pe baza unor date exacte. Dar nu v-am chemat aici ca să mă plâng, pentru că dumneavoastră nu aveți nici o vină. Ceea ce vreau eu este să știți că unele părți ale trupului surorii mele au *fost pângărite* de către Noboru Wataya, chiar dacă numai temporar. Și am ținut să vă aduc la cunoștință lucrul acesta pentru că dumneavoastră, domnule Okada, veți avea în viitor legături mai strânse cu sora mea. V-am spus adineauri că este asistenta mea, că mă ajută în ceea ce fac și mi s-a părut normal să știți ce i s-a întâmplat.

Am tăcut amândoi o vreme. Malta nu zicea nimic, dar pe chipul ei citeam îndemnul de a reflecta la cele auzite. Asta și făceam. Mă gândeam la răul pricinuit de Noboru Wataya surorii ei, la relația dintre pângărirea menționată și părțile corpului, la legătura dintre toate acestea și dispariția motanului nostru.

— Deci, trebuie să înțeleg că nu aveți de gând să-l dați în judecată pe Noboru Wataya pentru fapta comisă... sau să-l denunțați la poliție.

— Normal, spuse Malta Kano fără nici o urmă de expresie pe chip. Ca să fiu cinstită, nu e nimeni de vină. Vrem doar să aflăm care sunt factorii ce au condus la o asemenea întâmplare neplăcută. Dacă nu rezolvăm această problemă, s-ar putea ivi și alte lucruri mult mai dezagreabile.

M-am mai liniștit puțin. Nu pentru că m-ar fi deranjat faptul că Noboru Wataya ar fi fost învinuit de viol și băgat la pușcărie. Cred că nu i-ar fi stricat, dar fratele lui Kumiko era o personalitate bine cunoscută și cu siguranță pedepsirea lui ar fi stârnit mare vâlvă și vestea ar fi umplut paginile de scandal ale ziarelor. Ce soc ar fi fost pentru Kumiko! Pentru liniștea mea sufletească, îmi doream să nu pățească nimic.

— Stați liniștit. Astăzi v-am dat întâlnire pentru a discuta despre pisică.

Domnul Wataya mi-a cerut sfatul în privința ei. De fapt, doamna Okada l-a întrebat pe el cum să procedeze, iar ei mi-a cerut mie părerea.

Lucrurile începeau să se lege. Deci, Malta Kano era un fel de clarvăzătoare și cei doi au rugat-o să-i ajute să găsească pisica. Pe familia Wataya a interesat-o întotdeauna divinația, mai cu seamă când era vorba de construcția unei case.

De fapt, treaba lor! Erau liberi să creadă în ce voiau ei. *Dar de ce a trebuit să o pângărească tocmai pe sora unei asemenea persoane?* De ce a provocat neplăceri altora fără nici un rost?

— A, deci vă ocupați cu asemenea lucruri, îi ajutați pe oameni să-și găsească ceea ce caută, nu?

Malta Kano m-a privit cam ciudat. Ochii ei erau complet inexpressivi, de parcă

priveau pe fereastră, într-o casă complet goală. După câte mi-am dat seama, nu a înțeles ceea ce voiam să spun.

A continuat, fără să-mi răspundă la întrebare.

— Locuiți într-o zonă foarte ciudată, domnule Okada.

— Da? În ce sens?

În loc să-mi răspundă, a împins paharul cu apă tonică vreo /ce centimetri mai încolo.

— Pisicile sunt niște creaturi foarte sensibile, să știți, domnule Okada.

Am rupt tăcerea după câteva clipe:

— Deci zona în care locuim este stranie, iar pisicile sunt animale sensibile. Dar noi locuim acolo de mult timp... și noi, și motanul. De ce ne-a părăsit brusc?

De ce nu a plecat mai devreme?

— Nu știu ce să zic. Poate s-a schimbat fluxul... sau a apărut ceva neprevăzut care l-a blocat.

— Aha... fluxul.

— Nu știu dacă motanul dumneavoastră mai trăiește, dar un lucru este sigur: nu se mai află în apropierea casei. Nu îl veți găsi nicidecum în zonă.

Am luat ceșcuța și am sorbit o înghițitură de cafea. Se răcise. Prin fereastra cafenelei se vedea ploaia mărunță și cerul era acoperit de nori negri.

Oamenii care treceau pasarela, cu umbrelele deschise, păreau la fel de posomorâți ca vremea.

— Dați-mi mâna, vă rog.

Am pus mâna dreaptă pe masă, crezând că o să-mi citească în palmă.

Nici vorbă de așa ceva. Malta Kano și-a așezat și ea palma peste a mea.

Apoi a închis ochii și a rămas nemișcată o vreme, de parcă își dojenea în gând iubitul necredincios. A venit chelnerița și mi-a umplut ceașca de cafea, neluând în seamă poziția mâinilor noastre. Am observat că cei de la mesele apropiate se uitau la noi cu coada ochiului și mă rugam în sinea mea să nu fie nici o cunoștință în cafenea.

— Încercați să vă amintiți un lucru, un singur lucru pe care l-ați remarcat înainte de a veni aici, spuse Malta Kano.

— Numai unul?

— Da.

Primul lucru care mi-a venit în minte a fost o rochie scurtă, înflorată, pe care am văzut-o în cutia cu îmbrăcăminte a lui Kumiko. Oare de ce mă obseda acum tocmai rochia aceea? Habar n-aveam.

Am rămas cu palmele împreunate vreo cinci minute. Mi se părea că nu se mai termină... nu pentru faptul că se uita lumea la noi, cât mai ales pentru că atingerea palmei ei îmi dădea o senzație foarte stranie. Mâna Maltei era foarte mică, dar nici prea caldă, nici prea rece. N-am simțit-o

nici ca pe mâna caldă a unei iubite, dar nici ca pe cea a unui doctor. Efectul palmei ei era identic cu cel al privirii: aveam senzația că mă uit într-o casă goală - fără mobilă, fără perdele, fără covoare. Un recipient gol și-atât. În cele din urmă, Malta Kano și-a retras mâna, a oftat adânc de câteva ori și a dat din cap.

— Domnule Okada, am impresia că vă aflați într-o perioadă a vieții dumneavoastră în care se vor întâmpla diverse lucruri. Este un punct de cotitură. Dispariția pisicii e doar începutul.

— Adică lucruri bune sau rele ?

Și-a lăsat puțin capul într-o parte, căzând pe gânduri.

— Și bune, și rele... Lucruri rele care la început par bune, și lucruri bune care inițial par rele.

— Păi, ce-mi spuneți dumneavoastră acum reprezintă generalități, îmi puteți da și o informație mai concretă?

— E normal să vi se pară generalități, dar despre esența lucrurilor nu se pot spune decât lucruri generale, domnule Okada. Vă rog să mă înțelegeți. Eu nu sunt nici ghicitoare, nici profet. Ca să vă spun sincer, cei ca mine nu fac decât asemenea afirmații vagi. Știu că lucrurile concrete se impun atenției, dar ele sunt de cele mai multe ori doar niște fleacuri... niște nimicuri fără valoare, aș putea spune. Cu cât privim mai departe, mai în zare, cu atât lucrurile devin mai generale.

Am dat din cap, fără să înțeleg o iotă din ce-mi spunea.

— îmi permiteți să vă mai telefoniez ? întrebă Malta Kano

— Da. '

A fost primul cuvânt care mi-a venit pe limbă, însă adevărul adevărat era că nu aveam chef de telefoanele nimănui.

Și-a luat cu un gest rapid pălăria și geanta care se ascundea sub ea și s-a ridicat. Eu am rămas ținut locului, neștiind cum să reacționez.

— Aș avea, totuși, o mică informație pentru dumneavoastră, zise ea după ce-și puse pălăria. Se uita la mine de sus. O să vă găsiți cravata cu picățele, dar nu în casă.

Turnuri înalte și fântâni adânci sau Departe de Nomonhan
Când am ajuns acasă, am găsit-o pe Kumiko bine dispusă. Din cauza întâlnirii cu Malta Kano, m-am întors puțin înainte de ora șase, așa că n-am avut timp să pregătesc cina. Am scos câte ceva din congelator și am încropit o masă frugală, în timp ce am băut câte o bere, Kumiko mi-a povestit ce s-a mai întâmplat pe la birou — lucru pe care-l făcea când

era bine dispusă — cu cine s-a mai întâlnit, care dintre colegi era bun profesionist, care nu, și tot felul de fleacuri.

M-am prefăcut că o ascult cu atenție, participând la discuție prin aprobări repetate, deși n-am auzit, practic, nici jumătate din câte mi-a spus. Nu pentru că nu mă interesa ce-mi povestea, dar îmi plăcea mai mult să-i admir entuziasmul cu care o făcea. „Asta înseamnă cămin”, îmi ziceam eu. Fiecare cu treburile lui. Datoria ei este să meargă la serviciu și să-mi povestească ce a mai făcut, a mea e să pregătesc cina și să o ascult. De fapt, a fost *alegerea* mea. Cămin avusesem și în copilărie, dar pe acela nu mi-l alesesem eu. Mă născusem în mijlocul lui și trebuia să mă supun rigorilor sale, vrând-nevrând. Acum trăiam: într-unul pe care mi l-am ales cu bună știință. Chiar dacă nu era perfect, am decis să accept lucrurile așa cum erau, cu toate problemele inerente, pentru că problemele care apăreau făceau] parte din mine și se cădea să le înțeleg astfel.

— Cum e cu motanul? mă întrebă Kumiko.

I-am povestit pe scurt cum a decurs întâlnirea cu Malt Kano la hotelul Shinagawa. I-am spus despre cravata cu picatei pe care n-am găsit-o în dulap nici în ruptul capului și de fapt că Malta Kano m-a reperat și fără-
ea, cu toată aglomerația di: cafenea. I-am descris-o și i-am relatat discuția cu ea. Pe Kumiko a amuzat-o mult povestea cu pălăria roșie din scai, dar a cam dezamăgit-o faptul că n-a știut să ne spună concret pe unde umblă pisica.

— Deci, nici ea nu știe ce-i cu pisica noastră? întrebă Kumiko i parată. Singurul lucru pe care ți l-a putut spune este că nu prin preajma casei? Ciudat!

— Cam așa ceva. Am decis să nu-i pomenesc nimic despre ilocarea fluxului" și nici despre faptul că acesta ar putea avea vreo legătură cu dispariția pisicii - m-am gândit că soția mea o să se amărască și mai mult. Ar fi fost îngrozitor dacă ar fi trebuit să ne mutăm din zonă numai pentru faptul că nu ne era prielnică deocamdată. Dată fiind situația noastră financiară, o mutare ne-ar fi dat peste cap.

— Da, mi-a spus că pisica nu se mai află prin apropiere.

— Adică nu se va mai întoarce acasă niciodată?

— Asta nu am de unde să știu. Afirmațiile ei au fost extrem de vagi, dar mi-a promis că ia legătura cu mine de îndată ce are vești.

— Crezi că putem avea încredere în ea ?

— Nu știu ce să zic. Nu mă pricep deloc la asemenea lucruri, am spus în

timp ce-mi mai turnam niște bere în pahar. Am așteptat să se așeze spuma.

Kumiko își puse coatele pe masă și-și rezemă bărbia în mâini.

— Femeia aceea nu acceptă bani sau vreo altă răsplată pentru serviciile făcute, nu?

— Da, asta este în favoarea noastră. Deci, nu pierdem nimic: *;u ne costă bani, nu ne fură sufletele, nu ne răpește prințesa. N u avem nimic de pierdut.

— As vrea să înțelegi un lucru, spuse Kumiko. Motanul este foarte important pentru mine... ba nu, chiar pentru *amândoi*. L-am găsit în săptămâna de după cununia noastră. L-am găsit amândoi, îți amintești?

— Normal că-mi amintesc.

— Era încă pui și stătea zgribulit în ploaie. Ploua torențial și am venit să te iau de la gară cu umbrela. L-am găsit când ne întorceam, îl aruncase cineva într-o ladă goală de sticle de sake, la intrarea în magazinul de băuturi. Este prima pisică pe care o cresc în viața mea și este foarte importantă pentru mine. Chiar "n fel de simbol aş spune^agwțajcui-mi pot permite să o pierd.

Da, știu.

—Dar cât am căutat-o... cât ai căutat-o și tot n-a apărut. Au trecut deja zece zile de când a dispărut. L-am sunat pe fratele meu cu gândul să-mi recomande o ghicitoare sau să găsească o soluție. El cunoaște multă lume. Știu că nu-ți place să apelez la fratele meu, dar el a moștenit de la tata și abilitățile de clarvăzător.

— A, uitasem de tradiția familiei voastre, am zis eu cu un ton la fel de rece ca briza de seară din fiorduri. Dar ce legătură are această femeie cu Noboru Wataya?

Kumiko dădu din umeri.

— S-au cunoscut probabil întâmplător. În ultima vreme și-a făcut foarte multe relații.

— A, da?

— Fratele meu susține că individa are puteri miraculoase, dar recunoaște că e puțin cam stranie, îmi zise Kumiko amestecând cu furculița în budinca de macaroane. Cum ziceai că o cheamă ?

— Malta Kano. Îmi spunea că a trăit ca un ascet pe insula Malta.

— A, da, Malta Kano. Ce impresie ți-a făcut?

— Greu de spus. Mi-am privit mâinile odihnindu-se pe masă. Cel puțin nu m-a plictisit și ăsta-i mare lucru. Vreau să spun că lumea e plină de

ciudățeni pe care nu le înțelegem și că trebuie să se găsească cineva care să umple vidul respectiv și atunci e mai bine să fie o persoană care nu plictisește, care nu enervează. Nu am dreptate? Ca de pildă, domnul Honda.

Exemplul a amuzat-o grozav.

— Da, a fost un om minunat, îl plăceam foarte mult.

— Și eu.

După ce ne-am căsătorit, l-am vizitat lunar pe bătrânul domn Honda, timp de vreun an de zile. Era renumit în familia Wataya pentru felul în care intra în transă. Din păcate nu auzea prea bine și de aceea, cu tot aparatul auditiv, înțelegea foarte greu ceea ce-i spuneam. Trebuia să țipăm de se cutremurau pereții. Mă întrebam cum de auzea ce-i spuneau spiritele. Sau cine știe? Poate că auzi ce-ți spun spiritele cu atât mai bine, cu cât ești mai tare de urechi, își pierduse jaulul în război. A fost caporal într-o garnizoană din Manciuria, în timpul, bătăliei de la Nomonhan (la hotarul dintre Manciuria și Mongolia Exterioară), în 1939, cu o unitate sovieto-mongolă, s-au spart timpanele când a explodat o bombă sau o grenadă în apropierea lui.

Nu ne duceam la domnul Honda în vizită din pricina credinței noastre în puterile lui extrasenzoriale. Nu m-au interesat niciodată asemenea probleme, iar Kumiko credea și mai puțin decât părinții sau fratele ei. Era superstițioasă în felul ei, o prezicere ile rău augur o dădea peste cap, dar nu a tentat-o niciodată să lase totul baltă pentru a se ocupa de forțe supranaturale.

Mergeam la domnul Honda pentru că ne rugase tatăl ei. Ca să fiu mai exact, știam că nu era ușor să-i obținem consimțământul de a ne căsători dacă nu procedam astfel. Mărturisesc că am considerat-o o condiție cam bizară, dar m-am conformat pentru a evita complicații. Tatăl ei era funcționar guvernamental. Fiu al unei familii nu prea înstărite din Niigata, el urmase Universitatea Tokyo și, datorită rezultatelor excepționale la învățătură, ajunsese să facă parte dintre membrii de elită din Ministerul Transportului. Până aici, toate bune și frumoase. Nu puteam decât să fiu mândru de el. Numai că asemenea oameni sunt de regulă cumplit de înfumurați și, așa cum se întâmplă de obicei, nu știu decât să dea ordine și să creadă că totul li se cuvine. Pentru el nu conta nimic altceva decât ierarhia. Se pleca cuviincios în fața superiorilor, dar îi călca pur și simplu în picioare pe cei inferiori lui. Nici eu, nici Kumiko nu am crezut o clipă că un asemenea om ar putea să accepte

drept partidă pentru fiica lui un tânăr de douăzeci și patru de ani, proaspăt absolvent de facultate, fără casă, fără bani, fără perspective. Noi aveam de gând să ne căsătorim oricum, iar dacă părinții ei nu și-ar fi dat consimțământul, ne-am fi dus existența în continuare, împreună, fără să mai avem nimic a face cu ei. Eram tineri, ne iubeam și nu ne interesa decât fericirea noastră.

Adevărul este că atunci când m-am dus la părinții ei să o cer de nevastă, am avut parte de o primire de-a dreptul glacială. Cuvântul „glacial” nici n-ar putea exprima de fapt senzația pe care am avut-o. Mi s-a părut că s-au deschis ușile tuturor congelatoarelor din lume.

Lucram pe vremea aceea la biroul de avocatură. M-au întrebat dacă am de gând să dau examen pentru barou. Nu prea știam eu atunci ce vreau să fac, dar mi-am zis că n-ar fi rău să încerc să-l dau, așa că le-am spus că intenționez să mă prezint la toate examenele posibile. Gândindu-mă însă la media cu care am absolvit facultatea, mi-am dat seama că șansele mele de a le promova erau aproape nule. Cu toate acestea, nu mă consideram deloc un partener nepotrivit pentru fiica lor.

Și-au dat cu greu consimțământul — un miracol, ce mai! — și numai datorită domnului Honda. El le-a cerut detalii despre mine și apoi le-a spus că eram cel mai bun partener pentru fiica lor; dacă ea era decisă să se mărite cu mine, opoziția lor n-ar fi făcut decât să atragă consecințe nefaste. Părinții lui Kumiko aveau încredere oarbă în domnul Honda și nu le-a rămas decât să fie de acord cu căsătoria noastră, să mă accepte ca ginere. Cu toate acestea, eu n-am fost pentru ei decât un intrus, musafirul nedorit. După ce ne-am căsătorit, mergeam la ei la masă cu regularitate, de două ori pe lună. O făceam pur și simplu din obligație. Niciodată în viața mea nu mai făcusem ceva cu atâta silă, iar experiența respectivă am considerat-o întotdeauna a fi la limita dintre umilire și tortură atroce, în timpul cinei aveam întotdeauna impresia că masa lor era la fel de lungă precum gara Shinjuku. Ei mâncau și vorbeau la un capăt, iar eu eram la celălalt capăt, mult prea departe ca să-mi fac simțită prezența. Ritualul a continuat timp de un an, până într-o bună zi când m-am certat rău de tot cu tatăl lui Kumiko. De atunci nu ne-am mai văzut niciodată. Am respirat ușurat. Nimic nu mă epuizează mai mult decât un efort lipsit de sens.

După ce ne-am căsătorit, mi-am dat toată silința, cel puțin o vreme, să fiu în relații cât de cât bune cu familia soției mele. Dintre toate eforturile făcute, cel mai puțin m-au deranjat întâlnirile lunare cu domnul Honda.

Tatăl lui Kumiko avea întotdeauna grijă să se achite față de el, iar datoria noastră era să îl vizităm o dată pe lună la locuința lui din Meguro, să-i

ducem o sticlă cu sake, să-i ascultăm poveștile și să plecăm acasă. Cât se poate de simplu.

L-am îndrăgit pe domnul Honda de la bun început. În afară de faptul că dădea televizorul prea tare pentru că nu auzea (ceea ce era într-adevăr enervant), era un bătrân simpatic al cărui chip se lumina de îndată ce vedea sticla cu sake.

La el mergeam în vizită întotdeauna în cursul dimineții. Vara și iarna îl găseam mereu cu picioarele în *kotatsu*¹, care se afla în camera de zi. Iarna era tot timpul băgat sub o cuvertură care să-i țină de cald. Vara nu făcea nici foc, nu avea nici cuvertură. Se pare că era un ghicitor destul de renumit, dar trăia foarte modest, chiar ascetic așa spune. Casa lui era mică, iar holul de la intrare atât de neîncăpător, încât nu se putea încălța sau descălța decât o singură persoană o dată. Tatami erau jerpelite, iar geamurile crăpate erau lipite cu bandă adezivă. În capătul celălalt al aleii era un atelier de reparații auto și acolo se găsea întotdeauna câte cineva care să țipe cât îl ținea gura. Kimonoul pe care-l purta domnul Honda nu era nici halat de casă, nici haină de lucru. Ceva între acestea două. După cum arăta, nu mai fusese spălat de foarte multă vreme. Locuia singur, dar avea o menajeră care-i făcea curățenie și mâncare în fiecare zi. Nu am înțeles însă niciodată de ce nu o lăsa să-i spele și rufe. Favoriții subțiri și cărunți îi încadrau obrajii scofâlciți.

Cel mai impresionant lucru pe care-l avea în casă era televizorul. Prezența lui gigantică în căsuța aceea părea de-a dreptul copleșitoare.

Note:

1. Spațiu îngropat în dușumea, sub masa din mijlocul camerei, în care iarna se pune un vas cu mangal sau un reșou electric.

Era întotdeauna dat pe postul național NHK. Nu știu dacă-i plăcea în mod deosebit postul acesta, sau clacă-i era greu să-l schimbe, sau dacă era un televizor care nu prindea alt canal... pur și simplu nu urmărea decât NHK. Când mergeam la el, îl găseam întotdeauna în fața televizorului așezat în *tokonoma*¹, cu bețișoarele de ghicitor împrăștiat pe masă. În timp ce le amesteca, la televizor se transmiteau programe culinare, lecții de *bonsai*, ultimele știri sau dezbateri politice.

— Nu cred că ești făcut pentru avocatură, mi-a zis el într-o bună zi. Sau poate s-a adresat cuiva care se afla la vreo douăzeci de metri în spatele meu.

— Zău?

— Păi cam așa ceva. Pe scurt, legea domină tot ce există pe lumea asta, în

care umbra e umbră și lumina e lumină, eu sunt eu și el e el. „Eu sunt eu / Și el e el./ Sfârșit de toamnă." Tu nu aparții acestei lumi. Lumea căreia îi aparții tu este ori deasupra, ori dedesubtul acesteia.

— Unde ar fi mai bine ? am întrebat eu din pură curiozitate. Deasupra sau dedesubt?

— Nu așa trebuie privite lucrurile, răspuse domnul Honda. Apoi a fost zguduit de un acces de tuse, a scuipat flegma într-un șervețel de hârtie, a privit-o câteva clipe și a aruncat șervețelul în coșul de gunoi. Nu e vorba de mai bine sau mai rău. Important este să nu mergi în contra curentului. Dacă trebuie să mergi în sus, apoi mergi în sus. Dacă trebuie să mergi în jos, atunci neapărat să o iei în jos. Când o iei în sus, caută cel mai înalt turn și urcă până în vârf. Când o iei în jos, găsește cea mai adâncă fântână și coboară până în străfundul ei. Când nu există curent, rămâi pe loc. Dacă mergi în contra curentului, totul se ofilește, iar lumea asta devine un ocean de întuneric. „Eu sunt el / Și el e eu. / Seară de primăvară." Dacă abandonezi *eul*, ai încurcat-o.

— Perioada de acum este fără curent ? întreabă Kumiko.

— Ce?

— *Perioada de acum este fără curent ?* țipă Kumiko.

— Acum e fără, zise domnul Honda, dând din cap ca pentru sine. De aceea ar fi bine să nu faceți nici o mișcare. Să nu faci nimic. Mare atenție la apă. Cândva, în viitor, tânărul acesta va avea mari necazuri din pricina apei. Este vorba de un loc unde ar trebui să fie apă, dar nu este, sau este apă și n-ar trebui să fie. în orice caz, să fii foarte, foarte atent la apă.

Note:

1. Alcov în camera tradițională, în care se atârână un sul pictat și se așază un aranjament floral.

Kumiko stătea lângă mine și dădea din cap, serioasă, dar mie îmi era clar că se abținea să nu râdă.

— Ce fel de apă ? am întrebat.

— Ca să fiu cinstit, și eu am avut probleme cu apa, spuse domnul Honda, ignorându-mi întrebarea. La Nomonhan nu exista deloc apă. Viața de pe front a fost foarte grea. Nu aveam nici strictul necesar. Nu exista apă. Nu exista mâncare. Nu aveam bandaje. Nici măcar gloanțe. A fost groaznic. Distinsele capete luminate din spatele frontului nu se preocupau decât de cucerirea cât mai grabnică a teritoriului. Nimeni nu

se gândea la provizii. S-a întâmplat să treacă și trei zile fără să pun picătură de apă în gură. Mai lăsam până dimineța prosoapele de mâini afară ca să se umezească de la rouă, apoi le storceam și astfel reușeam să ne umezim buzele. Nici o altă sursă de apă. A fost atât de îngrozitor, încât nu-mi doream decât să mor. Nimic nu e mai cumplit pe lume decât să-ți fie sete. Îmi venea să mă împușc. Unii chiar strigau că se împușcă dacă nu li se dă apă, iar alții au înnebunit de-a binelea. A fost iadul pe pământ, în fața ochilor noștri curgea un râu și dacă am fi mers până acolo, puteam bea apă pe săturate, dar nu puteam ajunge la el. Între noi și râu erau aliniat tancuri rusești uriașe. Terenul era minat, de nu puteai face un pas. Dealul era împânzit de țintași de elită. Toată noaptea se trimiteau rachete de semnalizare. Noi nu aveam în dotare decât niște puști de infanterie Model 38 și câte douăzeci și cinci de gloanțe fiecare. Cu toate acestea, unii dintre camarazii mei s-au aventurat până la râu ca să ia apă, pentru că nu au mai suportat. Dar nu s-au mai întors. Au murit toți. Când trebuie să stai cuminte, apoi stai cuminte și gata.

Și-a scos un șervețel din hârtie și și-a suflat nasul cu zgomot. A examinat câteva clipe rezultatul, a împăturit șervețelul și l-a aruncat la coș.

— E foarte greu să aștepți pornirea curentului, dar dacă trebuie să aștepți, așteaptă, între timp faci pe mortul și pace.

— Deci, eu trebuie să fac pe mortul deocamdată ?

— Ce?

— *Eu trebuie să fac pe mortul deocamdată ?*

— Da, zise el. „Dacă faci pe mortul / Plutești în libertate. / Nomonhan.”

A mai vorbit despre Nomonhan încă vreo oră. Am stat și l-am ascultat, fără să zicem nimic, în decurs de un an, l-am vizitat o dată pe lună și ni s-a cerut să-i „urmăm instrucțiunile”, dar n-am prea avut ce să urmăim. Rareori ne dădea vreo indicație, iar poveștile lui se limitau la războiul din Nomonhan: un obuz a sfărțecat țeasta unui locotenent din apropierea lui, el a sărit pe un tanc rusec, a aruncat altul în aer cu un cocteil Molotov, au încolțit cu toții și au ucis un pilot sovietic care a aterizat forțat în deșert. Poveștile lui erau interesante, chiar ne dădeau fiori, dar oricât de interesantă ar fi o poveste, când o auzi de șapte-opt ori, își pierde tot farmecul. Și pe urmă trebuie să precizez că tonul cu care relata nu era tocmai obișnuit. Țipa cât îl țineau plămâni, de parcă era pe un vârf de stâncă într-o zi furtunoasă și ni se adresa de acolo. Aveam întotdeauna senzația că urmărim un film de-al lui Akira Kurosawa, stând

m primul rând, într-un cinematograf prost, de cartier. De câte ori plecăm de la el, un timp ne țiuiau urechile.

Cel puțin ne plăceau - sau mai bine zis îmi plăceau -Poveștile domnului Honda. Ele depășeau întotdeauna puterea noastră de imaginație.

Majoritatea erau chiar sângeroase. Oricum, venind din gura unui bătrân îmbrăcat într-un kimono murdar și care nu mai avea probabil mult de trăit, descrierile păreau desprinse parcă dintr-o carte de povestiri fantastice. Unitatea căreia i-a aparținut domnul Honda a purtat o bătălie sângeroasă pe întinderea sălbatică de pământ dintre Mancuria și Mongolia Exterioară, unde nu creștea nici măcar iarbă, înainte de a sta de vorbă cu domnul Honda, nu ștusem nimic despre bătălia de la Nomonhan, deși fusese o bătălie absolut extraordinară. Au înfruntat forțele sovietice mecanizate, mult superioare, cu mâinile aproape goale și au fost înfrânți. Au fost nimiciți unul câte unul, până la distrugerea totală. Unii ofițeri au luat inițiativa retragerii pentru a evita exterminarea, dar ofițerii superiori i-au obligat să se sinucidă. Câte vieți s-au irosit de pomană! Majoritatea soldaților capturați de trupele sovietice au refuzat să participe la schimbul de prizonieri de după război, de teamă să nu fie judecați ca dezertori. Oasele lor au putrezit pe pământul mongol. Domnul Honda a fost lăsat la vatră pentru că își pierduse auzul. După aceea s-a apucat de ghicit.

— Tot răul spre bine, spuse domnul Honda. Dacă nu aș fi avut probleme cu urechile, m-ar fi trimis probabil să lupt în insulele din Pacific și as fi murit pe front. Așa s-a întâmplat cu majoritatea supraviețuitorilor de la Nomonhan. Soldații care au luptat aici au fost considerați o rușine de către Armata Imperială și de aceea au fost trimiși în bătălii fără sorți de izbândă, pe fronturi de unde nu aveau să se mai întoarcă vreodată.

Comandanții lor însă, care au purtat toată vina acelei bătălii dezorganizate și inutile, au ajuns ofițeri de carieră, iar după terminarea războiului, unii dintre ei chiar mari politicieni. Târâturile naibii! Bieții soldați care au luptat în subordinea lor au fost zdrobiți până la ultimul.

— De ce a fost considerată armata noastră de la Nomonhan o rușine atât de mare? am întrebat eu. Soldații au luptat cu vitejie și cei mai mulți și-au dat viața pe front. De ce au fost tratați atât de urât supraviețuitorii? Cred că n-a mai auzit întrebarea pentru că nu mi-a răspuns. Și-a luat bețișoarele și a început să le amestece.

— Ai grijă la apă! concluziona el.

Astfel s-a terminat întrevederea noastră din ziua aceea.

După ce m-am certat cu socrul meu, nu am mai trecut pe la domnul Honda. Ne-a fost imposibil să ne continuăm vizitele atâta vreme cât știam că tatăl soției mele suporta toate cheltuielile (n-am avut niciodată curiozitatea să aflu cât anume cheltuia), iar noi o duceam destul de prost cu banii în perioada aceea, în cele din urmă l-am uitat, așa cum uită tinerii ocupați de oamenii în vârstă.

Când m-am dus la culcare în seara aceea, m-am gândit la iomnul Honda. Și el, și Malta Kano mi-au vorbit despre apă. Avertismentul domnului Honda părea chiar foarte serios. Malta Kano avusese și ea de suferit din pricina apei atunci când a piecat pe insula Malta. Poate era doar o coincidență, dar pe amândoi îi preocupa aceeași problemă, începusem și eu să mă îngrijorez. Mi-am amintit apoi de Nomonhan: amplasarea tancurilor și a tunurilor sovietice și râul care curgea înapoia lor. Setea sfâșietoare. Mi s-a părut că aud pe întuneric susurul apei.

— Toru, spuse Kumiko în șoaptă. Nu dormi?

— Nu.

— Mi-am amintit ce s-a întâmplat cu cravata ta cu picățele. Am dus-o la curățătorie la sfârșitul anului trecut ca să o calce. Avea niște dungi. Am uitat să mă duc după ea.

— La sfârșitul anului ? Au trecut peste șase luni de-atunci.

— Știu, dar mă cunoști foarte bine. Nu îmi stă în fire să pierd lucrurile sau să le uit pe nu știu unde. S-a întâmplat pur și simplu. Era foarte drăguță cravata aia, spuse ea întinzând mâna ca să mă mângâie. Am dus-o la curățătoria din fața gării. Crezi că o mai au?

— O să merg mâine să văd. Cred că mai e acolo.

— De ce crezi așa ceva? A trecut jumătate de an, iar curățăto-nile caută să scape de lucrurile care nu au fost reclamate în f i mult trei luni. îmi pare bine că ești atât de optimist, dar °e te face să crezi că o mai găsești ?

— Mi-a spus Malta Kano că am s-o găsesc undeva în afara casei.

Ii simțeam privirile ațintite asupra mea deși era beznă.

— O crezi ?

— Nu văd de ce n-as crede-o.

Am impresia că o să stai de vorbă cu fratele meu destul de curând, spuse ea cu o notă de satisfacție în glas.

— S-ar putea.

După ce-a adormit soția mea, m-am tot gândit la bătălia de ^a Nomonhan.

Soldații de acolo dormeau. Cerul era plin de stele și corul cicadelor nu mai înceta. Auzeam râul curgând și ^{al}» adormit ascultându-l.

Patima dropsurilor

Pasărea care nu zboară și fântâna fără apă

După ce am terminat de strâns masa și am spălat vasele, am luat bicicleta și m-am dus la curățătoria de lângă gară. Patronul era un bărbat slab, spre cincizeci de ani, cu fruntea brăzdată de riduri adânci. Când am intrat, asculta orchestra Percy Faith la casetofonul așezat pe unul dintre rafturile pentru haine. Era un radio-casetofon JVC uriaș, cu boxe suplimentare, iar lângă el se zărea un munte de casete. Orchestra tocmai ajunsese la „tema Tarei”, iar instrumentele cu coarde răsuna în toată splendoarea lor. Patronul era undeva, în capătul celălalt al magazinului. Călca energic o cămașă în timp ce asculta muzică și fredona melodia. M-am apropiat de teighea și i-am spus, ușor jenat și scuzându-mă de câteva ori, că am adus o cravată în decembrie trecut și am uitat să vin după ea. Apariția mea la ora nouă și jumătate dimineața, în universul lui meschin, trebuie să fi semănat cu scena des întâlnită în tragedia greacă a sosirii unui mesager care aducea vești proaste.

— Presupun că nu mai aveți chitanța cu care ați plătit, nu ? întrebă patronul pe un ton rece, fără să se întoarcă spre teighea, cum ar fi fost normal, și rămânând cu spatele la mine și cu fața la calendarul de pe peretele din apropierea teighelei. Foaia de pe luna iunie prezenta un peisaj din Alpi: o vale înverzită, vaci care pășteau, un nor alb extrem de clar conturat, care plutea spre Matterhorn sau spre Mont Blanc. Când a ridicat ochii spre mine, chipul lui îmi spunea parcă: „Dacă ai uitat-o atâta amar de vreme, las-o uitată. Ce mai vrei ?” Am înțeles totul din priviri.

— Sfârșitul anului trecut? Păi, știu eu, cam greu să o mai găsiți. Au trecut mai bine de șase luni. O să mă uit, totuși.

A închis fierul de călcat, l-a pus pe suportul lui și, în timp ce scotocea prin rafturile din spate, fredona, o dată cu caseta, melodia *A Summer Place*.

Eu văzusem filmul *A Summer Place* încă în anii liceului, împreună cu prietena mea. A fost un film cu Troy Donahue și Sandra Dee. Se prezentase în reluare, împreună cu *Where the L-iuys Are* al lui Connie Francis. După câte îmi aminteam, nu m-a prea încântat, dar auzind acum melodia într-o curățatorie chimică, după treisprezece ani, mă năpădeau

doar amintiri plăcute.

— O cravată cu picățele albastre? Întrebă patronul. Pe numele Okada?

— Da.

— Aveți noroc, spuse el scurt. Atât și nimic mai mult.

Cum am ajuns acasă, am sunat-o pe Kumiko la serviciu.

— Mi-am găsit cravata.

— Incredibil! Bravo ție!

Cuvintele ei mi-au sunat teribil de artificial. Tonul vocii semăna cu cel al unei mame care-și laudă copilul pentru că a venit cu note bune de la școală. M-am simțit foarte jenat. Ar fi trebuit să aștept până la pauza de prânz și să nu o deranjez în toiul treburilor.

— Mă bucur că ți-ai găsit-o. Te rog să mă scuzi acum, dar am foarte mult de lucru și mă așteaptă cineva. Poți să mă suni în pauza de prânz? Încă o dată, scuze.

— Bine, te sun la prânz.

După ce am închis telefonul, am ieșit pe verandă cu ziarul de dimineață.

M-am întins pe burtă, ca de obicei, și am luat sistematic la studiat

coloana cu oferte de muncă, îmi trebuia ceva timp ca să reușesc să citesc

totul de la cap la coadă, toate coloanele acelea pline de coduri și

simboluri. Incredibil cât de multe meserii există pe lume! Erau toate

aranjate în ordine, fiecare la locul ei, asemenea mormintelor marcate pe

hartă unui cimitir recent dat în funcțiune. Mi se părea puțin probabil să-

mi găsească ceva potrivit, în chenarul acela se aflau, bineînțeles,

informații și adevăruri, chiar dacă fragmentare, dar oricât mă străduiam,

nu puteam să le adun într-un tot unitar. Aceste informații (nume,

simboluri, cifre) erau atât de disparate, încât mă duceau cu gândul la

oasele împrăștiate ale unui animal care nu mai poate fi reconstituit.

Ori de câte ori privesc cu atenție și vreme îndelungată rubrica „Oferte

de muncă", simt că mă cuprinde un fel de paralizie. Mă întreb ce naiba

vreau, unde vreau să ajung sau poate *unde nu vreau să ajung...* și pur și

simplic ajung să nu mai înțeleg nimic.

Ca de obicei, pasărea-arc se auzea cântând pe undeva, într-un vârf de

copac probabil. Scotea un „ghi" prelung. Am pus ziarul la o parte, m-am

ridicat în capul oaselor, m-am rezemat de un stâlp și am rămas cu

privirile ațintite spre grădină. Am auzit-o iar imediat după aceea.

Ghiiiiiii. Părea că vine din pinul aflat în grădina vecină. Am mijit ochii,

am căutat-o atent din priviri, dar din păcate n-am văzut-o. Am auzit-o

doar cântând. Ca întotdeauna. Oricum, arcul lumii fusese răsucit pentru

ziua respectivă.

Înainte de ora zece a început să picure. De fapt, a trebuit să mă uit cu atenție ca să-mi dau seama că într-adevăr ploua. Nu există decât două posibilități: să plouă sau nu, și ar trebui să se poată trage o linie de demarcație între cele două stări. Am rămas pe verandă o vreme, încercând să găsesc acea linie.

Mă întrebam ce să fac până la ora prânzului: să merg la bazinul de înot din cartier sau să o iau spre alee în căutarea motanului? Rezemat în continuare de stâlpul din verandă, priveam cum plouă și mă gândeam ce să fac.

Bazin.

Motan.

M-am hotărât în cele din urmă să caut motanul. Malta Kano mi-a spus că nu se mai află în apropierea casei, dar în dimineața aceea am simțit nevoia imperioasă de a porni în căutarea lui. Devenise parte a activității mele de zi cu zi și știam foarte bine că se va bucura și Kumiko dacă măcar îmi dădeam silința să-l caut. Mi-am pus o pelerină subțire de ploaie și m-am hotărât să nu mai iau și umbrela cu mine. Mi-am încălțat tenișii, mi-am băgat în buzunarul pelerinei cheile de la casă și câteva dropsuri de lămâie și am plecat. Am traversat grădina și în clipa în care am pus mâna pe gardul din piatră, am auzit un telefon sunând. M-am oprit, mi-am încordat auzul, dar tot nu mi-a fost clar dacă suna telefonul meu sau al vecinilor. După ce ieși din casă, toate telefoanele sună la fel. L-am lăsat să sune și am sărit gardul, aterizând drept în alee.

Simțeam iarba moale prin talpa subțire a tenișilor. Pe alee era liniște ca de obicei. Am rămas nemișcat o vreme, mi-am ținut respirația și mi-am ciulit urechile, dar nu se auzea absolut nimic. Telefonul nu mai suna, păsărelele nu ciripeau, dinspre stradă nu venea nici un zgomot. Cerul părea pictat în întregime într-un cenușiu uniform. Probabil că în asemenea zile, norii absorb toate zgomotele de pe suprafața pământului. Și nu numai zgomotele, ci și multe alte lucruri... până și senzațiile, așa spune.

Cu mâinile în buzunare, m-am strecurat pe aleea îngustă până la casa părăsită. Domnea o tăcere mormântală. Obloanele de ploaie bătute în cuie și acoperișul, proiectate pe fundalul norilor cenușii, joși, făceau casa să arate și mai mohorâtă. Semăna cu un cargobot prins într-un recif pe o noapte furtunoasă, părăsit și lăsat să putrezească. Dacă n-ar fi fost iarba care mai crescuse de când am trecut pe acolo ultima oară, așa fi

crezut că timpul s-a oprit în loc. Cel puțin aceasta era senzația mea. Deoarece ploua de câteva zile, iarba avea o strălucire verde și mirosea a proaspăt, un miros pe care-l emană doar plantele ce-și au rădăcinile adânc înfipte în pământ. Exact în mijlocul acestui ocean de iarbă se înălța statuia păsării, la fel ca întotdeauna, cu aripile întinse, gata parcă să-și ia zborul, însă pasărea asta nu avea cum să zboare. Atâta lucru înțelegeam și eu, și pasărea. Ea va aștepta, nemișcată, până o va lua cineva de acolo sau până o va face praf cineva. Altă posibilitate nu exista să evadeze din acea grădină. Singurul care se mișca prin iarba înaltă era un fluture de varză alb. Părea la fel de dezorientat ca un om care caută ceva, dar nu mai știe ce anume. După cinci minute de căutări, a zburat undeva departe.

Sugeam o bomboană și, rezemat de gardul din sârmă, priveam grădina. Nici un semn că motanul meu s-ar afla pe acolo. De fapt, nici un fel de semn. Aveam sentimentul că fluxul normal fusese blocat de o forță uriașă.

Mi s-a părut că e cineva în spatele meu și m-am întors brusc. Nu era nimeni. Am văzut doar gardul din capătul celălalt al aleii și o poartă mică — unde stătuse fata. Era închisă, iar în grădină nici țipenie de om. Doar puțină umezeală și multă liniște. Mirosea a iarbă și a ploaie. A pelerină și a dropsuri. Bomboana pe care o țineam sub limbă se topise pe jumătate. Am respirat adânc și toate mirosurile s-au contopit într-unul singur. Am mai privit o dată atent în jur, dar nu era nimeni. Mi-am ciulit urechile și am auzit zgomotul înăbușit al "nui elicopter care zbura undeva, printre nori. Zgomotul acela s-a îndepărtat treptat și totul s-a cufundat iar într-o liniște de mormânt.

Grădina casei părăsite, împrejmuțată de un gard din sârmă, avea o poartă făcută la rândul ei tot din sârmă. Am încercat să o împing puțin și s-a deschis surprinzător de ușor, de parcă asta ar fi așteptat în orice clipă. Parcă mă poftea să intru, așa că nu era cazul să mă gândesc la încălcarea legii - lucru de care mă ocupasem opt ani de zile - și nici la faptul că pătrunderea fără permisiune pe proprietatea cuiva putea fi aspru pedepsită, fiind considerată o ilegalitate. Dacă mă vedea cineva și chema poliția, începeau cine știe ce investigații. Mă rog, le puteam spune că-mi căutam pisica dispărută, că o căutam în toată zona din apropierea casei. Polițiștii m-ar întreba cu siguranță unde locuiesc și cu ce mă ocup. Așa s-ar afla că am rămas fără serviciu, lucru care i-ar pune pe gânduri cu siguranță, în ultima vreme polițiștii sunt foarte suspicioși

din pricina teroriștilor de stânga ce au invadat toată capitala și despre care se știe că sunt înarmați. Ca să verifice cele spuse de mine, polițiștii o vor suna la serviciu pe Kumiko. Nu mi-ar plăcea deloc să se întâmple așa ceva.

Cu toate acestea, am intrat în grădină și am tras repede poarta după mine. Dacă e să se întâmple ceva, asta e! Dacă *trebuia să se întâmple*, nu mă puteam opune destinului. Nici că-mi păsa.

Am traversat grădina, privind atent în jurul meu. Tenișii nu se auzeau deloc pe iarbă. Erau acolo și niște pomi fructiferi mici, al căror nume nu-l știam, dar în rest, doar iarbă înaltă, care împânzise totul, de nu se mai distingea nimic de sub ea. Ba mai mult, doi dintre pomi păreau sugrumați de vița plantelor agățătoare neîngrijite. Tufișurile care se înșiruiu de-a lungul gardului din sârmă erau bolnăviciose de albe. O insectă zburătoare mi-a bâzâit pe la urechi câteva clipe.

Am trecut de statuia din piatră și am dat de niște scaune de grădină din plastic, îngrămădite sub streșină. Cel de deasupra era plin de noroi, dar cel de dedesubt se prezenta destul de bine. Am șters praful cu mâna și m-am așezat. Stăteam în așa fel încât silueta nu mi se vedea de pe alee din cauza buruienilor înalte, iar streșină mă apăra de ploaie. Fredonam încet o melodie în timp ce priveam în voie cum picăturile de ploaie se strecoară liniștit în grădină. La început nu mi-am dat seama ce fredonez, dar când am realizat că era uvertura la *Coșofana hoată* a lui Rossini, mi-am amintit că era exact aceeași melodie pe care o fredonam și când mi-a telefonat femeia aceea ciudată, în timp ce pregăteam spaghete.

Așa cum stăteam în grădina părăsită și fredonam stângaci, în timp ce priveam buruienile și statuia din piatră, aveam sentimentul că m-am reîntors la copilărie. Mă aflu într-un ioc secret unde nu mă vedea nimeni. Gândul acesta mi-a dat o senzație de liniște.

Mi-am ridicat picioarele pe scaun și mi-am rezemat bărbia de genunchi. Am închis ochii. Nu se auzea nici un zgomot. Vălul de întuneric din spatele pleoapelor semăna cu un cer cenușiu acoperit de nori, numai că un cenușiu mai intens. Parcă tot venea cineva la intervale de câteva minute și adăuga alte nuanțe de gri, cenușiu mai intens cu tente de auriu, verde sau roșu. M-a impresionat teribil varietatea nuanțelor de gri. Ciudate mai sunt ființele umane, gândeam eu. Am stat zece minute cu ochii închiși și am văzut atâtea nuanțe de gri! Cred că oricine poate să facă lucrul acesta.

În timp ce treceam în revistă nuanțele de gri, fredonam fără să mă

gândesc la nimic.

— Hei! s-a auzit o voce.

Am deschis ochii panicat. M-am lăsat într-o parte și m-am întins ca să văd până la poartă. Era deschisă. Deschisă larg. A mai intrat cineva după mine. Inima a început să-mi bată puternic.

— Hei! repetă persoana. Era o voce de femeie. Venea din spatele statuii de piatră și se îndrepta spre mine. Era fata care făcuse plajă în grădina de vizavi. Purta aceeași îmbrăcăminte ca data trecută: un tricou Adidas și pantaloni scurți, își făra puțin un picior. De data aceasta nu avea pe nas ochelarii de soare.

— Ce naiba faci aici ? întrebă ea.

— Am venit să-mi caut pisica.

— Zău ? Impresia mea era cu totul alta. Crezi că-ți poți găsi pisica stând cu ochii închiși și fredonând?

M-am înroșit puțin.

— Pe mine nu mă deranjează, dar dacă te vede altcineva, o să te considere probabil pervers. Ești pervers?

— Nu cred.

S-a apropiat de mine, a ales cu grijă un scaun dintre cele aranjate sub streășină, mai puțin murdar, l-a examinat cu atenție înainte de a-l pune jos și s-a așezat precaută.

— Să-ți mai spun ceva. Nu știi ce fredonai, dar n-avea pic de farmec melodia respectivă. Nu ești homosexual, nu?

— Nici vorbă. De ce întrebi?

— Am auzit că homosexualii nu prea știu să fredoneze. E adevărat?

— Habar n-am.

— Pe mine nu mă deranjează dacă ești homosexual sau pervers. Cum te cheamă? Dacă nu-ți știu numele, nu te pot striga.

— Toru Okada.

A murmurat numele meu de câteva ori.

— Ce nume mai e și ăsta?

— Păi... mie îmi sună ca un nume de ministru antebelic.

— Mă rog, pentru mine nu înseamnă nimic. Nu mă pricep deloc la istorie. Hai s-o lăsăm baltă! N-ai vreo poreclă, Toru Okada? Ceva care să fie mai ușor de pronunțat.

Am stat și m-am gândit puțin, dar nu mi-a venit nici o poreclă în minte. N-am avut așa ceva în viața mea. Oare de ce?

— N-am, am răspuns.

— De exemplu Kuma¹ sau Kaeru². Ce zici?
— Nu am și gata.
— Ufff! Gândește-te la una.
— Pasăre-arc.
— Pasăre-arc? întrebă ea, rămânând cu gura căscată și privindu-mă nedumerită. Ce mai e și asta?
— Este pasărea care stă în copac și răsuțește arcul lumii în fiecare dimineață. Face *ghiiiiiii*.
Continua să mă privească uimită. Am oftat adânc.
— Așa mi-a venit. Dar să știi că pasărea aia își face apariția în zonă în fiecare zi. Face *ghiiiiiii* pe copacul din vecini, deși n-a văzut-o nimeni niciodată. Nu se știe cum arată.
— E, nu mai spune! Bine, rămâi atunci domnul Pasăre-arc. Nu-i prea ușor de pronunțat, dar oricum e mai bine decât Toru Okada.
— Îți mulțumesc.
Și-a ridicat ambele picioare pe scaun și și-a rezemat bărbia de genunchi.
— Pe tine cum te cheamă ? am întreat.
— Mai¹ Kasahara, de la luna „mai”.
— Te-ai născut în luna mai?
— Normal. Imaginează-ți cum era dacă mă nășteam în iunie și mă chema Mai.
— Da, ai dreptate. Ai terminat cu școala?
— M-am uitat bine la tine, domnule Pasăre-arc, spuse ea fără să răspundă la întrebare. Te-am privit cu binoclul din camera mea. Am întotdeauna binoclul pregătit ca să văd ce se întâmplă pe alee. Te-am urmărit de când ai intrat pe poartă. Multă lume trece pe aici și pun pariu că nu știai. De fapt, nu numai oameni, ci și animale. Ce naiba era în capul tău când te-ai așezat aici, singur și te-ai pus pe fredonat?
— Pur și simplu m-am relaxat. M-am gândit la trecut, am fredonat..
Mai Kasahara își rodea unghiile.
— Ești cam ciudat.
— Nu cred, am protestat. Oricine poate proceda exact la fel.
— Așa o fi, dar nu cred că mai există cineva care să intre în grădini părăsite și să facă ceea ce ai făcut tu. Dacă aveai chef să te gândești la trecut și să fredonezi, puteai foarte bine s-o faci și acasă la tine, nu?

Note:

1. Urs.
2. Broască.

Avea dreptate.

— Oricum, motanul Noboru Wataya nu s-a întors, nu ? Am clătinat din cap.

— Nu l-ai mai văzut de atunci? am întrebat-o.

— Un motan maro târcat, cu vârful cozii puțin răsucit... M-am tot uitat după el, dar nu l-am mai văzut de-atunci.

Mai Kasahara și-a scos un pachet de Hope din buzunar și Și-a aprins o țigară cu chibritul. A tras câteva fumuri, tăcută. Apoi m-a fixat cu privirea:

— începi să chelești.

Mi-am dus automat mâna la cap.

— Nu acolo, spuse ea. La frunte. Nu vezi că e mai mare decât ar trebui să fie ?

— Nici nu mi-am dat seama.

In original, „Mei” (conform pronunției engleze a lunii mai).

— Păi, de-acolo începe chelia. Eu știu atâta lucru. Linia de demarcație a părului tău se tot mută. Uite-așa, spuse ea ridicându-și părul și dezgolindu-și fruntea albă. Mai bine ai avea grijă.

Mi-am trecut mâinile prin zona de pe frunte de unde începea părul să crească. Da, parcă s-a mai retras puțin... sau doar mi se părea. Oricum, aveam un nou motiv de neliniște.

— Ce vrei să spui? Cum pot eu să am grijă?

— Da, de fapt ai dreptate. Nu ai ce face. Nu există măsuri împotriva căderii părului. Cei care chelesc, chelesc și gata. Chelesc când le vine timpul și nu au cum să stopeze fenomenul. Se spune că problema ar putea fi rezolvată dacă ți-ai implanta fire noi de păr, dar după părerea mea asta e minciună sfruntată. Uită-te numai la vagabonzii care dorm prin gara Shinjuku și prin împrejurimile ei. Nici măcar unul nu are chelie. Crezi că ăia se spală și își șamponează părul în fiecare zi? Nici vorbă. Crezi că-și dau cu loțiune de păr? Nu. Astea sunt baliverne de-ale fabricanților de cosmetice ca să scoată bani de la cei care au părul slăbit.

— Da, așa e, am spus eu admirativ. Cum de știi atâtea lucruri despre căderea părului?

— Sunt de multă vreme colaboratoare, la o firmă de peruci. Pentru că nu merg la școală și am mult timp liber la dispoziție, fac sondaje de opinie și anchete. De aceea știu atât de multe. Am o grămadă de informații în legătură cu deteriorarea părului.

— Nu mai spune!

— Dar să știi că la firmă nu avem voie să pronunțăm cuvântul „chelire”, mă anunță ea. Își aruncă țigara pe jos și o strivi sub talpa pantofului. Noi trebuie să folosim sintagma „păr subțiat”. Cuvântul „chelire” este

considerat discriminatoriu. O dată le-am propus în glumă sintagma „persoane ușor complexate din cauza lipsei părului”. Maaamă, ce s-au mai supărat pe mine! Mi-au spus că n-am voie să spun așa ceva nici măcar în glumă. Lumea de la serviciu este *foaaaaarte* serioasă. Știi? Majoritatea oamenilor din lumea aceasta sunt *foaaaaarte* serioși. Mi-am scos dropsurile de lămâie din buzunar, am băgat unul în gură și am servit-o și pe fată. M-a refuzat clătînând din cap și și-a scos iar țigările.

— Domnule Pasăre-arc, parcă îți pierduseși slujba. Tot în aceeași situație ești?

— Da.

— Ai de gând să muncești serios?

— Da. Cred că da. Începeam eu însumi să mă îndoiesc de mine. Adică, nu știi. Cred că am nevoie de timp ca să mă gândesc la problema aceasta. Nici eu nu prea știu ce vreau, așa că mi-e foarte greu să-ți explic.

Mai Kasahara și-a ros unghiile o vreme și m-a privit fix.

— Ce-ar fi, domnule Pasăre-arc să vii cu mine la firma ureea de peruci? Nu se plătește cine știe ce, dar e o slujbă jeieră și dispui de suficient timp liber. Ce părere ai? Poți îmerca să faci așa ceva și fără să gândești prea profund. Ți-ar mai schimba starea de spirit și probabil te-ar ajuta să înțelegi o mulțime de lucruri.

— Nu sună deloc rău. Chiar deloc!

— Bine, atunci data viitoare vin să te iau, zise ea. Unde ziceai că locuiești?

.....- Cam greu de explicat, dar încerc. Urmezi aleea asta fără să te abați din drum. Pe partea stângă dai de o casă unde este parcată o mașină roșie, Honda Civic. Are pe bară lipit un abțibild: „Să fie pace pentru toate popoarele lumii”. Casa noastră e următoarea, dar nu avem poartă care să dea în alee. Trebuie să sari un zid din piatră, cam până la talia mea.

— Stai liniștit, dacă este doar atât de înalt, îl sar fără probleme.

— Nu te mai doare piciorul ?

A oftat adânc și a dat drumul fumului.

— îmi târâsc piciorul pentru că nu vreau să merg la școală. La început șchiopătam doar când mă vedeau părinții, dar mi-a intrat în reflex. Mă trezesc de multe ori că-mi târâsc piciorul și când sunt în camera mea și nu mă vede nimeni. Sunt o perfecționistă. Ca să-i păcălesc pe alții,

trebuie să reușesc mai întâi să mă păcălesc pe mine. Ia ascultă, domnule Pasăre-arc, ești curajos din fire?

— Nu cine știe ce.

— Ești curios ?

— De curios, sunt curios.

— Curajul și curiozitatea seamănă între ele, nu crezi? Întrebă Mai Kasahara. Cine e curajos e și curios, iar cine e curios e și curajos, nu? Mda, probabil că au și ceva comun. Cu siguranță există, după cum spui, și situații în care se suprapun.

Ca aceea în care te streкори pe furiș în grădina altuia, să zicem.

— Cam așa ceva, am răspuns eu plimbându-mi bomboana sub limbă. Am impresia că pentru a intra pe furiș în grădina cuiva ai nevoie de curaj și curiozitate în același timp. Uneori curiozitatea stârnește curajul și merg mână-n mână, dar curiozitatea dispare foarte repede și atunci curajul trebuie să-și vadă mai departe singur de drum. Curiozitatea este ca un prieten pe care nu te poți bizui. Se aprinde repede și se stinge la fel de repede. Și atunci rămâi singur și trebuie să-ți aduni tot curajul pentru ceea ce ai de făcut.

Fata a reflectat puțin la spusele mele.

— Da, așa e. E un fel de a privi lucrurile, spuse Mai Kasahara ridicându-se de pe scaun și ștergându-și praful de pe pantalonii scurți. M-a privit apoi de sus. Nu vrei să vezi fântâna?

— Ce fântână? am întrebat.

— Fântâna secată. E aici. Mie îmi place, *oarecum*. Nu vrei s-o vezi, domnule Pasăre-arc?

Ca să ajungem la fântână, am luat-o prin grădină și am' ajuns într-o latură a casei. Era o fântână rotundă, cu diametrul de vreun metru și jumătate. Era acoperită cu un capac masiv din lemn, peste care erau așezați doi bolovani destul de mari ca să țină capacul. Fântâna era înaltă de vreun metru, iar lângă ea stătea planton un copac bătrân. Cred că era un poiri fructifer, dar nu-i știam numele.

Ca și celelalte lucruri legate de casă, fântâna părea abandonată și lăsată în paragină de foarte multă vreme. Am fost tentat o clipă să o poreclesc „amorțeală copleșitoare". Când lumea nu mai privește un obiect, obiectul deja neînsuflețit devine cu atât mai mult lipsit de viață.

M-am apropiat și am examinat-o mai atent. Am ajuns la concluzia că era mult mai veche decât obiectele din jur. Când s-a construit casa, fântâna era deja acolo de multă vreme probabil. Capacul care o acoperea părea de-a dreptul antic. Dinăuntru, fântâna era căptușită cu un strat solid de beton cu siguranță pentru a întări o structură ce fusese construit cu și mai multă vreme în urmă. Privind la copacii din preajmă am avut impresia că și aceștia se mândresc cu o istorie mult mai veche decât ceilalți.

Am dat bolovani la o parte și am scos cele două semicercu care alcătuiau capacul fântâni. M-am rezemat cu mâinile margine și m-am aplecat cât am putut de mult.

Nu i se vede; fundul. Era foarte adâncă din moment ce o bună parte din ei era cufundată în întuneric. Am încercat să văd dacă emana vreun miros. Da, mirosea puțin a mucegai.

— Nu are apă, spuse Mai Kasahara. E o fântână fără apă. *Pasăre care nu zboară, fântână fără apă, alee fără ieșire.* Fata luă o bucățică de cărămidă de jos și o aruncă în fântână.

După câteva momente s-a auzit un zgomot stins, sec, ca atunci când fărâmi ceva în palmă. M-am îndreptat și am întrebat-o pr Mai Kasahara:

De ce nu are apă? A secat sau a astupat-o cineva în mod intenționat?

Fata a dat din umeri.

— Dacă era vorba de astupat, atunci ar fi astupat-o toată. N-avea sens să o lase așa, pe jumătate neacoperită, mai ales ca există pericolul să cadă cineva în ea. Nu crezi?

— Da, așa e, am confirmat eu. Probabil ca a existat o cauză pentru care a secat.

Mi-am amintit brusc de ceea ce-mi spusese domnul Honda cândva : „Când trebuie să mergi în sus, apoi caută cel mai înalt turn și urcă în el. Când e să cobori, găsește cea mai adâncă fântână și coboară până în străfundul ei”. Și uite că am găsit fântâna.

M-am mai aplecat o dată și am privit în bezna fântânii fără să mă gândesc la nimic. Deci, într-un asemenea loc, la o asemenea oră din zi, există o asemenea fântână adâncă și întunecată, am concluzionat eu. Mi-am dres glasul și mi-am înghițit saliva. În bezna fântânii s-a auzit de parcă altcineva și-ar fi dres „i”.-ul. Saliva încă mai avea gustul dropsurilor de lămâie.

Am pus capacul la loc și cei doi bolovani peste capac. M-am uitat la ceas și am constatat că era aproape unsprezece și jumătate. Urma să-i telefoniez lui Kumiko în pauza de prânz.

— Trebuie să plec acasă, am zis. Mai Kasahara s-a încruntat puțin.

— Bine, domnule Pasăre-arc. Du-te acasă.

Când am trecut pe lângă statuia păsării din piatră, aceasta Privea cerul, ca de obicei, cu ochii lipsiți de expresie. Bolta era m continuare acoperită de nori cenușii, dar nu mai ploua. Fata smulse o mână de iarbă și o aruncă în sus. Cum nu adia deloc vântul, iarba s-a împrăștiat la picioarele ei.

Mai sunt destule ore până apune soarele, spuse Mai Kasahara, fără să mă privească. Da, mai sunt, am răspuns.

6

Cum s-au născut Kumiko Okada și Noboru Wataya

Pentru că am fost singur la părinți, mi-a fost greu să-m imaginez ce simt frații după ce devin adulți și încep să dăd o viață independentă unul de altul, adică ce simt atunci cam trebuie să ia legătura unul cu altul, în ceea ce o privește p« Kumiko, ori de câte ori era vorba despre fratele ei, Noboru Wataya, pe chip i se citea o expresie ciudată, de parcă ar fi băgat din greșeală ceva straniu în gură, dar n-aveam nici cea mai vagă idee

despre ceea ce simțea ea cu adevărat. Kumiko știa foarte bine care erau sentimentele pe care le nutream eu pentru fratele ei și i se părea absolut normal să fie așa. Nic ea nu se dădea în vânt după el. Dacă n-ar fi fost frați, nu cre< că ar fi putut avea vreo legătură unul cu celălalt, dar pentru că erau frate și soră, lucrurile erau puțin mai complicate.

După ce m-am certat cu tatăl ei și am încetat să-i mă: vizitez familia, Kumiko nu a mai avut practic ocazia să-l întâi nească pe Noboru Wataya. Cearta a fost dură. Nu sunt mult persoane cu care să mă fi certat în viața mea - nu sunt gen certăreț -, dar și când apuc să mă cert, sunt foarte pornit nu mai pot da înapoi. După ce-am zis tot ce-am avut de zis, mod surprinzător mi-a trecut supărarea pe tatăl ei. Avea: senzația că mi s-a luat o greutate de pe inimă, o greutate care o purtasem cu mine vreme îndelungată și de care nu m mai vedeam scăpat. Ura și furia s-au șters cu totul. Chiar a: ajuns să mă gândesc cu compasiune la dificultățile pe care le întâmpinat în viață, oricât de stupidă și respingătoare aş considerat eu viața lui. I-am spus atunci soției mele că nu T mai merge niciodată să-i văd părinții, dar n-avea decât meargă singură dacă dorea. Kumiko nu s-a dus nici ea. chiar mi-a spus într-o bună zi:

— Stai liniștit, oricum n-am ținut niciodată să-i vizitez cu tot dinadinsul. Noboru Wataya stătea pe vremea aceea cu părinții, dar când m-am certat cu tatăl lui s-a tras la o parte și nu s-a amestecat deloc în cearta noastră. Gestul lui nu m-a surprins foarte mult. Nu prezentam nici un interes pentru el și evita orice contact cu mine, dacă acesta nu se impunea cu necesitate. În momentul în care am încetat să-i vizitez pe părinții lui Kumiko, n-am mai avut nici un motiv să-l întâlnesc pe Noboru Wataya. Nici Kumiko nu ținea să-l vadă. El era ocupat, ea era ocupată. În plus, relația dintre ei nu fusese niciodată prea strânsă.

Cu toate acestea, Kumiko îi mai telefona din când în când la facultate, iar el o suna la serviciu (dar niciodată acasă la noi). Kumiko îmi spunea întotdeauna când suna ea sau când primea telefon de la fratele ei, însă niciodată n-am știut despre ce vorbeau. Nici eu nu o întrebam, dar nici ea nu-mi povestea dacă nu era cazul. Nu mă interesau câtuși de puțin subiectele lor de discuție și nici nu mă deranja că vorbeau. Ceea ce nu înțelegeam era faptul că două ființe atât de diferite aveau totuși ce să vorbească. Sau poate lucrul acesta se realiza numai prin filtrul relației lor de rudenie?

Diferența de vârstă dintre soția mea și Noboru Wataya era de nouă ani.

Un alt motiv pentru care eu cred că nu erau foarte apropiați l-a constituit faptul că Kumiko a locuit cu bunicii din partea tatălui când a fost mică, perioadă în care nu a avut parte de acea afecțiune dintre frate și soră. Kumiko și Noboru nu au fost singurii copii la părinți. Au mai avut o soră, cu cinci ani mai mare decât Kumiko. La vârsta de trei ani, Kumiko a fost trimisă departe de Tokyo, la Niigata, unde a fost crescută de bunică. Când s-a făcut mare, părinții i-au explicat lui Kumiko motivul pentru care o trimiseseră acolo: era un copil bolnăvicios și ei sperau ca aerul de la țară să-i facă bine. Pentru ea însă, explicația nu era satisfăcătoare, întrucât nu se considerase un copil plăpând, n-a fost niciodată bolnavă grav și nici nu-și amintea ca rudele ei de la țară să-i fi acordat o atenție specială.

— Sunt sigură că au inventat motivele astea în chip de scuză, mi-a spus ea odată.

Bănuielile lui Kumiko s-au adeverit la mult timp după aceea, când a auzit de la o rudă că mama și bunica nu s-au înțeles niciodată bine, iar trimiterea sa la Niigata a fost un fel de pact încheiat între ele. Printr-un asemenea gest, au reușit să mai domolească puțin furia bunicii, iar prezența nepoatei acolo constituia o dovadă concretă a legăturii cu fiul ei (tatăl lui Kumiko). Deci ea a fost ca un ostatic acolo.

— În plus, îmi spuse Kumiko, mai aveau doi copii, așa că îndepărtarea unuia, adică a mea, nu constituia o mare problemă pentru ei. Normal că părinții nu voiau să mă alunge de tot, dar s-au gândit ei că n-ar fi rău dacă m-ar lăsa puțin la bunici, cât eram încă mică. Toată lumea a considerat atunci că era cea mai bună soluție posibilă. Ți vine să crezi așa ceva? Eu nu pot să înțeleg cum de nu și-au dat seama ce influență nefastă poate avea asupra unui copil mic trimiterea de acasă.

A fost crescută de bunica din Niigata de la vârsta de trei ani până la șase ani. Nu se poate spune că a dus o viață anormală sau că a fost nefericită. Bunica a iubit-o la disperare și Kumiko se distra mai bine cu verii, care erau mai apropiați de vârsta ei, decât cu fratele și sora. Când a împlinit șase ani și urma să înceapă școala, a fost adusă înapoi la Tokyo. Părinții începuseră să fie îngrijorați de despărțirea îndelungată și au decis să ia o asemenea măsură până nu era prea târziu. Dintr-un punct de vedere însă, era deja prea târziu. Din momentul în care au hotărât să o ia acasă, bunica a început să fie foarte nervoasă și să se comporte ciudat. Nu mai mânca, nu mai dormea, plângea mult, se înfuria sau nu mai scotea nici o vorbă când trebuia să vorbească. Și cu Kumiko se purta ciudat: o

îmbrățișa disperată, dar în următoarea clipă o ardea cu nuiua peste mâini, fără nici un motiv; o vorbea de rău pe mama ei și îi spunea că nu se poate despărți de ea, că mai bine murea decât să o lase să plece, ca apoi să-i arunce în față vorbe grele, să-i spună că nu mai voia să o vadă înaintea ochilor. La un moment dat a încercat chiar să-și cresteze venele cu foarfecele. Kumiko nu înțelegea absolut nimic din ceea ce se întâmpla în jurul ei.

A fost perioada în care Kumiko s-a închis în ea însăși. A renunțat complet la gânduri și speranțe. Situația creată depășea cu mult puterea ei de înțelegere. A închis ochii, și-a astupat urechile, a pus capăt gândurilor. Timp de câteva luni nu și-a mai putut aminti nimic, iar când și-a revenit, se afla într-un cămin nou, cu mama, cu tata, cu fratele și cu sora. Cu toate acestea, nu era *căminul ei*. Trăia doar într-un *mediu* nou. Kumiko nu a înțeles cum de au reușit să o desprindă de bunica ei, dar i-a fost foarte clar că nu se mai putea întoarce la viața din Niigata, deși ceea ce se întâmpla în noul loc depășea puterea de înțelegere a unei fetițe de șase ani. Lumea era cu totul alta și chiar dacă în unele momente părea să semene, lucrurile se petreceau în cu totul alt mod. Ea nu putea pricepe nici măcar elementele de bază și principiile lumii în care a fost azvârlită. Nu era capabilă nici măcar de bruma de conversație pe care o dicta bunul-simț.

Kumiko a devenit un copil taciturn și dificil în noile circumstanțe. Nu a găsit pe nimeni în care să aibă încredere, pe nimeni pe care să se poată baza necondiționat. Nu se simțea liniștită nici măcar atunci când părinții o luau în brațe, îi era străin „mirosul” lor și uneori simțea chiar că-l ura. Singura din familie față de care începuse să-și mai deschidă inima, deși destul de greu, a fost sora ei. Părinții erau disperați din pricina firii ei dificile, iar fratele o ignora pur și simplu. Doar sora ei înțelegea ce se petrecea în sufletul ei, îi înțelegea singurătatea. Ea a fost singura care a făcut tot posibilul să o scoată din starea aceea: dormea cu ea în cameră, încet-încet a început să-i povestească diverse lucruri, să-i citească, să meargă împreună la școală, să o ajute la lecții după ce ajungea acasă. Când Kumiko stătea într-un colț și plângea, sora ei o lua în brațe, fără să spună nimic, și aștepta să se liniștească. A făcut deci tot posibilul ca să-și croiască drum în inima ei. Dacă n-ar fi murit intoxicată, la un an după venirea lui Kumiko acasă, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

— Dacă ar fi trăit sora mea, situația familială ar fi fost mult mai bună, mi-a spus Kumiko odată. E adevărat că și ea era mică, doar elevă în

clasa a șasea primară¹, dar era sufletul casei. Dacă n-ar fi murit, am fi fost o familie unită. Sau cel puțin eu nu ajugeam atât de disperată, înțelegi? După moartea ei am avut tot timpul muștrării de conștiință. De ce n-am murit eu în locul ei? De ce a trebuit să trăiesc eu, care nu făceam pentru nimeni nimic, eu, care nu reușeam să aduc nimănui nici o bucurie ?

Note:

În Japonia, ciclul primar durează șase ani, iar gimnaziul și liceul câte trei ani.

Am simțit că și părinții și fratele meu știau ce gândesc, dar n-au încercat niciodată să mă liniștească, să-mi spună o vorbă bună. Ori de câte ori se ivea prilejul, vorbeau despre sora mea decedată: ce frumoasă și ce deșteaptă era, cât de mult o iubea toată lumea, cât era de grijulie, ce bine cânta la pian. Și eu am învățat să cânt la pian pentru că rămăsese pianul la care cântase ea, dar pe mine nu m-a interesat nici o clipă. Știam că nu o să ajung niciodată să fiu la fel de bună ca ea și nu voiam să le mai ofer o dovadă a inferiorității mele. Nu puteam lua locul nimănui și cu atât mai puțin al ei. *Pe nimeni nu interesa ce spuneam eu.* De aceea, nici în ziua de azi nu pot suferi să văd un pian sau să ascult pe cineva cântând. Am fost foarte supărat pe familia lui Kumiko pentru ceea ce au făcut și pentru ceea ce n-au făcut pentru ea. Asta se întâmpla înainte de a ne căsători, deci trecuseră vreo două luni de când ne cunoșteam. Era o dimineață liniștită de duminică și zăceam încă în pat. Era prima oară când îmi povestea despre copilăria ei, depanând amintirile una câte una, de parcă deșira niște fire încâlcite. Din când în când mai făcea câte o pauză de parcă voia să decanteze bine informațiile. Până atunci n-am știut nimic despre familia ei și despre viața ei. Am știut doar că e taciturnă, că-i place să picteze, că are un păr frumos și două alunite pe omoplatul drept. Și mai știam precis că am fost primul bărbat cu care s-a culcat.

În timp ce-mi povestea, plângea. Am înțeles foarte bine că simțea nevoia să se descarce prin plâns, așa că am luat-o în brațe și am mângâiat-o pe păr.

— Dacă ar fi trăit sora mea, sunt sigură că și tu ai fi plăcut-o. Toată lumea o îndrăgea de cum o vedea.

— Probabil că ai dreptate, dar eu te iubesc pe tine. E simplu, nu? Sora ta nu-și găsește locul în relația dintre noi.

Kumiko a tăcut o vreme, gândindu-se la ceva. La ora șapte și jumătate

duminică dimineața toate zgomotele răsună blând și surd. În clipa aceea am auzit guguștiucii de pe acoperiș și pe cineva strigându-și câinele, undeva în depărtare. Kumiko a rămas multă vreme cu privirile fixate în tavan.

— Ți plac pisicile ? Întrebă ea în cele din urmă.

— Da, îmi plac. Îmi plac chiar foarte mult. Am avut și eu pisici când eram copil. Mă jucam cu ele și uneori le luam la mine în pat.

— Ce bine de tine! Încă din copilărie îmi doresc și eu o pisică, dar n-am avut niciodată. Mama nu le putea suferi. Nici măcar o dată în viața mea, până acum, n-am avut ce mi-am dorit. *Nici măcar o singură dată.* Ți imaginezi cum e ? Sunt convinsă că nu poți înțelege ce înseamnă o astfel de viață. Când te obișnuiești cu un asemenea mod de trai - adică să n-ai niciodată ceea ce vrei — ajungi să nu mai știi, încet-încet, ce-ți dorești de fapt.

I-am luat mâna.

— Poate așa a fost până acum, dar nu mai ești copil. Ai dreptul să-ți clădești viața pe care o dorești. Dacă tu vrei să crești o pisică, nu ai decât să o crești. Este dreptul tău, nu?

Kumiko mă privea tăcută.

— Cam așa ceva.

După câteva luni am discutat amândoi despre căsătorie.

Copilăria lui Kumiko a fost grea și ciudată într-un fel; cea a fratelui ei, Noboru Wataya, oarecum anormală. Fiind singurul băiat la părinți, era copleșit cu afecțiune, dar în același timp trebuia să răspundă numeroaselor lor pretenții. După părerea tatălui său, ca să răzbești în societatea japoneză trebuia să obții rezultate excepționale la învățătură și să dai la o parte toate piedicile care îți stau în cale. Avea convingerea deplină că numai așa se putea ajunge în vârf.

Am auzit și eu cuvintele astea chiar din gura socrului meu imediat după căsătorie. Oamenii nu sunt făcuți să fie egali, spunea el. Oamenii sunt egali doar în măsura în care în școală li se predau cunoștințe fundamentale, dar astea sunt prostii. Din punct de vedere structural, Japonia este o țară democratică, dar are o democrație dură: cei slabi sunt devorați de cei puternici, iar dacă nu ajungi să te numeri printre cei din elită, nu prea are sens să trăiești aici. Ajungi să semeni cu piperul dat prin râșniță. Trebuie să-ți clădești drumul spre vârful piramidei, treaptă cu treaptă, și asta este o năzuință sănătoasă. Dacă oamenii și-o pierd însă, Japonia se duce de râpă. Eu nu i-am spus părerea mea. De fapt nici

nu mi-a cerut-o. Convingerea lui era oricum nestrămutată pe vecie și-i plăcea grozav să o aducă la cunoștința oricui.

Mama lui Kumiko era fiica unui oficial guvernamental de rang înalt. A fost crescută în cartierul Yamanote din Tokyo - o zonă elegantă — și n-a dus niciodată lipsă de nimic. Nu avea de obicei opinii personale, dar nici nu-i stătea în fire să-și contrazică soțul. După câte mi-am dat eu seama, nu vedea decât lucrurile care erau în raza ei vizuală (de fapt, era și mîioa Pă), iar dacă i se cerea părerea în legătură cu ceva mai general, recurgea întotdeauna la opiniile soțului. Dacă acesta ar fi fost singurul ei cusur, n-ar fi deranjat pe nimeni, dar unor asemenea femei le place de obicei să facă pe grozavele. Deoarece nu au propriul lor sistem de valori, împrumută standardele și punctele de vedere ale altora pentru a-și defini poziția. Nu le interesează decât aparențele, mai precis felul în care sunt privite de ceilalți. De aceea, ea a ajuns o femeie nervoasă, cu vederi înguste, pe care nu o interesa decât poziția soțului în minister și rezultatele școlare ale fiului ei. Tot ceea ce se abătea de la aceste vederi limitate era lipsit de sens. I-a cerut fiului său să urmeze cel mai bun liceu, apoi cea mai renumită facultate. Copilăria pe care a avut-o și atitudinea față de viață pe care și-a însușit-o ulterior depășea cu mult puterea de imaginație a oricui. Dacă îndrăzneala cineva să atingă măcar un asemenea subiect, mama lui se supăra rău de tot. Probabil că ea percepea observația ca pe manifestarea disprețului personal, care n-ai fi trebuit să ajungă la urechile ei. Părinții tânărului Noboru Wataya i-au vîrât acestuia în cap filosofia lor îndoielnică și părerile deformate despre viață. Fiind fiul lor cel mare, au investit în el cât au putut de mult. Nu avea nimeni voie să i-o ia înainte. Tatăl lui îi spunea că nu va ajunge niciodată să fie primul în marea societate, dacă nu putea fi primul în clasă - în lumea aceea îngustă și meschină. I-au pus cei mai buni profesori particulari pe care i-au găsit și nu-l slăbeau din ochi o clipă. Când obținea rezultate optime, era întotdeauna răsplătit, îi cumpărau ce-și dorea mai mult și mai mult și în copilărie nu a dus niciodată lipsă de nimic. Când a ajuns însă la vârsta cea mai dificilă - perioada cea mai vulnerabilă, când poți fi ușor rănit sufletește - nu a avut timp nici să-și facă o prietenă, nici să facă nebunii sau să iasă cu amicii. El trebuia să-și concentreze toate eforturile pentru a rămân cel mai bun. Nici eu, nici Kumiko nu am știut vreodată dacă Iul Noboru Wataya i-a plăcut acel stil de viață. Nu era un indivi deschis, care să-și dezvăluie simțămintele — nici față de soți; mea, nici față de părinți, nici față de oricine altcineva. Că i-plăcut, că nu i-a plăcut, părerea mea este că nu a avut de ales Mie mi se pare că anumite moduri de gândire sunt atât de

simple, încât nu pot fi negate niciodată. Indiferent de ce a simțit el a absolvit cel mai bun liceu, a intrat la renumita Todai¹, Făcui tatea de Studii Economice și a terminat cu cea mai mare medii

Tatăl lui ar fi vrut ca după absolvire să își găsească un post de înalt funcționar în guvern sau să intre într-o firmă importantă, dar el a ales să rămână în facultate și să facă muncă de cercetare. Noboru Wataya nu era prost deloc. Știa ce i se potrivește - mai bine în mediul academic, unde putea fi apreciat și unde își putea valorifica cunoștințele, decât într-o corporație în care să desfășoare o activitate practică de rutină.

Note:

1. Universitatea Tokyo.

A urmat masteratul la Universitatea Yale și apoi s-a întors la Todai; S-a căsătorit la insistențele părinților, dar căsnicia lui nu a durat mai mult de doi ani. A divorțat, s-a întors acasă și a continuat să locuiască cu părinții. Când l-am cunoscut, mi s-a părut un individ straniu și cumplit de nesuferit.

Cu trei ani în urmă, adică la vârsta de treizeci și patru de ani, și-a publicat prima carte - o carte groasă, de economie. Am încercat și eu să o citesc, dar ca să fiu sincer, n-am priceput o iotă. Nici măcar o singură pagină. Nu mi-am dat seama dacă era prea complicată sau dacă era prost scrisă. Cei din domeniu o considerau o carte nemaipomenită. Câțiva critici au laudat-o grozav, susținând că e „o carte de economie care prezintă un punct de vedere original, abordat dintr-o perspectivă cu totul nouă”. Eu n-am înțeles nici măcar cuvintele criticilor. Incet-încet, mass-media a început să-l prezinte ca pe o mare personalitate. Au apărut o seamă de cărți care i-au interpretat cartea. Cuvintele folosite de el, și anume „economia sexuală” și „economia excre-toare” au început să fluture pe buzele tuturor specialiștilor. Ziarele și revistele publicau articole despre el, considerându-l un mare intelectual al epocii. Eu mă îndoiam profund că cei care scriau despre Noboru Wataya înțelegeau ceva din cartea lui. Chiar am ajuns să mă întreb dacă au deschis-o vreodată. Pentru ei nu contau asemenea amănunte. Pentru ei Noboru Wataya era tânăr, necăsătorit și suficient de deștept ca să scrie o carte pe care nu o înțelegea nimeni.

După publicarea cărții, Noboru Wataya a ajuns foarte cunoscut. A fost solicitat să scrie articole pentru diverse reviste și a apărut la televizor. I se cerea să comenteze evenimentele economice și politice, în foarte scurt timp a devenit invitat Permanent al unei emisiuni de dezbateri. Cei care-l cunoșteau (inclusiv eu și Kumiko) nu s-au gândit niciodată că ar putea desfășura o activitate atât de fascinantă. Toată lumea îl considera un individ serios, pe care nu-l preocupa decât domeniul ^{lui} - Odată intrat în mass-

media, și-a luat rolul în serios și toată lumea a recunoscut că i se potrivea ca o mănușă. Era foarte bun și aici. Nu-l deranjau camerele de luat vederi, nici măcar nu clipea. Ba se simțea chiar mai bine în prezența lor, mai relaxat decât în condiții normale. Eram cu toții uimiți de transformarea bruscă pe care o suferise. Când apărea la televizor, era întotdeauna îmbrăcat elegant, în costume foarte scumpe, cu cravate asortate și purta ochelari cu ramă de baga Pieptănătura era și ea după ultima modă — probabil că lucra la ea una dintre cele mai bune coafeze. Până atunci nu-l mă văzusem niciodată îmbrăcat atât de luxos. Chiar dacă or fi fost hainele puse la dispoziție de către televiziune, îi veneau extra ordinar de bine și el părea atât de obișnuit cu acel *stil* de îmbrăcăminte, încât ai fi zis că toată viața purtase așa ceva. Când l-am văzut prima oară, mai să nu-l recunosc. Unde o fi bărbatul pe care-l știam?

În fața camerelor de luat vederi părea destul de rezervat. Chiar când i se cerea părerea, vorbea puțin, clar, răspicat logic. Când dezbaterile se încingeau și toată lumea se aprindea el își păstra calmul mai departe. Când era provocat, se abține! și-l lăsa pe interlocutor să spună tot ce avea de spus, ca apoi în câteva clipe, să răstoarne situația cu doar câteva cuvinte. A învățat să dea lovitură de grație cu zâmbetul pe buze și cu vocea calmă. Pe ecran arăta întotdeauna mult mai inteligent și mai de nădejde decât adevăratul Noboru Wataya. Nu era un bărbat bine, dar era înalt și subțirel și se vedea că are o educație aleasă. Cu alte cuvinte, Noboru Wataya și-a găsit în televiziune exact locul care i se potrivea cel mai bine. Mass-media l-a primit cu brațele deschise, iar el a venit în întâmpinarea propriilor lor cu bucurie.

Cu toate acestea, eu nu puteam să-l sufăr - nici la televizor: nici în cărți, dar trebuie să recunosc totuși că era foarte inteligent, chiar scriitor. Știa extraordinar de bine să-și doboare adversarul cu doar câteva vorbe, într-un timp absolut record: Instinctul lui animalic era capabil să-i spună și din ce direcție urma să bată vântul. Și totuși, dacă erai foarte atent la ce ce spunea sau scria, îți dădeai seama că vorbele lui nu aveau profunzime, că nu reflectau nici măcar o concepție despre lume bazată pe o convingere proprie. Lumea lui și-o fabricase mai multe sisteme de gândire unidimensionale și era oricând: capabil, la nevoie, să rearanjeze combinația într-o clipă. Permițările și asamblările erau de-a dreptul ingenioase și inteligente: lucrute, chiar artistice așa spune. Pentru mine însă, ele nu însemnau altceva decât un joc. Consecvența se remarcă prin lipsă

de consecvență, profunzimea prin lipsă de profunzime, concepțiile lui despre lume prin lipsa oricărei concepții. Cu alte cuvinte, tocmai aceste lipsuri constituiau bagajul lui intelectual. Profunzimea și existența unei concepții ferme despre lume erau bagaje suplimentare care ar fi încurcat grozav ostilitățile ce izburneau în segmentele de timp limitate ale mass-mediei și marele lui avantaj era că nu poseda asemenea calități.

Nu avea nimic de apărut, așa că putea să-și concentreze toată atenția și toate forțele pe conducerea ostilităților. El nu trebuia decât să atace, să-și doboare adversarul. Noboru Wataya era un cameleon intelectual — își schimba culoarea în funcție de culoarea interlocutorului sau a partenerului, compunând ad-hoc o logică eficientă și mobilizând pentru asta tot arsenalul lui retoric. Nu știi de unde reușea să scoată tot acest arsenal, dar îl scotea, chiar dacă uneori era complet lipsit de substanță. Dispunea pentru asta de măiestria și agilitatea unui magician. Chiar dacă unii reușeau câteodată să-i descopere șiretlicurile logice, în comparație cu opiniile corecte ale altora (și acelea erau probabil cinstite, dar ridicau anumite probleme și nu produceau o impresie puternică asupra majorității auditoriului), acestea erau pe departe mult mai atrăgătoare. Habar nu am de unde a deprins tehnica păcălirii, dar era clar că se pricepea de minune să facă să vibreze masele. Știa să folosească logica ce pune în mișcare mulțimea. Chiar dacă nu era nevoie de logică, trebuia să lase doar impresia că ea *există*. Cel mai important lucru era să facă să vibreze mulțimea.

Un alt punct forte al lui era împănarea discursului cu un limbaj specializat, al cărui sens nu-l înțelegea aproape nimeni, firește, în asemenea situații obișnuia să spună: „Dacă sunt lucruri pe care unii dintre dumneavoastră nu le înțeleg, nu sunt eu de vină”. Apoi avea obiceiul să ofere date peste date, cifre care erau probabil încrustate în creierul lui și care aveau ° mare putere de convingere. Dacă ulterior te gândea mai bine la acest aspect, îți dădea imediat seama că nu citase nici ° sursă și că de fapt nu aveai nici un motiv să crezi că erau exacte, cu atât mai mult cu cât nu provocase nici o discuție pe marginea lor. Nici măcar o dată. Oricine știe că cifrele sunt alunecoase, că nu poți pune bază în ele dacă nu au acoperire, ^{dar} pentru că strategia lui era deosebit de isteată, pericolul nu putea fi dezvăluit cu ușurință. Tactica lui șmecheră mă scotea din sărite pur și simplu, dar n-am putut explica nimănui lucrul acesta și nici nu m-am simțit capabil să o demonstrez. Era asemănătoare unei partide de box cu o stafie — pumnii

nu făceau decât să spintece aerul, șuierând, și-atât. Fără nici un alt efect, pentru că erau goi pe dinăuntru. Am fost teribil de surprins când am văzut chiar intelectuali cu pretenții prinși în dezbaterile lui și asta mă enerva la culme.

Așa a ajuns Noboru Wataya să fie considerat una dintre cele mai mari personalități ale zilei. Se pare că lumii puțin îi păsa de profunzime și de consecvență. Pe oameni nu-i interesau decât dezbaterile intelectuale de pe ecranul televizorului și cu cât erau mai dure, mai aprinse, cu atât mai bine. Nu-i deranja că aceeași persoană spunea ceva luna și altceva joia. L-am cunoscut pe Noboru Wataya după ce Kumiko și cu mine am decis să ne căsătorim. Mă hotărâsem să fac cunoștință cu el înaintea părinților. Fiind mai apropiat de vârsta mea, îmi era mai ușor să abordez problema căsătoriei și mă gândeam că ar putea să-mi faciliteze cumva intrarea.

Kumiko m-a avertizat, cu oarecare reținere:

— După părerea mea nu e cazul să contezi pe el. Nu știu cum să-ți explic, dar nu e genul de om la care te aștepți.

— Da, dar tot trebuie să-l cunosc mai devreme sau mai târziu.

— Așa e.

— Merită să încerc. Nu se știe niciodată. — Da, ai dreptate.

Când i-am telefonat, nu l-a entuziasmat deloc propunerea mea de a ne întâlni, dar mi-a spus că dacă aveam ceva important de vorbit cu el, îmi putea acorda treizeci de minute. Am stabilit să ne vedem la o cofetărie din apropierea gării Ochanomizu. La vremea aceea încă nu scrisese cartea și era doar asisten universitar. Nici nu arăta cine știe ce.

Buzunarele jachete: erau prea umflate pentru că își vârâse mâinile prea adânc în ele. Avea părul prea lung — ar fi trebuit să se tundă de vre două săptămâni. Tricoul polo muștar nu se potrivea absolu' deloc cu jacheta de tweed albastru cu gri. Arăta ca un tână: asistent universitar tipic, pentru care banii nu contau absolu' deloc. După ochi, ziceai că-i adormit, exact ca unul care stă la bibliotecă și citește toată ziua. La o privire mai atentă, a: descoperit în ei multă răceală și duritate.

M-am prezentat și i-am spus că aveam de gând să mă căsătoresc cu Kumiko în viitorul apropiat. Am încercat să-i explic totul cât se poate de sincer. L-am informat că lucram pentru moment la un birou de avocatură, dar nu aveam de gând să mă limitez la ceea ce făceam. Eram în căutarea unei slujbe mai bune. Chiar dacă el considera că mariajul nostru era un act necugetat, dată fiind situația mea, eu o iubeam pe sora lui și aveam de gând să o fac fericită. Ne puteam ajuta și susține

reciproc.

Mie mi s-a părut atunci că Noboru Wataya n-a înțeles nimic din ceea ce i spusese. Și-a încrucișat brațele și m-a ascultat fără să scoată o vorbă. Nici după ce am terminat de vorbit, n-a făcut nici o mișcare și lăsa impresia că se gândește profund la altceva.

M-am simțit ciudat în prezența lui încă de la bun început, dar m-am gândit că o fi din cauza situației în care mă aflam. Poate că oricine ar fi fost stânjenit în momentul în care trebuia să aducă la cunoștința unui necunoscut o asemenea veste. Și încă la prima întâlnire! Pe măsură ce-l priveam peste masă, mi-a mai trecut stinghereala, dar a început să pună stăpânire pe mine o senzație cumplit de neplăcută. Aveam impresia că în stomac mi se instalează un miros ciudat, grețos, emanat de ceva indefinibil. Nu cred că din pricina vorbelor sau comportamentului lui. Ceea ce-mi displăcea puternic la Noboru Wataya era chiar chipul său. Intuiția îmi spunea că bărbatul acela mai avea un strat de *ceva* peste față și acolo era problema. Nu putea fi fața lui adevărată, sau cel puțin așa simțeam eu.

Îmi venea să mă ridic de pe scaun și să plec, dar îmi dădeam bine seama că nu puteam lăsa problema nerezolvată și trebuia să duc treaba până la capăt. Am rămas pe loc. Îmi beam cafeaua care se răcise și așteptam să zică și el ceva.

— Ca să fiu sincer, începu el încet, de parcă voia să-și economisească energia, nici nu înțeleg și nici nu mă privește ce mi-ai spus. Pe mine mă interesează cu totul alte lucruri, pe care tu cu siguranță nu le înțelegi și nu te privesc. Pe scurt, eu nu am nici un drept și nici un motiv să mă opun deciziei tale de a o lua pe Kumiko de soție și deciziei ei de a te lua de ^{soț}- Nu am să vă stau în cale, nici prin gând nu-mi trece așa ceva. Dar să nu te aștepți din partea mea la altceva. Pentru ^{mine} cel mai prețios lucru este timpul și n-am de gând să mai Pierd nici o secundă cu problema voastră.

o-a uitat la ceas și s-a ridicat. Declarația lui a fost directă, / la obiect. Nici n-a spus vreun cuvânt în plus, nici n-a omis nimic. Am înțeles perfect ce a vrut să zică și mi-am dat seama cam ce părere și-a făcut despre mine.

Ne-am despărțit.

După ce m-am căsătorit cu Kumiko, s-au ivit numeroase prilejuri în care s-a dovedit necesar să schimbăm două vorbe, în calitate de cumnați. De fapt, așa cum îmi spusese la prima noastră întâlnire, noi doi nu aveam

nimic în comun și orice am fi avut de vorbit, cuvintele noastre nu se puteau transforma în conversație. Aveam impresia că vorbim limbi diferite. Dacă Dalai Lama ar fi fost pe patul de moarte și Eric Dolphy ar fi încercat să-i vorbească despre importanța alegerii uleiului de motor în conformitate cu schimbările sunetelor clarinetului bas, cred că tot ar fi semănat a conversație și ar fi avut un efect considerabil față de ceea ce se petrecea între mine și Noboru Wataya.

Rareori mi se întâmplă să am resentimente față de cineva multă vreme. Firește că mă mai supăr sau mă înfurii și eu, dar îmi trece repede. Sunt capabil să fac o distincție clară între lumea în care trăiesc eu și cea în care se află interlocutorul. (Este și aceasta o mare calitate și, fără să mă laud, nu-i ușor deloc.) Deci, dacă mă supără sau mă înfurie ceva, iau obiectul iritării și-l mut într-un compartiment cu care eu n-am nici o legătură. După aceea îmi spun: „Bun, m-am supărat, dar cauza supărării mele nu mai e aici. Acolo unde e, am să o examinez mai târziu, când o să fiu în toane mai bune. Și uite-așa, scap de ea". Cu alte cuvinte, îmi îngheț temporar sentimentele. După ce se topește gheața ca să le pot examina detașat, rareori mi se mai întâmplă să nu mă simt complet restabilit. Trecerea timpului reușește să anihileze veninul și să facă lucrurile nedăunătoare. Apoi, mai devreme sau mai târziu le uit complet. Până acum, în tot cursul vieții mele am reușit să pun în aplicare acest sistem și el a funcționat fără greș. Am izbutit astfel să mențin echilibrul propriului univers, evitând necazurile. Sunt foarte mândru de asta. Când l-am întâlnit pe Noboru Wataya, sistemul meu a refuza' să mai funcționeze. Mi-a fost pur și simplu imposibil să-l mu' pe individ într-o zonă cu care să nu am nici o legătură și cari să nu mă afecteze. Ba dimpotrivă, el a fost cel care a dat ton în sensul acesta, adică m-a scos din compartimentul lui eșecul mă scotea din minți. Tatăl lui Kumiko era un indivi arogant și nesuferit, dar faptul că trăia în universul lui îngus , format dintr-un set de credințe meschine, m-a făcut să-l imediat. Nu același lucru se întâmpla însă cu Noboru Wataya. El știa foarte bine cine este și și-a dat repede seama ce fel de om sunt eu. Dacă ar fi avut chef, m-ar fi putut strivi cât ai zice peste, dar n-a făcut-o pentru că nu-l interesa persoana mea. K;-a genul de individ care nu-și irosea timpul și energia degeaba. Mu enerva tocmai faptul că el nu dădea doi bani pe mine. Avea un caracter oribil și era un egoist feroce, dar sunt nevoit să recunosc că era mult mai capabil decât eram eu.

După prima întâlnire cu el, mi-a rămas un gust amar de care nu reușeam

să mai scap. Aveam senzația că mi-a îndesat cineva în gură o mână de insecte urât mirositoare. Nu ajuta la nimic să vomit pentru că senzația neplăcută rămânea oricum. Câteva zile m-am tot gândit la Noboru Wataya. Chiar dacă voiam să mă gândesc la altceva, nu puteam. Am încercat să merg la concert, la film, am ajuns chiar la un meci de baseball cu colegii. Am băut, am citit cărți pe care abia așteptam să pun mana când aveam timp... Nimic. Aveam mereu în minte imaginea lui Noboru Wataya cu brațele încrucișate, privindu-mă cu ochii aceia răutăcioși, amenințatori, gata parcă să mă absoarbă ca o mlaștină fără fund. Asta mă enerva la culme și simțeam că trepidează pământul sub picioarele mele.

La prima întâlnire cu Kumiko, după ce l-am văzut pe fratele ei, ea m-a întrebat cum a decurs întrevederea, dar n-am avut inima să-i spun adevărul. Am vrut să o întreb ce-i cu masca pe care o poartă și cu *acel ceva* ascuns în spatele ei. Tare aș fi vrut să-i spun exact ce cred, dar până la urmă n-am zis nimic. M-am gândit că era mai bine să tac, dacă tot nu eram capabil să explic ca lumea ceea ce simțeam. Oricum nu era momentul.

— E puțin cam ciudat, am afirmat totuși. As fi vrut să mai adaug ceva, dar nu mi-am găsit cuvintele. Nici Kumiko nu m-a mai întrebat nimic. A rămas tăcută și a dat doar din cap.

Sentimentele mele față de Noboru Wataya nu s-au schimbat deloc de atunci. Mă calcă pe nervi la fel ca în prima zi. Îl simt ^{ca} pe o stare ușor febrilă de care nu poți scăpa. Eu nu am televizor acasă, dar dacă se întâmplă să mă nimeresc undeva unde merge televizorul, îl văd cu siguranță și pe Noboru Wataya, de fiecare dată prezentând câte ceva. Dacă răsfoiesc o revistă ^{în} vreo sală de așteptare, dau cu ochii de poza lui și de vreun articol scris de el. Este peste tot. Parcă mă pândește la orice cotitură posibilă din lumea asta.

Ei bine, trebuie să recunosc că *îl urăsc pe Noboru Wataya*.

Atmosfera fericită din curățătorie

Apariția Cretei Kano

Am dus bluza și fusta lui Kumiko la curățătoria din fața gării. Eu merg de obicei la cea de lângă noi, nu pentru că ar fi mai bună decât alta, dar este aproape de casă. Soția mea își lasă uneori lucrurile la curățătoria din fața gării în drum spre serviciu și le ia la întoarcere. Susține că nu e atât de scumpă ca altele, dar face treabă bună și de aceea își duce acolo

lucrurile mai fine. În ziua respectivă am luat bicicleta și am decis să merg până la gară, gândindu-mă că și Kumiko ar fi preferat să-i duc lucrurile acolo.

Am plecat spre curățătorie cu bluza și fusta soției mele. Eram îmbrăcat cu o pereche de pantaloni din bumbac vernil și un tricou galben cu Van Halen, primit de Kumiko de la o casă de discursi; în picioare aveam tenișii mei obișnuiți. Patronul curățătoriei asculta, ca și data trecută, muzică dată tare, la un radio-casetofon JVC. De data aceasta era o casetă cu Andy Williams. Când am intrat, tocmai se termina *Hawaiian Wedding Song* și începea *Canadian Sunset*. El mâzgălea ceva cu un pix, într-un carnetel și fredona fericit. Din vrafal de casete de pe raft mi-au picat privirile pe Sergio Mendes, Bert Kaempfert și: 101 Strings. În clipa aceea m-am întrebat dacă cei pasionați de Albert Ayler, Don Cherry și Cecil Taylor ar putea deveni vreodată proprietari de curățătorii aflate în apropierea garilor. Poate că ar putea, dar în nici un caz nu ar deveni proprietari fericit:

Când am pus pe tejghea bluza verde, înflorată și fusta de culoarea salviei, le-a desfăcut, le-a examinat repede și a tăia bonul pe care a scris „Bluză și fustă”. Avea un scris frumos, îmi plac proprietarii de curățătorii care scriu frumos și clar. Dacă le mai place și Andy Williams, cu atât mai bine.

— Parcă vă cheamă Okada, domnul Okada, nu? A scris numele meu, a rupt copia cu indigo și mi-a întins-o. Sunt gata săptămâna viitoare și vă rog să nu uitați de data asta să veniți după ele. Sunt ale soției dumneavoastră?

— Da.

— Frumoase culori!

Cerul era înnorat. La buletinul meteo spuneau că o să plouă. Trecuse de ora nouă și jumătate, dar tot se mai zăreau salariați cu serviete și umbrele în mână, îndreptându-se grăbiți spre gară. Erau probabil în întârziere. Căldura era înăbușitoare, dar ei purtau costum, cravată și pantofi negri — așa cum cerea eticheta. Am văzut mai mulți bărbați de vârsta mea, dar nici unul nu avea tricou cu Van Halen. Toți purtau ecusonul firmei la rever și aveau în mână ziarul *Nihon Keizai*¹. Când a sunat clopoțelul de pe peron, au pornit cu toții în fugă sus pe scări. N-am mai văzut de mult atâta lume. Dacă stau și mă gândesc bine, în ultima săptămână n-am mai fost decât la cumpărături, la bibliotecă, la bazinul din apropierea casei, săptămână în care n-am văzut decât

gospodine, bătrâni și copii. Și câțiva proprietari de magazine. Am rămas o vreme cu privirile ațintite la acei bărbați în costume.

Mi-a trecut prin cap că, dacă tot am venit până aici, să intru în cafenea de lângă gară să iau micul dejun, dar m-am răzgândit imediat, considerând că era prea complicat. Nici măcar nu aveam chef să beau cafea. Mi-am privit silueta reflectată în vitrina florăriei și am văzut o pată de suc de roșii pe poala tricoului. Când m-oi fi murdărit?

M-am urcat pe bicicletă și am pornit spre casă. M-am trezit fredonând *Canadian Sunset*.

La ora unsprezece am primit un telefon. Am ridicat receptorul. Era Malta Kano.

— Alo! Este cumva casa domnului Toru Okada?

— Da, sunt Toru Okada. Am recunoscut imediat vocea.

— Sunt Malta Kano. Vă rog să mă scuzați pentru deranjul data trecută. Sunteți cumva liber după-amiază?

Sunt liber ca pasărea cerului, mi-am zis eu.

Note:

Economia Japoniei.

— Nu am nici un program.

— Atunci o să treacă pe la dumneavoastră, la ora unu, sora^mea, Creta Kand.

— Creta Kano? am întrebat eu cu voce spartă.

— Este sora mea mai mică. Cred că v-am arătat fotografia ei data trecută când ne-am întâlnit.

— A, da. Dacă e vorba de sora dumneavoastră, îmi amintesc. Dar...

— Sora mea vine la dumneavoastră în locul meu. La ora unu este bine?

— Nu mă deranjează.

— Atunci, la revedere! spuse ea, închizând telefonul. Creta Kano?

Am dat cu aspiratorul și am făcut puțină ordine prin casă. Am legat zierele cu sfoară și le-am băgat în dulapul din perete, am adunat casetele împrăștiate și le-am pus în cutie, apoi am strâns vasele. Am făcut un duș, m-am spălat pe cap și m-am îmbrăcat frumos. Mi-am făcut cafea proaspătă și am mâncat¹ un sandviș cu șuncă și un ou fiert. M-am așezat pe canapea să: răsfoiesc revista *Viața de familie* și să mă gândesc la ce să pregătesc pentru cină. Am pus un semn la pagina cu „Salată din alge și tofu” și am făcut listă cu ce trebuia să cumpăr. Când am deschis radioul pe unde medii, Michael Jackson cânta *Billy Jean*. M-am gândit

apoi la Malta și Creta Kano. Surorile astea purtau nume ciudate, tocmai bune pentru un scheci. Malta Kano. Creta Kano.

Nu aveam nici o îndoială că viața mea luase o turnură bizară. Motanul a fugit de-acasă. Primeam telefoane de la femei ciudate și nu știam de ce. Am cunoscut o fată stranie și am ajuns pe aleea casei părăsite.

Noboru Wataya a pângărit-o pe Creta Kano. Malta Kano mi-a prezis că-mi găsesc cravata. Soția mi-a spus că nu-i nevoie să mă agit să-mi caut de lucru.

Am închis radioul, am pus revista înapoi pe raft și am mă: băut o ceașcă de cafea.

La ora unu fix Creta Kano a sunat la ușă. Arăta exact ca în fotografie. Era mică de statură, avea vreo douăzeci și ceva de ani și părea foarte calmă. Păstra ceva din frumusețea anilor '60. Dacă s-ar fi jucat pe scenele japoneze *American Graffiti* cu siguranță că ar fi prins-o extraordinar rolul acela, așa cur arăta atunci. Avea părul tapat, ca în fotografie, și vârfurile ondulate. Părul de pe frunte era tras în spate și prins cu agrafă mare, sclipitoare. Sprâncenele erau frumos conturat cu creionul, rimelul dădea ochilor o umbră misterioasă, iar rujul avea nuanța la modă în acei ani. Dacă-i puneai în mână un microfon, era tocmai potrivită pentru melodia *Johnny Angel*.

Era îmbrăcată mult mai simplu decât era fardată, ținută mai degrabă practică, dar de afaceri, chiar dacă nu purta nimic special: o bluză albă simplă, o fustă strâmtă verde, fără alte accesorii. Apoi, o geantă albă de lac pe care o ținea la subsuoară și pantofi de lac, albi, cu vârf ascuțit. Purta număr mic, iar tocurile erau înalte și subțiri ca vârful de creion. Arătau ca niște pantofi de păpușă. Avea toată admirația mea pentru că reușise să ajungă până la mine cu o asemenea încălțăminte.

Am poftit-o pe Creta Kano în casă, am rugat-o să ia loc pe canapea, am încălzit cafeaua și am servit-o. Am întrebat-o apoi dacă a mâncat de prânz. Mi se părea că-i este foame. Intr-ade-văr nu mâncase.

— Dar nu vă deranjați, a adăugat ea imediat. Nu prea mănânc la prânz.

— Sigur ? Pot să fac imediat niște sandvișuri. Sunt expert în așa ceva.

Vă rog să-mi spuneți fără jenă dacă doriți ceva.

A clătinat ușor din cap de câteva ori.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, dar nu-i nevoie să vă deranjați, îmi este suficientă cafeaua.

Am pus totuși pe masă o farfurie cu niște fursecuri de ciocolată. Creta Kano a mâncat patru cu mare plăcere, iar eu două și am băut cafea.

După aceea a părut mai relaxată.

— Am venit astăzi în calitate de reprezentantă a surorii mele, Malta Kano, zise ea. Eu mă numesc Creta Kano. De fapt numele meu adevărat nu este Creta Kano, ci Setsuko Kano. Mi-am luat numele de Creta de când o ajut pe sora mea. Este deci numele pe care-l folosesc doar când îmi practic meseria de asistentă a surorii mele. Nu are nici o legătură cu insula Creta. Nici măcar n-am fost vreodată acolo. Sora mea și-a ales un nume care i se potrivește, iar numele meu tot ea l-a ales. Apropo, domnule Okada, ați fost vreodată în insula Creta?

— Din păcate n-am fost și nici nu am în plan o asemenea deplasare în viitorul apropiat.

— Eu aș vrea să ajung cândva acolo, spuse ea dând din cap cu seriozitate. Creta este cea mai apropiată insulă grecească de Africa. Este o insulă mare, cu o civilizație veche, înfloritoare. Ora mea a fost în Creta și a spus că e splendid. Vântul bate puternic, mierea e gustoasă. Mie îmi place foarte mult mierea.

Am dat doar din cap. Mie nu îmi place mierea.

— Am venit astăzi aici cu o rugămintă, spuse Creta Kano. Aș vrea să iau o probă de apă de la dumneavoastră.

— Apă? Apă de la robinet?

— Da, de la robinet și dacă este vreo fântână pe-aici, atunci și de acolo.

— Nu există fântână în apropiere... adică ar fi una, dar e mai încolo, e pe terenul altcuiva și e secată.

Creta Kano m-a privit foarte ciudat.

— Sunteți sigur? Sunteți absolut sigur că nu mai are apă deloc?

Mi-am amintit de zgomotul surd cu care bucățița de cărămidă aruncată de față a lovit fundul fântânii.

— Da, e secată, sunt sigur că nu mai are strop de apă.

— Da? Bine, atunci iau doar o probă de apă de la robinet, dacă nu vă deranjează.

Am condus-o la bucătărie. A scos din geanta de lac două eprubete. A umplut una și i-a pus dopul cu grijă. A zis apoi că vrea să ia o probă și de la robinetul de la cadă. Am condus-o la baie. A umplut și cealaltă eprubetă, nesinchisindu-se câtuși de puțin de chiloții și ciorapii pe care Kumiko și-i pusese la uscat acolo. După ce i-a pus dopul, a întors-o cu gura în jos ca să se asigure că nu curge. Dopurile celor două eprubete erau de culori diferite - albastru pentru baie, verde pentru bucătărie - așa că nu puteau fi confundate.

Ne-am întors în camera de zi. Creta Kano a pus cele două eprubete într-un săculeț frigorific și a tras fermoarul. A pus săculețul cu grijă în geanta de lac și a închis-o. S-a auzit capsă pocnind. Măinile ei se mișcau cu multă dexteritate, de unde am tras concluzia că făcuse gesturile respective de nenumărate ori.

— Vă mulțumesc foarte mult, spuse Creta Kano.

— Doar atât? am întrebat eu.

— Deocamdată, da. Și-a netezit puțin fusta cu palma, și-a pus geanta la subsuoară și a dat să se ridice.

— Stați puțin, am zis eu derutat. Nu mă așteptam să pleceți atât de repede. Numai o clipă, vă rog. Soția mea ar dori să ștlej ce s-a întâmplat cu motanul. Au trecut aproape două săptămâni] de când a dispărut. Dacă știți ceva, vă rog să-mi spuneți și mie.

Cu geanta la subsuoară, Creta Kano m-a fixat o clipă ci privirile și apoi a dat din cap de câteva ori. Când dădea di „ cap, cărlionții din anii '60 se zbârleau ușor. Când clipea, genele false negre și lungi se mișcau în sus și-n jos ca niște evantaie cu mânere lungi, legănate de un sclav negru.

— Ca să fiu sinceră, sora mea spune că va fi o poveste mult mai lungă decât i s-a părut la început.

— Poveste mai lungă ?

Sintagma „poveste mai lungă" m-a făcut să mă gândesc imediat la un stâlp înfipt într-un deșert întins cât vezi cu ochii. Pe măsură ce soarele cobora la asfințit, umbra stâlpului se alungea întruna, până când vârful ei se îndepărta prea mult ca să mai poată fi văzut cu ochiul liber.

— Da. Și se pare că povestea nu se limitează doar la dispariția pisicii. Nu mai înțelegeam nimic.

— Noi nu v-am rugat decât să ne spuneți unde este. Ar fi grozav să o găsim, dar dacă e moartă pe undeva, spuneți-ne totuși. Vrem doar să știm și-atât. De ce să devină o *poveste mai lungă*? Zău că nu pricep.

— Nici eu nu știu exact. Și-a dus mâna la agrafa care-i strălucea în vârful capului și a împins-o puțin mai în spate. Vă rog să aveți încredere în sora mea, continuă ea. Normal că nu le știe chiar pe toate, dar dacă ea spune că e „o poveste mai lungă", atunci să știți că e într-adevăr „o poveste mai lungă".

Am dat din cap fără să mai scot o vorbă. Nu mai aveam ce zice.

— Domnule Okada, sunteți ocupat ? Aveți vreun program de acum încolo? întrebă ea cu voce schimbată.

I-am spus că nu sunt ocupat și că nu am nici un program.

— Atunci aş putea să vă vorbesc puţin despre mine ? întrebă ea. A lăsat geanta de lac pe canapea şi şi-a pus ambele mâini pe genunchi, peste fusta verde strămtă. Avea unghiile date cu un lac roz foarte plăcut. Nu purta nici un inel.

Am îndemnat-o să vorbească. Cursul vieţii mele — aşa cum se anunţase din momentul în care Creta Kano a sunat la - începea să o ia în direcţii tot mai stranii.

Lunga poveste a Cretei Kano Examinarea cauzei suferinţelor

— M-am născut pe 29 mai, începuse Creta Kano, iar în noaptea în care am împlinit douăzeci de ani, am decis să-mi pun capăt vieţii.

Am servit-o cu cafea caldă. Şi-a turnat puţin lapte şi l-a amestecat încet cu linguriţa. Nu a vrut zahăr. Eu am luat o gură din cafeaua neagră, care era, ca de obicei, fără lapte şi fără zahăr. Ceasul bătea surd pe peretele timpului.

Creta Kano mă privi fix câteva clipe şi apoi întrebă:

— V-ar deranja dacă aş lua povestea de la început? Adică de când m-am născut, să vă spun şi despre familie etc.

— Cum doriţi. Spuneţi-mi numai orice vă face plăcere.

— Sunt cea mai mică dintre cei trei fraţi, începuse ea. Malta şi cu mine avem un frate mai mare. Tata era director de spital în prefectura Kanagawa. Am crescut într-o familie obişnuită, aşa cum sunt majoritatea familiilor. Nu ne-am confruntat niciodată cu probleme grave. Părinţii mei erau foarte serioşi şi credeau cu ardoare în eficienţa muncii sârguincioase. Am fost crescuţi destul de sever, dar am avut parte şi de un fel de libertate când era vorba de lucruri mai neînsemnate. O duceam bine din punct de vedere financiar, dar părinţii n-au găsit niciodată de cuviinţă să ne răsfeţe cu prea mulţi bani de buzunar. Eu consider că am fost educată destul de cumpătat.

Malta e cu cinci ani mai mare decât mine. Încă de mică s-a remarcat prin nişte calităţi ieşite din comun. De exemplu, era capabilă să ghicească. Ne spunea că murise pacientul din nu ştiu ce cameră, ştia exact unde poate fi găsit un portofel pierdută şi alte fleacuri. La început, toată lumea a fost încântată de; previziunile ei, considerate utile, dar treptat, părinţii au început să se simtă stânjeniţi şi i-au cerut să nu mai vorbească în prezenţa altora despre „lucruri care nu aveau o bază reală”. Tata se

gândea tot timpul la poziția lui de director și nu era dispus să vorbească lumea despre puterile paranormale ale fiicei lui. Din cauza aceasta, Malta a decis să se retragă în matca ei și nu numai că nu mai vorbea despre „lucruri care nu aveau o bază reală”, dar nici nu mai voia să participe la conversații, în general.

Eu am fost singura față de care Malta își deschidea inima deoarece ne înțelegeam extraordinar, întotdeauna îmi povestea câte ceva interesant și mereu îmi atrăgea atenția să n-o dau în vileag. „Vezi că o să fie un incendiu prin zonă” sau „Starea sănătății mătușii din Setagaya se va înrăutăți”. Avea dreptate de fiecare dată. Eu eram încă mică, dar mi se părea foarte interesant că avea un asemenea talent. Nu îmi era frică de ea și nici nu mi se părea ceva ciudat. Ba dimpotrivă, de când mă știu, am stat numai după fusta ei și așteptam să-mi tot spună „povești”.

Puterile ei paranormale erau tot mai evidente pe măsură ce creștea, dar nu știa să le valorifice și asta îi cauza un fel de suferință. Nu avea cui să-i ceară sfatul, nu știa la cine să apeleze pentru îndrumări. Pentru că trebuia să-și găsească singură răspunsul la întrebări și să ia deciziile pe care le considera de cuviniță, a fost o adolescentă taciturnă. Acasă nu s-a simțit niciodată fericită și nu și-a găsit liniștea sufletească. Trebuia să-și reprime talentul și să-l ascundă de lume. Aș putea spune că semăna cu o plantă mare și puternică crescută într-un ghiveci mic. Nu era normal să fie așa. Era perfect conștientă de faptul că trebuia să scape cât mai repede din lanțuri, convinsă că exista undeva o lume care să i se potrivească, un mod de viață în care să se simtă ea însăși. Totuși, până la terminarea liceului, a răbdat și nu a acționat în nici un fel.

Se hotărâse să nu urmeze nici o facultate după absolvirea liceului și să plece în străinătate pentru a-și croi un drum nou în viață. Părinții noștri, care erau niște oameni obișnuiți, nu voiau să accepte o asemenea situație. De aceea, sora mea a niuncit din greu ca să câștige banii de care avea nevoie și a fugit de acasă. Prima oară s-a dus în Hawaii și a locuit pe insula Kauai timp de doi ani. Citise undeva că exista pe malul nordic al insulei o zonă cu izvoare făcătoare de minuni. Cam din vremea aceea a început să o intereseze apa în mod cu totul deosebit, fiind convinsă că viața depinde foarte mult de modul în care omul controlează compoziția apei. De aceea s-a hotărât să trăiască un timp pe insula Kauai. La vremea aceea locuia pe insulă o comunitate de hippy și Malta a devenit membră a acesteia. Apa de acolo a avut o influență extraordinară asupra forței ei spirituale. Mai mult decât atât, a simțit că-i armoniza echilibrul

dintre forța fizică și cea psihică, îmi scria că i se întâmplă lucruri extraordinare și scrisorile ei mă făceau cu adevărat fericită. La un moment dat însă, mi-a scris că nu mai e mulțumită de regiunea respectivă. Recunoștea că zona era frumoasă, pașnică, precum și faptul că pe cei de acolo nu-i interesau problemele materiale, că erau doar în căutarea păcii spirituale, dar deveniseră dependenți de sex și droguri. Malta Kano nu avea nevoie de așa ceva și de aceea a părăsit insula după doi ani.

A plecat de acolo în Canada, iar după ce a călătorit o perioadă de timp prin nordul Statelor Unite, a pornit spre Europa. A testat apa locurilor prin care a umblat și a găsit ici-colo apă minunată, dar nicăieri apa perfectă. Călătorea cât putea de mult, iar când i se terminau banii, practica ghicitul. Oamenii o răsplăteau pentru că îi ajuta să găsească lucruri pierdute sau persoane dispărute. Nu-i plăcea să fie plătită pentru ceea ce făcea, considerând că harul lăsat de Dumnezeu nu trebuia să se materializeze în bani, dar la vremea aceea nu avea alte posibilități de a supraviețui. Ii mersese deja faima peste tot. În Anglia, de exemplu, a ajutat poliția să găsească o fetiță dispărută. A găsit locul în care fusese ascuns cadavrul și chiar mânușa criminalului. Acesta a fost arestat și a mărturisit totul. S-a făcut mare vâlvă în presă. Am să vă arăt cândva articolele; decupate din ziare, domnule Okada. A mai umblat prin Europa o vreme și în cele din urmă a ajuns în Malta. Trecuseră cinci ani de când plecase din Japonia. Se pare că insula Malta a fost ultima zonă în care a căutat apă pură, dar probabil că deja știți lucrul acesta chiar de la ea.

Am dat din cap.

— în timpul peregrinărilor sale prin lume, îmi trimitea scrisori de peste tot pe unde umbla. Bineînțeles, au mai fos și situații în care nu-mi scria chiar tot ce se întâmplă, dar î: general primeam săptămânal scrisori lungi de la ea. Ne înțelegeam foarte bine și chiar dacă eram despărțite, reușeam ne împărtășim sentimentele prin scrisori. Ce scrisori minunate! Dacă le-ați citi, v-ați da seama, domnule Okada, ce persoană grozavă este Malta Kano. Prin intermediul scrisorilor ei am aflat o mulțime de lucruri interesante din toată lumea, am cunoscut o mulțime de oameni cu preocupări deosebite. Scrisorile ei m-au încurajat mult și m-au ajutat să mă maturizez, îi sunt foarte recunoscătoare pentru asta și n-am să uit ce a făcut pentru mine. Dar scrisorile rămân scrisori până la urmă. În cea mai dificilă perioadă a vieții - adolescența - când aveam mai mare

nevoie de ea, Malta era întotdeauna undeva departe. Oricât întindeam mâna după ea și o căutam, era de negăsit. Mă simțeam singură, deși aveam familie. Duceam o existență izolată. Sufeream. Sufeream cumplit. Despre suferință o să vă vorbesc mai târziu. Nu aveam cui să-i cer un sfat. Din acest punct de vedere, eram la fel de singură cum fusese și Malta. Dacă ar fi fost lângă mine atunci, viața mea de acum ar fi fost cu totul alta, cu siguranță. M-ar fi sfătuit ce să fac, m-ar fi încurajat, m-ar fi salvat. Oricum, nu mai contează. Așa cum Malta a trebuit să-și găsească propriul ei drum, așa a trebuit să procedez și eu, dar când am împlinit douăzeci de ani, am decis să mă sinucid.

Creta Kano a luat ceșcuța și a băut cafeaua care mai rămăsese.

— Foarte bună cafea, zise ea.

— Mulțumesc, am spus degajat, înainte de venirea dumneavoastră am fiert niște ouă. Doriți?

A ezitat puțin și a acceptat un ou. Am adus ouăle fierte și sarea din bucătărie, după care i-am mai turnat niște cafea. Am descojit ouăle, am mâncat și am băut cafea, între timp a sunat telefonul, dar nu am răspuns. După cincisprezece sau șaisprezece apeluri s-a oprit. Creta Kano părea să nici nu fi băgat de seamă că sună telefonul.

După ce a terminat de mâncat oul, și-a scos din geanta albă un șervețel și s-a șters la gură. Apoi și-a aranjat fusta.

— După ce am decis să mă sinucid, am vrut să las un bilețel. Am stat la birou vreo oră, încercând să aștern pe hârtie cauzele care au condus la o asemenea hotărâre. Voiam să fie clar pentru toată lumea că nu e nimeni de vină pentru moartea mea și că motivele sunt strict personale.

N-am fost capabilă să scriu bilețelul acela. Am încercat mai multe versiuni, dar fiecare era mai proastă decât versiunea anterioară. De fiecare dată când citeam ce-am scris, mi se părea caraghios, chiar comic. Cu cât încercam să scriu mai serios, cu atât ieșea mai ridicol. Până la urmă n-am mai scris nimic.

Motivele erau simple. Eram dezamăgită de viață și nu mai puteam suporta suferința. Răbdasem cu ea în suflet timp de douăzeci de ani. Viața mea nu fusese până atunci decât un șir neconținut de suferințe, deși îmi dădusem toată silința să trec peste ele. Știu mai bine decât oricine altcineva să sufăr în tăcere și sunt mândră de mine în acest sens. Nu renunșasem niciodată la nimic fără luptă, dar în ziua în care am împlinit douăzeci de ani, am ajuns să cred că viața nu merita să fie o luptă continuă, că prețul era prea mare.

A tăcut câteva clipe și și-a aranjat colțurile batistei albe pe care o ținea pe genunchi. Când a coborât privirile, genele false au aruncat umbre subțiri pe chipul ei.

Mi-am dres glasul. Aș fi vrut să zic ceva, dar nu știam ce; s-ar cuveni să spun, așa că am tăcut în continuare. Se auzea; pasărea-arc.

— Suferința m-a îndemnat spre moarte, continuă Creta< Kano. Și când spun suferință, să știți că era chiar *durere adevărată*. Să nu o luați în sens metaforic sau ca pe o suferință psihică. Era vorba de *durere fizică* în cel mai pur sens al cuvântului și de aceea consideram că mă afectează și mai mult-dureri de cap, de dinți, menstruale, de șale, de umeri, de ceafă, de mușchi, febră, arsuri, degeraturi, entorse, fracturi, vânătăi. Toată viața am avut parte de dureri fizice diverse, mai mult-decât oricine altcineva. De exemplu, dinții. M-am născut cu un tip de deficiență dentară și dinții mă chinuiau în permanență, chiar dacă evitam dulciurile sau dacă îi spălam de nenumărate ori pe zi. Oricât eram de atentă, dinții mi se cariau. Și ca să pună capac la toate, calmantele nu aveau absolut nici un efect. Dentistul devenise un adevărat coșmar, iar durerile pe care lei suportam acolo depășeau orice închipuire. Erau înspăimântă-; toare. Când mi-a venit ciclul menstrual, am crezut că-mi pie mințile, în fiecare lună aveam crampe care mă țineau câte săptămână, de ziceam că îmi sfredelește cineva burta cu burghiul.: îmi vâjâia capul și aveam senzația că-mi plesnesc tâmplesle Nici nu vă puteți imagina, domnule Okada, cât era de cumpli Vă rog să mă credeți că plângeam de durere și săptămâni aceea era o adevărată tortură pentru mine. Când mă urcam în avion simțeam că-mi crapă capul di: pricina presiunii atmosferice. Doctorul spunea că are legătur, cu structura aparatului auditiv, că asemenea lucruri se întâmplă frecvent dacă urechea interioară este sensibilă la schimbări de presiune. Același lucru îl păteam deseori în lift. Chiar dacă aveam treabă în vreo clădire înaltă, nu puteam urca cu liftul pentru că îmi pocneau urechile și aveam senzația că o să-mi lășnească sângele. Ce să mai spun de stomac. Cel puțin o dată pe săptămână mă durea atât de cumplit, încât nici nu mă puteam ridica din pat dimineața. Am fost de câteva ori la spital, dar doctorii nu au găsit cauza acelor dureri. Unii susțineau că ar putea fi o problemă psihică, însă oricare ar fi fost cauza, durerile erau aceleași. Dar nu puteam lipsi de la școală ori de câte ori mă durea ceva pentru că ar fi însemnat să nu mai merg deloc.

Dacă mă loveam de ceva, îmi apărea imediat o vânătaie de toată

frumusețea, îmi venea să plâng când mă uitam în oglinda din baie și vedeam cum arăt. Uneori eram atât de plină de vânătași de parcă eram un măr putred. Pentru că nu-mi plăcea să apar în costum de baie, nici la bazin nu prea mergeam. O altă mare problemă a fost diferența de mărime dintre etichetele picioarelor. Când îmi cumpăram încălțăminte nouă, laba mai mare suferea cumplit până se mai lăsa pantoful.

Din cauza unor asemenea probleme n-am putut face niciodată sport. Odată, în școala gimnazială, colegile au reușit să mă convingă să merg la patinoar, dar am căzut atât de rău, încât mă durea cumplit locul respectiv în fiecare iarnă. Aveam senzația că mă înțepa cineva cu un ac mare și gros. Mi s-a întâmplat de multe ori să încerc să mă ridic de pe scaun și să cad lângă el de durere.

Cât despre constipație... și asta a fost groaznică. Nu ieșeam afară decât o dată la trei sau patru zile și de foarte multe ori nu mă alegeam decât cu dureri. Am avut mari probleme și cu umerii. Mușchii mi se încordau de parcă erau doi bolovani și nici nu mă puteam ridica în picioare. Nu mă ajuta prea mult nici dacă stăteam întinsă. Bănuiam că așa se simțeau cei supuși torturii chinezești despre care citisem prin cărți, cei pe care îi lăseau închiși ani de zile în cutii mult mai mici decât statura lor. Când aveam câte o criză puternică, abia puteam respira.

Aș putea continua să vă mai vorbesc și despre alte suferințe de-ale mele, domnule Okada, dar nu vreau să abuzez de răbdarea dumneavoastră, așa că mă opresc aici. Aș dori doar să subliniez că trupul meu a fost ca un catalog virtual de mostre de suferință. Am avut parte de toate durerile posibile, încât am început să cred că am fost blestemată. Mi se pare nedrept ca un om să îndure atât de mult. Dacă ar fi avut și alții parte de chinurile prin care am trecut eu, poate că aș mai fi răbdat, dar lucrurile nu stăteau așa. Suferințele sunt împărțite în mod inegal. Am întrebat multă lume dacă a avut parte de dureri și foarte mulți nici nu știau ce înseamnă durerea cu adevărat. Cei mai mulți își duc existența zilnică fără să simtă vreo durere. Când mi-am dat seama de lucrul acesta (tocmai intrasem la gimnaziu), m-am întristat cumplit, îmi venea pur și simplu să plâng. De ce eram eu cea care trebuia să poarte povara tuturor durerilor posibile? Nu-mi doream decât să mor.

În același timp însă mi-am făcut singură curaj, spunându-mi că nu vor dura o veșnicie, că mă voi trezi într-o bună dimineață fără nici o durere - așa brusc, fără nici o explicație și mi se va deschide perspectiva unei vieți calme și liniștite. Totuși, nu aveam convingerea că se va întâmpla astfel. I-am povestit surorii mele, Malta, prin ce chinuri treceam. I-am spus că

detestam viața plină de suferințe. Am întrebat-o ce să fac și după ce s-a gândit o vreme, mi-a răspuns: „Ceva nu e în ordine, sunt sigură, dar nu știu despre ce e vorba. Nu știu ce ai putea face și nici nu am puterea să judec asemenea cazuri. Tot ceea ce pot să-ți spun este că trebuie să mai rabzi până împlinești douăzeci de ani. De-abia după aceea poți să decizi ce ai de făcut”.

Așa m-am hotărât să trăiesc până la vârsta de douăzeci de ani. Starea mea nu s-a îmbunătățit deloc nici cu trecerea timpului. Ba dimpotrivă, durerile s-au înțepit. Un singur lucru îmi era clar: „Intensitatea durerii crește o dată cu dezvoltarea corpului”. Am îndurat tot felul de suferințe timp de opt ani, încercând să văd doar partea frumoasă a vieții. Nu m-am plâns nimănui, mă străduiam să zâmbesc tot timpul, chiar când îmi venea să urlu. Am reușit să-mi impun un calm exterior și să fiu numai zâmbet chiar și când durerea nu-mi permitea să stau ca lumea în picioare. Pe fața mea nu se citea nici o suferință. Plânsul și văicăreala nu m-ar fi ajutat deloc, ba poate compătimirea altora mi-ar fi accentuat și mai mult starea psihică proastă.

Procedând astfel, eram foarte iubită. Lumea spunea că sunt o fată bună și cuminte. Cei mai mari decât mine aveau încredere în mine și am reușit să-mi fac mulți prieteni de vârsta mea. Aș fi avut o adolescență minunată] dacă n-ar fi fost suferința, care mă însoțea ca o umbră. Dacă uitam de ea o secundă, mă ataca cu și mai mare violență în altă parte a corpului.

Când am intrat la facultate m-am împrietenit cu un băiat, iar în vara anului întâi mi-am pierdut virginitatea. Și lucrul acesta - cum mă și așteptasem de fapt - nu mi-a provocat decât suferință. O prietenă de-a mea care avea ceva experiență m-a asigurat că durerile vor trece după ce mă voi obișnui, dar nu a fost așa. De câte ori mă culcam cu el, îmi dădeau lacrimile de durere. I-am spus prietenului meu într-o bună zi că nu vreau să mă mai culc cu el:

„Te iubesc, dar nu mai vreau dureri”. El a rămas foarte surprins și mi-a spus că n-a mai auzit ceva atât de ridicol: „Cu siguranță tu ai o problemă psihică. Ar trebui să fii mai relaxată și atunci nu vei mai simți nici o durere, ba o să-ți placă. Toată lumea face sex și toți sunt de aceeași părere. N-ai nici un motiv să nu fii și tu ca toți ceilalți, numai că tu nu-ți dai silința. Te cam alinți, am impresia, și pui toate problemele tale pe seama *durerii*. Termină cu văicăreala pentru că nu-ți servește la nimic”.

Când am auzit ce-mi spune, după atâția ani de suferință, am explodat cum nu mi se mai întâmplase niciodată. Pur și simplu nu m-am mai putut controla: „Habar n-ai ce-i suferința, am țipat eu, durerile mele nu sunt obișnuite. Numai eu știu ce înseamnă să te doară ceva. Când îți spun că mă doare, atunci să știi că *mă doare cu adevărat*”. Am încercat să-i povestesc tot, să-i dau amănunte, să-i vorbesc despre toate suferințele de care

avusesem parte, dar n-a înțeles nimic. Cineva care n-a trecut prin așa ceva nu are cum să înțeleagă ce înseamnă suferința. Relația noastră s-a terminat. Am împlinit apoi douăzeci de ani. Am răbdat cu stoicism toată perioada aceea, în speranța că se va întâmpla o minune și voi scăpa de dureri, dar în zadar. Eram complet dezamăgită și regretam că nu am murit mai devreme. Amânarea n-a făcut decât să-mi sporească suferința.

Creta Kano a oftat adânc. Pe masă, în fața ei, erau cojile de ouă și ceșcuța de cafea goală, în poală zăcea batista pe care ^o împăturise cu multă grijă. S-a uitat la ceas de parcă și-ar fi amintit că există și noțiunea de timp pe lumea asta.

Îmi pare teribil de rău, spuse ea sec. N-am intenționat să ^{sa} ^{vo}rbesc atât de mult. V-am răpit o grămadă de timp, domnule Kada. Nu vă mai rețin. Nici nu știu cum să-mi cer scuze Pentru că v-am plictisit cu problemele mele personale. A apucat cureaua poșetei albe din lac și s-a ridicat de pe canapea.

— Stați puțin, am zis eu tulburat. Nu voiam să-și lase povestea neterminată. Vă rog să nu vă faceți probleme pentru timpul meu, chiar am destul, sunt liber toată după-amiaza. De vreme ce mi-ați spus atâtea, puteți să vă terminați povestea. Sunt sigur că mai aveți ce povesti.

— Normal că mai am, spuse Creta Kano privindu-mă de sus, cu ambele mâini pe cureaua poșetei. Ceea ce am spus până acum e doar introducerea.

Am rugat-o să aștepte o clipă și m-am dus la bucătărie. Am respirat adânc de două ori în fața chiuvetei, după care am luat două pahare din bufet, am pus gheață în ele și le-am umplut cu suc de portocale de la frigider. Am pus paharele pe o tavă mică și am revenit în camera de zi. În mod intenționat m-am mișcat mai încet, dar pe Creta Kano am găsit-o exact în poziția în care o lăsasem. După ce-am pus paharele cu suc pe masă, am avut impresia că se răzgândește. Așa a și fost. S-a așezat iar pe canapea și și-a pus poșeta lângă ea.

— Vreți să vă spun povestea până la capăt? Sunteți sigur?

— Foarte sigur.

A băut jumătate din suc și a continuat.

— După cum vedeți, tentativa mea de sinucidere a eșuat. Dacă mi-ar fi reușit, n-aș mai bea acum suc aici, cu dumneavoastră, domnule Okada. M-a privit în ochi și eu am clipit, zâmbind ușor. Dacă aș fi murit conform planului, pentru mine ar fi fost soluția finală. Moartea ar fi însemnat pierderea definitivă a cunoștinței și n-aș mai fi știut niciodată ce înseamnă durerea și suferința. De fapt asta și voiam. Din păcate am ales o modalitate de sinucidere greșită.

Pe data de 29 mai, la ora nouă seara, m-am dus în cameră; la fratele meu și i-am cerut să-mi împrumute mașina. Era o Toyota MR2 nouă, sclipitoare, cu doar o mie opt sute de kilometri la bord. Tocmai pentru că era nouă nu era prea bucuros că mi-odădea, dar mie nu-mi păsa. Știam că nu mă va refuza deoarece-i-am împrumutat niște bani ca să și-o poată cumpăra. Am luat cheile și am condus vreo jumătate de oră. Abia atingeam pedala de accelerație că își și lua zborul. Era mașina ideală pentru! scopul pe care mi-l propusesem. Am condus până la râul TamaJ la marginea orașului și acolo am dat peste zidul din piatră de care aveam nevoie. Era peretele exterior al holului unui bloc cu apartamente de lux, la capătul unei străzi care se înfunda.]Vli-am luat distanță suficientă și am apăsat accelerația până la podea. Cred că aveam vreo sută cincizeci de kilometri la oră când am intrat în zid și mi-am pierdut cunoștința.

Din păcate pentru mine, zidul era mult mai puțin solid decât părea. Ca să mai economisească bani, probabil, nu pusese rău suficient liant de întărire. Peretele s-a prăbușit, iar botul mașinii s-a făcut praf. Asta a fost tot. Zidul a absorbit impactul pentru că nu era solid, și pe deasupra am uitat să-mi desfăc centura de siguranță.

Moartea a trecut pe lângă mine și nici măcar nu mă rănisem grav. însă extrem de ciudat a fost faptul că nu mă durea absolut nimic. Mă simțeam ca vrăjtită de vulpi. M-au dus la spital și mi-au îngrijit singura coastă ruptă. Au venit și polițiști și mi-au pus o mulțime de întrebări, dar le-am spus că nu-mi aminteam nimic, că probabil am confundat accelerația cu frâna. M-au crezut. Tocmai împlinisem douăzeci de ani și aveam permisul de conducere doar de șase luni. în plus, nu arătam a sinucigașă. Cine naiba vrea să se sinucidă strâns cu centura de siguranță?

După ce am ieșit din spital, m-am confruntat cu o serie de dificultăți. Mai întâi a trebuit să plătesc uriașul împrumut făcut pentru MR2, pe care îl transformasem într-o grămadă de fiare vechi. Dintr-o greșeală a firmei de asigurări, mașina nu avea asigurarea făcută în întregime. Când mi-am dat seama că aș fi putut închiria o mașină cu asigurarea la zi a fost prea târziu. Dar mie nu-mi stătea capul la asigurare în momentele acelea. Nici nu cred că m-am gândit vreo clipă la asigurare sau că tentativa mea de sinucidere va eșua. Am intrat în zid cu o sută cincizeci de kilometri pe oră. E pur și simplu uimitor că am scăpat cu viață.

La scurtă vreme după aceea am primit o înștiințare de la asociația de locatari a blocului prin care mi se cerea să plătesc 1 364 294 de yeni pentru reparația zidului. Pe loc. Cu banii jos. N-am avut încotro și am împrumutat de la tatăl meu. A fost >e acord să-mi dea, dar numai sub formă de împrumut. Tata era foarte sever când venea vorba de bani. A zis că accidentul ^a fost din vina mea și trebuia să-i restitui până la ultimul yen. L-am prins și într-un moment în care nu stătea prea bine din Punct de vedere financiar, începuse deja extinderea clinicii și " apucau durerile de cap ori de câte ori se gândea la modalitatea ^{de} a mai procura bani pentru finalizarea proiectului.

M-am gândit iar la sinucidere după o vreme, dar trebuia să am grijă să nu mai ratez, îmi propusesem să mă arunc de la etajul paisprezece al clădirii administrative a universității. Fără eșecuri de data asta. Nu aveam cum să mai dau greș. Am început să tatonez terenul și să găsesc cea mai potrivită fereastră. Eram pe punctul de a mă arunca.

Totuși, am avut rețineri. Se întâmpla ceva ciudat în sufletul meu. Acel „ceva” m-a făcut să dau îndărăt în ultima clipă. A trecut destul de multă vreme până mi-am dat seama ce a fost acel „ceva”.

Nu mă mai durea nimic.

De când am fost internată în spital din cauza aceluia accident, nu am mai știut ce înseamnă durerea. Una peste alta, mi-am dat seama într-o clipă că suferințele dispăruseră cu desăvârșire. Aveam scaun regulat. Durerile menstruale au încetat complet, la fel și cele de cap și de stomac. Nici măcar coasta ruptă nu, m-a durut. Nu știu cum de s-a întâmplat minunea, dar scăpasem pur și simplu de dureri și suferințe.

Am decis să-mi duc viața mai departe. Voiam, măcar pentru o perioadă de timp, să văd și eu ce înseamnă viață fără dureri. De murit, puteam muri oricând.

Dar continuarea vieții însemna plătirea datoriilor. Datoram în total peste trei milioane de yeni. Ca să-i pot plăti, am ajuns: să mă prostituez.

— Să vă prostituați ? am întrebat peste măsură de uimit.

— Da, spuse Creta Kano de parcă nu ar fi fost mare lucru. Aveam nevoie de bani în timp foarte scurt și voiam să-mij plătesc datoriile cât se putea de repede. Era singura modalitate eficientă în care puteam să scot banii. Nu am avut nici cea mă: mică ezitare. Fusesem hotărâtă să mă sinucid și îmi ziceam c tot o să se întâmple mai devreme sau mai târziu. M-a ținut îi* viață curiozitatea de a vedea cum e să trăiești fără dureri chiar dacă numai temporar, în comparație cu moartea, vinde rea

trupului nu însemna mare lucru.

— Înțeleg.

Gheața din suc de portocale se topise și Creta l-a amestecat cu paiul înainte de a bea o înghițitură.

— Aș putea să vă pun o întrebare?

— Bineînțeles. Vă rog.

— Nu i-ați cerut sfatul surorii dumneavoastră în legături cu această decizie?

— La vremea aceea era foarte ocupată cu practicile austere din Malta. A refuzat să-mi trimită adresa atâta vreme cât era concentrată asupra treburilor ei. Mi-a fost practic imposibil să-i scriu în cei trei ani pe care i-a petrecut în Malta.

— Aha. Mai doriți o cafea?

— Da, vă rog.

Am mers la bucatărie și am încălzit cafeaua, privind absent ventilatorul. Am tras adânc aer în piept de câteva ori. Am turnat cafeaua în cești curate și le-am dus în camera de zi, pe o tavă, împreună cu o farfurie cu fursecuri cu ciocolată. O vreme ne-am văzut de cafea și fursecuri, fără să spună nici unul din noi nimic.

— Cu cât timp în urmă ați încercat să vă sinucideți? am întrebat-o într-un târziu.

— Aveam douăzeci de ani, adică acum șase ani. În mai 197 S.

Mai 1978 - luna în care m-am căsătorit cu Kumiko. Deci, exact în luna aceea Creta Kano încerca să se sinucidă, iar Malta Kano se ocupa de practici oculte prin Malta.

— Am pornit spre un cartier cu multe baruri, am agățat primul bărbat arătos pe care l-am văzut, am negociat prețul, am luat-o spre primul hotel și m-am culcat cu el, spuse Creta Kano. Nu mai aveam dureri când făceam sex, dar nici nu-mi plăcea. Eu consideram sexul un exercițiu fizic și-atât. Nu mă simțeam deloc vinovată că făceam lucrul acesta pentru bani. Nu știam ce-s alea sentimente și mă lăsam în voia valului. Am făcut bani frumoși în felul acesta, aproape un milion de yeni în prima lună. Dacă o țineam tot așa, îmi puteam plăti datoriile în trei sau patru luni. În fiecare zi mă întorceam mai întâi acasă de la facultate și apoi plecam la lucru spre seară. Nu veneam mai târziu de ora zece. Le-am spus părinților că lucrez ca ospătăriță la un restaurant și nimeni nu a bănuțit adevărul. Cu siguranță că li s-ar fi părut ciudat dacă le retur-"am atâția bani o dată, așa că am decis să-i dau tatei o sută de mii de yeni

lunar și să depun restul în cont.

Intr-o seară, pe când agățăm bărbați în apropierea gării, m-au înhățat doi indivizi. La început am crezut că era poliția, dar apoi mi-am dat seama că erau gangsteri din zonă. M-au târât pe o străduță lăturalnică, m-au amenințat cu un obiect ascuțit și m-au dus la sediul lor cel mai apropiat. M-au împins într-o cameră dosnică, m-au lăsat în pielea goală, mi-au legat încheieturile mâinilor și m-au violat de mai multe ori în fața unei camere de luat vederi. Am stat tot timpul cu ochii închiși și am încercat să nu mă gândesc la nimic. Nu mi-a fost greu pentru că nu mă durea, dar nici nu-mi plăcea.

Mi-au arătat apoi caseta video și mi-au cerut să intru în organizația lor dacă nu voiam să mai vadă și altcineva caseta. Mi-au confiscat legitimația de student. M-au amenințat că voi trimite o copie părinților mei și-i vor șantaja până îi vor stoare de toți banii dacă refuzam să fac ce voiau ei. N-am avut d'ales. Le-am promis pentru că oricum nu mai conta. Și chiar n'conta nimic la vremea aceea. Apoi mi-au spus: „Venitul tău va micșora simțitor pentru că vom lua șaptezeci la sută din ei dar nu va trebui să-ți mai cauți clienți și nici nu vei avea vreodată probleme cu poliția. Iți vom da clienți aleși pe sprânceană. Dacă mai continui să lucrezi pe cont propriu, o să sfârșești sugrumată într-o cameră de hotel”. N-am mai stat pe la colțuri de stradă după aceea. Nu avea decât să mă prezint la sediul lor în fiecare seară și ei îmi spuneau la ce hotel să mă duc. Mi-au trimis clienți buni, așa cum îmi promisese. Nu știu de ce, dar simțeam că beneficiu: de un tratament mai special din partea lor. Poate pentru că arătam atât de inocentă și aveam un aer mai stilat, care lipsea celorlalte fete. Existau probabil mulți clienți care nu-ș: doreau genul acela de profesioniste. Celelalte fete aveau pes trei clienți pe zi, dar eu scăpam cu unul, cel mult doi. Aveau în geantă pagere, ca să poată fi anunțate unde trebuie să se prezinte, chiar și la hoteluri de categorie inferioară pentru a se culca cu indivizi cu statut incert. Eu aveam întotdeauna întâlniri în hoteluri luxoase sau chiar în vile. Clienții mei erau de obicei mai în vârstă și eram arareori trimisă la tineri.

Mă plăteau săptămânal — nu chiar cât luam pe cont propriu dar nu era deloc rău dacă puneam la socoteală și bacșiș' clienților. Unii îmi cereau să fac lucruri mai ciudate, dar nu deranja. Cu cât era solicitarea mai stranie, cu atât era bacșiș' mai mare și foarte rar mi se cerea să fac sex normal. Am a și clienți care acceptau ce le propuneam eu. Aceștia plăteau de obicei bine. Mi-am deschis conturi la mai multe bănci, d; banii

nu mă interesau de fapt. Pentru mine erau doar niș șiruri răzlețe de cifre. Trăiam pentru un singur lucru - voi să-mi confirm faptul că nu simțeam nimic.

Mă trezeam diminețile și mai zăceam în pat, verificându-: fiecare parte a trupului, ca să mă conving că nu mă du: nimic. Deschideam ochii încet, îmi adunam gândurile și apoi luam fiecare părticică la verificat, din cap pâriă-n picioare, într-adevăr, nu mă durea nimic. Oare asta însemna că nu mă durea chiar nimic sau pur și simplu nu mai simțeam durerile ? Nu-mi dădeam seama. Oricum, nu mă durea nimic și nu aveam nici o senzație. Apoi ieșeam din pat, mergeam la baie și mă .-pălam pe dinți, îmi dezbrăcăm pijama și făceam un duș fierbinte, îmi simțeam corpul extraordinar de ușor, aveam impresia că pluteam. Trăiam cu sentimentul că spiritul meu s-a întrupat într-un corp care nu era al meu. Mă uitam de fiecare dată în oglindă, dar sesizam între mine și trupul reflectat în oglindă o distanță incomensurabilă.

Viață fără dureri! Fusesse lucrul pe care-l visasem și mi-l dorisem ani în șir, iar acum că îl aveam, nu-mi găseam locul în viață, de parcă mă despărțea de el o prăpastie uriașă. Eram foarte derutată. Mă simțeam de parcă nu eram ancorată în lume, lume pe care o urasem din tot sufletul multă vreme, pe care o ocărâsem din toată inima pentru nedreptatea de care avusesem parte, dar în care știusem totuși cine sunt. Acum lumea a încetat să mai fie lume, iar eu nu mai eram eu cea de altădată.

Am plâns mult. După-amiezele mergeam în parc - în Gyoen¹ din Shinjuku sau în parcul Yoyogi - mă așezam pe iarbă și plângeam.

Uneori plângeam neînterupt o oră sau două și hohoteam de ziceai că a venit sfârșitul lumii. Se uitau trecătorii la mine, dar nu-mi păsa.

Regretam profund că n-am murit în seara aceea de mai. Ce bine ar fi fost! Acum nici măcar nu-mi puteam permite să mor. în starea de amorțeală în care mă aflam, nu eram capabilă să-mi pun capăt zilelor. Nu simțeam nimic: nici durere, nici bucurie. Eram complet goală pe dinăuntru. Toate simțămintele se evaporaseră, iar eu nu mai eram eu. Creta Kano a tras aer în piept și și-a ținut respirația. A luat ceșcuța de cafea de pe masă, s-a uitat în ea câteva clipe, a clătinat ușor din cap și a pus-o la loc pe farfurioară.

— Cam la vremea aceea l-am cunoscut pe Nqboru Wataya.

— Noboru Wataya? am întrebat eu mirat, în calitate de client ?

Creta Kano a dat din cap fără să spună nimic.

— Dar... am început eu. M-am oprit ca să-mi aleg cuvintele cele mai

potrivite. Nu mai înțeleg nimic. Sora dumneavoastră mi-a spus zilele trecute că Noboru Wataya v-a pângărit. Asta e altă poveste? Care este de fapt adevărul?

Creta Kano a luat batista de pe genunchi și s-a șters ușor la gură. Apoi m-a privit direct în ochi. Ceva în privirile ei m-a făcut să mă neliniștesc.

— Vă rog să mă scuzați că va deranjez, dar aș mai dori o ceșcuță de cafea.

— Bineînțeles, am spus. Am pus ceșcuța ei pe tavă și m-am dus la bucătărie. Mi-am băgat mâinile în buzunare, m-am rezemat de chiuvetă și am așteptat să fiarbă cafeaua. Când m-am întors în cameră cu cafeaua, Creta Kano dispăruse de pe canapea. Nu lăsase nimic în urma ei: nici poșetă, nici batistă, absolut nimic. M-am dus la intrare, dar nici pantofii ei nu mai erau.

Lipsa totală de electricitate și canalul de scurgere

Considerațiile lui Mai Kasahara asupra naturii perucilor

A doua zi dimineața după ce a plecat Kumiko, m-am dus la bazin. Bazinul e cel mai puțin aglomerat la orele dimineții. După ce m-am întors acasă, mi-am făcut o cafea și în timp ce o beam, m-am gândit la povestea ciudată și neterminată a Cretei Kano, încercând să-mi amintesc, în ordine cronologică, fiecare eveniment povestit. Cu cât îmi aminteam mai multe, cu atât mi se păreau mai stranii întâmplările, dar creierul meu a început să amorțească în scurt timp și mi s-a făcut somn. Simțeam că-mi vine să leșin de somn. M-am dus în camera de zi, m-am întins pe canapea și am închis ochii. Am adormit într-o clipă și am și început să visez.

Am visat-o pe Creta Kano. De fapt, prima oară mi-a apărut în vis Malta Kano. Purta o pălărie mare, tiroleză cu o pană imensă, viu colorată. Locul era aglomerat (să zic că era o sală mare), dar pălăria Maltei Kano mi-a atras imediat atenția. Stătea singură la bar cu o băutură tropicală în față.

Note:

Grădina imperială.

Nu-mi dădeam seama dacă bea sau doar stătea acolo fără să facă nimic. Eram îmbrăcat în costum și îmi pusesem cravata cu picățele. PG îndata ce am reperat-o pe Malta Kano, am pornit spre ea, dar maintam greu din cauza mulțimii. Când am ajuns, plecase. Băutura tropicală era tot acolo, în fața scaunului gol. M-am așezat alături și am comandat niște scotch. Barmanul m-a întrebat ce fel de scotch doresc și i-am spus să-mi dea un Cutty Sark. Mi-era totuna ce beau, dar a fost primul care mi-a venit în minte. Înainte de a sosi băutura, am simțit o mână pe braț. Atingerea ^a fost atât de blândă, de parcă persoana ținea în mână un obiect ușor casabil. Când m-

am întors, am văzut un bărbat fără chip. Nu știu nici acum dacă avea sau nu față, dar locul în care ar fi trebuit să existe era învăluit într-o umbră neagră și nu vedeam nimic dincolo de ea. „Pe-aici, vă rog, domnule Okada.” Am încercat să zic ceva, dar a intervenit înainte de a avea eu timp să deschid gura. „Vă rog să veniți cu mine. Avem foarte puțin timp la dispoziție. Grăbiți-vă!” Ținând în continuare mâna pe brațul meu, m-a ghidat cu pași repezi, prin mulțime, până afară pe coridor. L-am urmat fără să opun rezistență, îmi știa numele, deci. Nu era un străin oarecare ce mă ducea unde vbia el. Avea probabil motivele lui și un scop foarte precis să facă ceea ce făcea.

După ce am mers o vreme pe coridor, bărbatul fără chip s-a oprit în fața unei uși. Pe plăcuța de pe ușă scria 208.

— Nu e încuiată. Dumneavoastră trebuie să o deschideți. Am făcut ce mi s-a cerut. După ce am deschis-o, am văzut o

încăpere mare, care semăna cu o cameră de hotel de modă veche.

Tavanul era înalt și de el atârna un candelabru demodat. Candelabru nu era aprins. Camera era luminată slab de o lampă în perete, de fapt singura sursă de lumină de acolo. Perdelele erau trase de tot.

— Dacă doriți whisky, domnule Okada, avem suficient, spuse bărbatul fără chip. Parcă ați comandat un Cutty Sark, nu? Vă rog să serviți cât vă face plăcere. A arătat cu degetul spre un dulăpior și a închis ușa încet, lăsându-mă singur. Am stat destul de mult în mijlocul camerei, derutat. Nu știam ce să fac.

Pe perete atârna un tablou mare pictat în ulei. Înfațișa un râu. L-am privit atent câteva momente, sperând să mă liniștesc. Luna răsărise deasupra apei și lumina ei palidă cădea pe malul opus, dar era atât de palidă, încât nu am putut distinge peisajul de acolo. Erau doar niște linii care se conturau vag.

Am simțit imediat o poftă nebună de a bea whisky. Am vrut să deschid dulăpiorul ca să iau de băut, așa cum îmi sugerase bărbatul fără chip, dar dulăpiorul nu voia să se deschidă. Ușile nu erau de fapt uși, ci imitații perfecte ale unor uși. Am tras și am împins în câteva puncte, dar degeaba.

— Nu e atât de simplu să deschideți ușile, domnule Okada, spuse Creta Kano. Am fost surprins că o văd acolo, îmbrăcată la începutul anilor '60. Va trece ceva timp până veți reuși. Oricum astăzi nu se mai poate, așa că mai bine renunțați.

În timp ce o priveam, am văzut cum se desprindeau hainele de pe ea, ca

păstăile din jurul boabelor de mazăre. A rămas goală pușcă în fața mea. Fără nici un avertisment și fără vreo explicație.

— Avem foarte puțin timp la dispoziție, domnule Okada. Hai să terminăm mai repede, îmi pare rău că nu vă pot acorda mai mult timp, dar mă așteaptă treburi importante. Să știți că nu tni-a fost deloc ușor să ajung aici.

S-a îndreptat spre mine, mi-a desfăcut slițul cu cel mai natural gest posibil și mi-a scos penisul. A coborât ochii cu genele ei false și apoi mi-a luat penisul în gură. Gura ei era mult mai mare decât îmi imaginasem. Am avut erecție imediat. Când a început să-și plimbe limba, buclele ei tremurau ca purtate de o briză ușoară și-mi mângâiau coapsele. Nu-i vedeam decât părul și genele. Ședeam pe pat, iar ea s-a lăsat în genunchi, cu fața îngropată între picioarele mele.

— încetează! am spus. Trebuie să pice Noboru Wataya din clipă-n clipă și ar fi îngrozitor dacă m-aș întâlni cu el. Nu vreau să-l văd aici.

Creta Kano a scos penisul din gură ca să-mi spună:

— Nu te-ngrijora. Aveam timp suficient, cel puțin pentru atâta lucru. Și-a plimbat iar limba pe penisul meu. Nu voiam să ejaculez, dar nu mă puteam abține. Aveam senzația că mă absoarbe cu totul. Am ejaculat și m-am trezit.

M-am dus la baie, mi-am spălat chiloții și am făcut un dus cu apa caldă, având grijă să scap de senzațiile cleioase ale visului. Câți ani or fi trecut de când n-am mai avut un asemenea vis ? Am încercat să-mi amintesc, dar n-am putut. Trecuse extrem de multă vreme.

Am ieșit de sub duș și tocmai mă ștergeam când a sunat telefonul. Era Kumiko. Mă simțeam cam încordat că trebuia să vorbesc cu ea după ce făcusem amor în vis cu altă femeie.

— Ai o voce cam ciudată, spuse ea. Ce s-a întâmplat? Mă ^{ns}Paimânta pur și simplu intuiția ei fără greș.

~- Nimic. Moțăiam și tocmai m-am trezit.

Zău? Doar atât? întrebă ea cu bănuială în glas. Suspiciunea ei se strecura parcă prin receptor și mă făcea să fiu și ^{mai} tensionat. Scuză-mă, continuă ea. Să știi că o să întârzii astăzi. Ajung probabil pe la nouă, așa că voi lua masa în oraș.

Nu-i nimic, îmi pregătesc și eu ceva și mănânc singur.

— Te rog să mă scuzi, spuse ea.

Am avut impresia că voia să mai zică ceva, dar a închis.

Am privit receptorul câteva secunde. Apoi m-am dus în bucătărie, am

curățat un măr și l-am mâncat.

În cei șase ani de când sunt căsătorit cu Kumiko nu m-a: culcat cu altă femeie. Asta nu înseamnă că n-aș fi vrut sau că nu mi s-ar fi oferit prilejul, dar pur și simplu nu i-am dat curs. Nu pot explica de ce, dar probabil că avea o legătură cu prioritățile vieții.

O dată mi s-a întâmplat să dorm lângă o altă femeie, î: plăcea și știam că ar fi vrut să se culce cu mine, dar n-am făcut-a

Avea cu vreo doi sau trei ani mai puțin decât mine și era colegi de câțiva ani la biroul de avocatură la care lucram. Ei răspundea la telefon și aranja întrevederile. Era foarte potrivii pentru un asemenea post - isteasă și cu o memorie excelentă; Îți răspundea la orice întrebare: cine, unde lucra, ce anunu ce dosare erau în dulap și ce se afla în fiecare dosar. Nu exist să o întrebii ceva și să nu știe. Toată lumea o plăcea și considera indispensabilă. Noi doi eram foarte buni amici și a: ieșit împreună în oraș de nenumărate ori. Nu era chiar frumusețe, dar îmi plăcea cum arăta.

A sosit momentul să părăsească firma și să se căsătorească; (trebuia să plece în Kyushu, să-și urmeze viitorul soț) așa că în ultima ei zi de lucru, am invitat-o, împreună cu alți colegi, la o petrecere de adio. După petrecere am luat același tren pentru că era târziu, am condus-o până acasă. Când am aju: acolo, m-a invitat la o cafea. Mă îngrijora pierderea ultimul tren, dar știam că nu o să ne mai vedem niciodată, în plus, m încânta ideea unei cafele ca să mă mai trezesc din beție, ai că am acceptat să intru. Era un apartament tipic pentru o fa' care locuia singură. Avea un frigider puțin cam prea mân pentru o singură persoană și un casetofon mic pe un raft bibliotecii. Frigiderul i-l dăduse o cunoștință. S-a schimbat î: ceva comod în camera alăturată și s-a dus la bucătărie să fac o cafea. Ne-am așezat pe jos și am stat la taclale pe îndeale

La un moment dat, într-o scurtă pauză de povești, m-i întreat bruscu:

— Poți numi un lucru, ceva concret, de care îți este teamă

— Nu cred, am spus eu după o clipă de gândire, îmi e: teamă de foarte multe lucruri, dar nu de unul *anume*. Dar t' am întreat la rândul meu.

— Mi-e teamă de canale, spuse ea îmbrățișându-și genunchii.

Știi ce e un canal de scurgere, nu? Canalizare subterană, cu capace din loc în loc. E o beznă totală acolo.

— Canale de scurgere? m-am mirat eu. Nu-mi puteam aminti cu ce ideograme se scrie cuvântul.

....._ M-am născut și am crescut în prefectura Fukushima, undeva la țară. În apropierea casei mele curgea un râuleț și apa lui era folosită pentru irigații, dar la un moment dat, în preajma lui exista un canal subteran. Aveam doi sau trei anișori când s-a întâmplat ceva îngrozitor. Mă jucam cu niște copii mai mari. M-au așezat într-o bărcuță și mi-au dat drumul pe apă. Cred că se jucau în felul acesta mai tot timpul, dar în ziua aceea plouase și apa crescuse mult. Bărcuța le-a scăpat din mâini și m-a purtat exact până la gura canalului. Cu siguranță aș fi dispărut în negura aceea și nu m-ar mai fi găsit nimeni, dacă n-aș fi avut norocul să mă salveze un bătrân care trecea pe acolo.

Și-a trecut arătătorul stâng peste gură, de parcă ar fi vrut să se convingă de faptul că mai trăiește.

— Am încă vie imaginea în fața ochilor. Stăteam întinsă și m-a luat apa. Malurile se vedeau ca niște ziduri mari din piatră, iar deasupra capului era cerul albastru. Un albastru foarte clar și frumos. Apa m-a luat iute, tot mai iute, dar nu înțelegeam ce se întâmpla. Brusc am înțeles, dar nu vedeam decât beznă în fața ochilor, o *beznă adevărată* care încerca să mă înghită. Am simțit o umbră rece care mă împresura. Și acum mă trec fiorii. Aceasta este prima amintire din viața mea.

A băut o înghițitură de cafea.

— Mi-e frică de nu mai pot, spuse. Mi-e atât de frică, încât abia mai suport senzația. Mă simt ca atunci, de parcă plutesc *într-acolo și* nu mai pot scăpa *de acolo*.

Și-a scos o țișară din geantă, a aprins-o cu un chibrit, a tras "n fum prelung și i-a dat drumul încet. Era prima oară când ^o vedeam fumând.

— Te referi la căsătoria ta acum ?

— Da, spuse ea dând din cap.

— Te frământă ceva? Ceva concret? A clătinat din cap.

— Nu cred, oricum nu ceva esențial, doar fleacuri.

Nu știam ce să spun, dar era clar că ar fi trebuit să spun ceva.

— într-un fel, cred că toată lumea se simte mai mult saii mai puțin ciudat înainte de căsătorie. Fiecare susține că e pjj punctul de a face o imensă greșală. Probabil că nu ai normală dacă nu ai simți același lucru. Hotărârea de a alege un partener pe viață e o problemă capitală. E normal să-ți fi| teamă, dar nici chiar așa.

— E ușor de zis: „Toată lumea simte același lucru. Toat lumea e la fel". Trecuse de ora unsprezece. Trebuia să găsesc o soluție și pun conversația pe calea cea bună și să ajung la o concluzii rezonabilă, iar

apoi să o șterg de acolo, înainte de a apuca și spun ceva, m-a rugat să o iau în brațe.

— De ce? am întrebat eu, luat pe nepregătite.

— Ca să-mi încarc bateriile.

— Să-ți încarci bateriile ?

— Trupul meu a rămas fără electricitate. Nu mai dorm multe nopți. În clipa în care merg la culcare, îmi sare somnii și nu mai pot adormi. Nu sunt capabilă nici să gândesc. Car sunt într-o asemenea pasă, trebuie să-mi încarc cineva bateriile. Altfel, nu mai pot continua cu viața asta.

Zău, crede-r

Am privit-o în ochi, întrebându-mă dacă nu cumva mai er amețită, dar ochii ei erau reci și inteligenți ca întotdeauna. Nici vorbă să fie amețită.

— Dar te măriți săptămâna viitoare și poți să-l rogi pe soțij tău să te țină în brațe cât dorești, în fiecare noapte. De aceea există căsnicii. Nu o să mai rămâi niciodată fără electricitate

Nu mi-a răspuns imediat, își strângea buzele și-și privea picioarele. Erau mici, iar cele zece unghii foarte frumoase.

— Problema e ce mă fac acum, spuse ea. Nu. mâine, săptămâna viitoare, nu luna viitoare. *Acum am rămas fân electricitate.*

Am înțeles până la urmă că voia să fie ținută în brațe m-am conformat dorinței ei. Mi se părea tare ciudat, cu at mai mult cu cât pentru mine nu fusese decât o colegă capabilă și drăguță. Am lucrat în același birou, ne-am spus glume și i când în când mai ieșeam la un pahar, dar acum o țineam brațe aici, departe de birou, în apartamentul ei și mi se păr că nu suntem decât două bucăți calde de carne. Ne-am juc întotdeauna rolul care ni se cerea pe scena instituției, dar dată coborâți de pe scenă, am abandonat amândoi imaginile provizorie de acolo și am devenit niște bucăți penibile de ca caldă, înzestrate cu aparate digestive și inimi și creiere și organe de reproducere. O cuprinsesem cu brațele, iar ea își ținea sânii lipiți de pieptul meu. Erau mai mari și mai moi decât îmi imaginasem. Stăteam cu spatele lipit de perete, iar ea era prăbușită peste mine. Am rămas multă vreme în poziția aceea, fără să scoatem un cuvânt.

.....Ti-e bine acum? am întrebat. Nu-mi recunoșteam glasul

pur și simplu. Parcă vorbise altcineva. Nu mi-a răspuns, dar am simțit-o când a dat din cap.

Îmbrăcase o fustă subțire, până la genunchi și o cămașă la fel de subțire.

Mi-am dat destul de repede seama că nu purta nimic pe dedesubt, în clipa aceea am avut erecție și ea și-a dat seama de asta. Îi simțeam

respirația caldă pe gât.

Până la urmă nu m-am culcat cu ea, dar a trebuit să-i încarc bateriile până pe la ora două noaptea. M-a implorat să stau cu ea până adoarme. Am băgat-o în pat, dar a rămas trează încă multă vreme, își pusese pijama, iar eu stăteam și-i încărcăm bateriile. Așa cum o țineam în brațe, simțeam că-i ard obraji și-i bate inima tare. Nu știam dacă era bine ce făceam, dar habar n-aveam cum să mă comport altfel. Cel mai simplu ar fi fost să mă culc cu ea, dar mi-am alungat această posibilitate din minte. Instinctul îmi spunea să n-o fac.

— Te rog să nu mă urăști pentru tot ce ți-am cerut, spuse ea.

Electricitatea mea e atât de scăzută, încât nu mă mai descurc nicicum.

— Stai liniștită, te înțeleg.

Știam că trebuie să sun acasă, dar ce i-aș fi spus lui Kumiko? Nu voiam să mint, dar nu-i puteam explica nici adevărul. Eram convins că nu mă va înțelege. După câteva clipe de frământări mi-am zis că oricum nu mai contează. Ce-o fi o fi! Am plecat de la ea la ora două și am ajuns acasă pe la trei. A fost cumplit de greu să găsesc un taxi.

Kumiko era furioasă, bineînțeles. Era trează. Stătea la masa din bucătărie și mă aștepta. I-am spus că am ieșit cu colegii ^a un pahar și apoi am jucat mahjong. Mi-a reproșat că nu i-am dat nici un telefon. I-am spus că pur și simplu nu mi-a trecut Pnn minte. Nu am reușit să o conving și minciuna a ieșit ^limediat la iveală. Nu mai jucasem mahjong de ani de zile și *^{1C1} nu știam să mint. În cele din urmă i-am spus adevărul, •am spus toată povestea de la început până la sfârșit – fără amănuntul cu erecția, normal — susținând că nu m-am culcat cu fata respectivă.

Kumiko n-a mai vorbit cu mine trei zile. N-a scos nici măcE un cuvânt. A dormit în altă cameră și a mâncat singură. A fost cea mai mare criză cu care s-a confruntat căsnicia noastră! Chiar era supărată pe mine și eu înțelegeam perfect ce simțeam

După trei zile de tăcere, Kumiko m-a întrebat:

— Ce-ai fi zis dacă ai fi fost în locul meu ? Au fost primel fi ei cuvinte.

Ce-ai fi zis dacă aș fi venit acasă duminică dimi neața la ora trei fără să-ți dau măcar un telefon? Cum ți-a pica dacă ți-aș spune: „Am stat câteva ore în pat cu un bărbat dar n-am făcut nimic. Te rog să mă crezi. I-am încărcat doa bateriile. Bine, și acum hai să mâncăm ceva și să mergem lij culcare". Vrei să spui că tu nu te-ai supăra și ai crede tot ce-ț spun? Am tăcut.

— Dacă stau și mă gândesc bine, ai început cu o *minciur gogonată*, continuă Kumiko. Mi-ai spus că te-ai dus la băut ai jucat mahjong. Minciună sfruntată! Cum îți închipui că po să cred că nu te-ai culcat cu ea? De ce n-aș crede că și asta-^ tot o minciună?

— îmi pare rău că am mințit la început. Nu ar fi trebuit dar am făcut-o pentru că îmi era foarte greu să-ți explic ce s-| întâmplat de fapt. Te rog din suflet să mă crezi că nu m-ai culcat cu ea.

Kumiko și-a pus capul pe masă. Aveam senzația că se rar fiază aerul din cameră.

— Nu știu ce să spun. Nu am ce alte explicații să-ți dau vreau din tot sufletul să mă crezi, am zis.

— Bine, fie! Dacă vrei să te cred, te cred, dar nu uita u:| lucru: probabil că o să-ți fac și eu aceeași figură într-o bur zi și atunci o să-ți cer să mă crezi și tu pe mine. Am dreptii acesta, nu?

Kumiko nu și-a pus amenințarea în practică. Uneori stătea și mă gândeam ce aș fi simțit dacă ar fi făcut-o. Probabil aș! crezut-o, dar ar fi fost la fel de neplăcut și m-aș fi întreat siguranță de ce a trebuit să facă așa ceva. Așa o fi simțit și e|

— Domnule Pasăre-arc! Vocea venea dinspre grădină. Mai Kasahara. Am ieșit pe verandă continuând să-mi șterg părul cu prosopul. Se așezase pe marginea verandei și-și rodea o unghie. Purta aceiași ochelari de soare ca și prima oară, pantaloni din bumbac crem și o cămașă neagră. Avea în mână o mapă cu clamă pentru hârtii.

-- L-am sărit, zise ea arătând spre zid. Și-a scuturat apoi pantalonii de praf. Speram din tot sufletul să ajung unde trebuie și iată că am ajuns! Imaginează-ți ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi aterizat în grădina altcuiva! Și-a scos pachetul de țigări Hope din buzunar și și-a aprins o țigară.

— Ce mai faci, domnule Pasăre-arc?

— Binișor.

— Merg la muncă. Nu vrei să vii cu mine ? Lucrăm în echipe de câte doi și pentru mine ar fi *mult mai simplu* să am lângă mine o persoană cunoscută. Unul pe care nu-l cunosc mi-ar pune tot felul de întrebări: „Câți ani ai ?” „De ce nu ești la școală ?” Ar fi foarte neplăcut. Sau poate mai dau peste vreun pervers. Se mai întâmplă, să știi! De aceea m-ai ajuta enorm dacă ai veni cu mine, domnule Pasăre-arc!

— Este slujba de care-mi vorbeai data trecută ? Cea legată de peruci?

— Da. Nu avem decât să numărăm capetele cu chelie din Ginza, de la ora unu la patru. E simplu! N-are ce să-ți strice. O să ajungi și tu să

chelești într-o bună zi și-i mai bine să nu lași lucrurile să meargă atât de departe, să știi din vreme ce ai de făcut.

— Da, dar dacă te prinde în cartierul Ginza, în toiu zilei, inspectorul școlar însărcinat cu depistarea elevilor care lipsesc nemotivat de la școală?

— E, o să-i spun că fac muncă de teren pentru orele de sociologie. Minciuna asta ține întotdeauna.

Neavând nimic de făcut în după-amiaza aceea, m-am hotărât să merg cu fata. Mai Kasahara a telefonat la firmă să le spună J;ă venim. Când a vorbit la telefon, s-a comportat ca o adevărată uoa_mnă: „Da, domnule. Vreau să fac echipă cu el. Da, exact. ă mulțumesc foarte mult. Da, înțeleg. Da, ajungem în jur de °ra douăsprezece". I-am lăsat un bilețel lui Kumiko, anunțând-o a mă întorc după ora șase, în caz că ajungea ea înaintea mea.

^m plecat de acasă cu Mai Kasahara.

Firma era în Shimbashi. Mai Kasahara mi-a explicat în "letrou ce aveam de făcut. Trebuia doar să stăm la un colț de stradă și să numărăm toți bărbații cu chelie (sau cei cu părul rar). Trebuia să-i clasificăm după gravitatea situației: 1: categoria *urne*¹ intrau cei cărora li s-a rărit puțin părul, 2: categoria *take*² cei care au pierdut deja mult păr, iar în cate³ goria *matsu*³, cei cu chelie. Mai a luat o broșură din mapă și mi-a exemplificat cele trei categorii.

— Acum ai idee, în mare, în ce categorie se înscrie fiecare, nu? Mi-ar trebui o zi întreagă să intru în amănunte. E în ordine,

— Să zicem, am răspuns eu cu o voce cam neîncrezătoare» Pe scaunul de lângă Mai Kasahara stătea un individ gras, salariat probabil, care aparținea fără îndoială categoriei *bambus*. Acesta se tot uita jenat la broșură, dar fata nu părea să observe cât de mult îl stânjenea.

— Datoria mea este să-i clasific, iar tu stai lângă mine și-treci în lista de sondaj, așa cum îți spun eu. Asta-i tot. Nu < greu, nu?

— Da, e simplu, dar ce rost are un asemenea sondaj ?

— Nu prea știi. Se face peste tot în Tokyo - Shinjuku Shibuya, Aoyama etc. Poate că specialiștii vor să stabilească zona cu cei mai mulți bărbați cu chelie. Sau poate vor să știe doar care este proporția lor în funcție de categorie. Hab; n-am. Au atâția bani de nu știi ce să mai facă cu ei, așa că-ș pot permite să-i cheltuiască pe asemenea tâmpenii. ProfituriiL sunt uriașe în afacerile cu peruci și angajații sunt recompensați cu prime mult

mai mari decât la alte companii. Știi de ce?

— Nu. De ce?

— Perucile nu țin mult. Pun pariu că nu știai că rezistă do: maximum trei ani. Cu cât sunt mai complicate — și în ultim vreme aceasta e tendința - cu atât se uzează mai repede. D ani pentru o perucă e foarte mult, iar după trei ani negreș: trebuie să cumperi alta. Trebuie să se potrivească absol perfect pe țeastă și părul de sub ea se subțiază îngrozitor, aceea trebuie să-ți cumperi alta nouă, care să se muleze bim Ia gândește-te ce-ai face dacă ai purta perucă și ea n-ar m fi bună după doi ani de zile ? Ai fi în stare să zici: „Gata, s-a uzat, costă mult una nouă, așa că de mâine mă voi duce muncă fără perucă”? Chiar ai face așa ceva?

— Nu cred. Probabil nu.

— Sigur nu. Când începi să porți perucă, nu mai poți fără ea. Soarta ți-e pecetluită și de aceea producătorii de peruci câștigă uluitor. Mă rog, ei sunt ca traficanții de droguri - o dntă ce au pus laba pe un client, le rămâne client toată viața. Ai auzit vreodată de vreun chel căruia să-i crească părul brusc? Eu una, nu. O perucă ajunge să coste cel puțin cinci sute de rmi de yeni, iar una mai rezistentă, înjur de un milion. Și ai nevoie de una nouă o dată la doi ani! Până și o mașină ține pr.tru-cinci ani, după care o poți vinde. Viața unei peruci e tare scurtă și nici nu poți s-o vinzi când nu-ți mai trebuie.

— Înțeleg ce vrei să spui.

— În plus, producătorii de peruci au saloanele lor de coafură preferate. Ei spală perucile și tund părul clientului. Când porți perucă, lucrurile devin mult mai complicate pentru că nu mai merge să te așezi pe scaunul din fața oglinzii, să-ți smulgi peruca și să spui că vrei un tuns. Asemenea saloane câștigă sume fabuloase.

— Știi o mulțime de lucruri, am spus eu cu sinceră admirație. Individul de lângă Mai asculta fascinat conversația noastră.

Note:

1. Prună.
2. Bambus.
3. Pin.

— Pentru că m-am împrietenit cu cei de la firmă și le-am pus diverse întrebări. Cei de acolo câștigă o groază de bani. Se fac peruci în Asia de

sud-est unde mâna de lucru este ieftină, și chiar cumpără păr din Thailanda sau Filipine. Sunt femeii care se tund și își vând părul ca să facă rost de bani, în unele zone aceștia devenind chiar zestrea miresei. Lumea asta e foarte ciudată. S-ar putea ca un individ de lângă tine să poarte părul unei indoneziene.

Atât eu, cât și salariatul cel gras din categoria *bambus*, ne-am uitat în jurul nostru fără să vrem.

Am trecut pe la biroul din Shimbashi ca să luăm un plic cu fi de sondaj și creioane. Compania aceasta ocupa locul al doilea pe piață, dar din considerație pentru clienți, nu avea nici măcar firmă la intrare. Clienții puteau intra și pleca în voie, fără să se simtă stânjeniți. Nici pe plic, nici pe foile de sondaj nu scria numele firmei. La departamentul de sondaje ? w completat un formular cu numele, vârsta, adresa și studiile. În birou era incredibil de multă liniște. Nu se țipa în telefon, ^u se bătea la calculator cu mânele suflecate, salariații erau năbrăcați îngrijit și-și vedeau de treabă cu multă seriozitate.

După cum era de așteptat, de fapt, nu exista nici un bărbat cu chelie.

Poate că unii purtau perucile companiei, dar mi-a fost imposibil să-mi dau seama care anume sau dacă existau totuși asemenea persoane.

Dintre toate firmele în care am intrat până acum, aceasta avea ambianța cea mai stranie.

Am luat metrour spre Ginza. Fiindu-ne foame și având suficient timp la dispoziție, ne-am oprit la Dairy Queen să mâncăm un hamburger.

— Domnule Pasăre-arc, ai purta perucă dacă ai cheli ? întrebă Mai Kasahara.

— Păi, știu eu... nu cred. Nu-mi plac lucrurile complicate care necesită timp. Probabil că m-aș resemna și aș umbla așa, chel.

— Bravo! spuse ea, îndepărtând sosul de roșii cu șervețelul. Foarte bine. Bărbații cu chelie nu arată chiar atât de rău. Eu nu consider că ăsta ar fi pentru ei un motiv de îngrijorare.

— Zău?

Timp de trei ore am stat la intrarea în metrour din apropierea clădirii Wako, numărând bărbații cu chelie care treceau pe lângă noi. Cea mai sigură metodă pentru a stabili gradul de chelire era să-i privești de sus, urcând și coborând scările de la metrou. Mai Kasahara decidea categoria — de exemplu, *pin* sau *bambus* — iar eu o treceam în fișă. Îmi era clar că mai făcuse lucrul acesta de nenumărate ori. N-a băjbăit o secundă, n-a avut nici o clipă de ezitare, nu s-a corectat nici măcar o dată. Îi

categorisea cu viteză și precizie, dând verdictul în șoaptă ca să nu se prindă cel în cauză. Când se întâmpla să treacă mai mulți bărbați cu chelie în același timp, o auzeam zicând repede : „*prună prună bambus pin bambus prună*”. La un moment dat a trecut pe lângă noi un domn cărunt, foarte distins. S-a oprit, surprins, în dreptul nostru:

— Pot să vă întreb ce anume faceți aici? întrebă el.

— Un sondaj, i-am răspuns eu scurt.

— Ce fel de sondaj ?

— Ceva legat de studii sociale, am spus eu.

— *Prună pin prună*, spuse Mai Kasahara încet.

Nu l-au prea convins răspunsurile noastre, așa că după ce ne-a mai aruncat câte o privire, și-a văzut resemnat de drum.

Când ceasul de pe clădirea Mitsukoshi de peste drum arăta 1 ora patru, am terminat cu sondajul și ne-am întors la Dairy l

Queen să bem câte o cafea. Treaba pe care o făcusem nu solicitase prea mult efort, dar îmi simțeam gâtul și umerii înțepeniți. Poate că senzația se datora activității în sine, pentru că aveam un oarecare sentiment de vinovăție. Cum să stau și să număr, pe furiș, capetele cu chelie ? în metrou, în drum spre biroul din Shimbashi, m-am trezit continuându-mi activitatea de pe stradă, ceea ce m-a făcut să mă simt foarte prost. De câte ori îmi propuneam să renunț, mă apuca un zel și mai mare. Am dat foile de sondaj la biroul care se ocupa cu așa ceva și am încasat banii - o sumă frumoșică pentru efortul depus și timpul consumat. Am semnat actul de primire a banilor și i-am băgat în buzunar. Am luat împreună cu Mai Kasahara metroul spre Shinjuku și de acolo, pe linia Odakyu, spre casă. Era ora la care începea aglomerația. N-am mai fost de multă vreme într-un mijloc de transport în comun la oră de vârf, dar nici nu pot spune că îmi fusese dor de așa ceva.

— Am făcut treabă bună azi, nu? zise Mai Kasahara. Stăteam în picioare unul lângă altul și abia ne puteam mișca. N-a fost deloc grea și nici rău plătită munca noastră.

— Chiar bine răsplătită, am spus eu, sugând o bomboană de lămâie.

— Vii cu mine și data viitoare ? Putem să facem asta o dată pe săptămână.

— De ce nu? am zis.

— Știi, domnule Pasăre-arc... spuse ea după o pauză, de parcă atunci i-ar fi venit ideea. Părerea mea este că bărbații se tem să nu chelească pentru că asociază asta cu sfârșitul vieții. Adică, atunci când văd că li se

rărește părul, se gândesc că și firul vieții se subțiază și că faptul în sine constituie un pas uriaș spre moarte.

M-am gândit câteva clipe la ceea ce mi-a spus.

— Da, s-ar putea să ai dreptate.

— Domnule Pasăre-arc, stau uneori și mă gândesc cum o fi °are să mori puțin câte puțin într-un interval lung de timp?

Nestiind unde bate, mi-am schimbat mâna cu care mă țineam de cureaua de sus și am privit-o în ochi.

— Vrei să-mi explici mai concret... ce înseamnă să mori Puțin câte puțin?

— Păi, nu prea știu. Să zicem că ești prins într-o capcană întunecată, singur, fără mâncare, fără apă și mori puțin câte Puțin...

— Trebuie să fie îngrozitor, cumplit de dureros. N-aș vrea să am parte de o asemenea moarte.

— Dar până la urmă asta-i viața, domnule Pasăre-arc. Nu suntem noi cu toții prinși într-o capcană întunecată, undeva ? Ni se ia mâncarea și apa și murim puțin câte puțin...

Am izbucnit în râs.

— Ești prea tânără ca să fii atât *de pessimistic*, am spus eu, folosind cuvântul englezesc.

— PessJ-cum? întrebă ea.

— *Pessimistic*... înseamnă să vezi numai partea întunecată a vieții.

— *Pessimistic*... *pessimistic*... repetă ea cuvântul în engleză de câteva ori.

Apoi ridică ochii și îmi aruncă o privire fioroasă.

— Eu am doar șaisprezece ani și nu știu prea multe despre lume, recunosc, dar mi-e clar un singur lucru: dacă eu sunt pesimistă, atunci adulții din lumea asta care nu sunt pesimiști sunt niște idioți.

10

Atingerea magică

Moartea în cadă

Mesagerul cu amintiri

Ne-am mutat în actuala casă în toamna celui de-al doilea an de căsnicie.

Apartamentul din Koenji în care locuisem până atunci a fost trecut pe lista celor care urmau să fie renovate. Am căutat un apartament ieftin și convenabil, dar nu era tocmai simplu pentru un buget limitat. Când a aflat de problemele noastre, unchiul meu ne-a sugerat să ne mutăm în casa lui din Setagaya pe care o cumpăraseră în tinerețe și în care locuise doar zece ani. El ar fi vrut să demoleze partea veche a casei și să înalțe ceva modern și funcțional, dar legea

nu-i permitea să construiască ceea ce ar fi dorit el. Aștepta să se mai îmblânzească legile, timp în care nu-și putea permite să lase casa nelocuită. Dacă n-o închiria, taxele de proprietate ar fi fost uriașe, iar dacă o închiria unor străini, ar fi fost o mare problemă în momentul evacuării. Nouă nu ne lua decât o chirie mică, cu care să acopere taxele, dar ne-a cerut să fim de acord să ne mutăm de acolo când sosea momentul, cu un Preaviz de doar trei luni. Nu ne-a deranjat propunerea lui, deși nu ne era tocmai clară problema taxelor. Am profitat de Șansa de a locui într-o casă adevărată, chiar dacă nu pentru multă vreme, plătind o chirie cât se poate de rezonabilă. Casa situată departe de gara prin care circulau trenurile de pe Odakyu, dar avea propria ei grădină, iar zona rezidențială care se afla era foarte liniștită. Deși nu era a noastră, încă

clipa în care ne-am mutat în ea, am avut senzația că *avem să adevărată*.

Unchiul acesta al meu — fratele mai mic al mamei - nu ne-a cerut niciodată nimic. Era un tip rece, care nu vorbea mai mult decât era cazul și un pic prea *calculat*. Cu toate acestea, era ruda la care eu țineam cel mai mult. A absolvit o facultate din Tokyo și s-a angajat pe post de crainic la radio, dar după ce s-a săturat de munca pe care o făcuse acolo timp de vreo zece ani, și-a deschis un bar în Ginza. Barul a fost mic și fără nici un decor la început, dar și-a dobândit un renume prin cocteilurile foarte bune, iar în câțiva ani unchiul meu a ajuns să conducă un lanț de baruri și restaurante. Angajații lui o duceau foarte bine, deoarece se pare că avea acea scânteie necesară unui om de afaceri. Pe când eram încă student, l-am întrebat într-o bună zi cum își explică succesul fiecărui nou local pe care-l deschide. Acolo unde în Ginza existase un restaurant ca dăduse faliment, el deschidea altul care se bucura de un succes enorm. Care era explicația ? Mi-a întins palmele ca să mă ui' la ele.

— E atingerea magică, mi-a zis el cu seriozitate. A fost tot ce-a spus. Poate chiar era vorba despre „o atingere magică”, dar mai! avea deosebitul talent de a găsi oamenii potriviți care să lucreze pentru el. îi plătea bine, se purta frumos cu ei, iar aceștia îl răsplăteau prin muncă serioasă.

— Când îmi dau seama că am găsit omul potrivit, îi pun un teanc de bancnote în mână și-l las să aprecieze singur ocazia care i s-a ivit. Trebuie să știi să plătești ceea ce se poate plăti cu bani, fără să te gândești la profituri și pierderi. Economisește-energia pentru lucruri pe care nu le poți cumpăra cu bani.

S-a căsătorit abia la patruzeci și ceva de ani, după ce înregistrat reale succese financiare. Soția lui, care contribui și ea cu partea ei de avere la

căsnicia nou întemeiată, fusese căsătorită și era cu vreo trei sau patru ani mai mic; Unchiul nu mi-a spus niciodată unde a cunoscut-o, dar tot știu eu despre ea este că provine dintr-o familie bună și că o femeie blândă. Nu au avut copii. Nici în prima căsnicie n avusese copii și se pare că acesta a fost motivul divorțului. Deși la patruzeci și ceva de ani nu era un om bogat, nu e: cazul să se mai spetească cu munca pentru că avea tot ce' trebuia. Pe lângă profitul pe care i-l aduceau barurile restaurantele, mai câștiga și de pe urma caselor și apartamentele de lux închiriate, plus dividendele din investiții. Datoriile reputației de om de afaceri respectabil și a traiului său modest, familia era tentată să-l considere un fel de oaie neagră, mai cu seamă că nu-i plăcea să se asocieze cu aceasta în nimic din ceea ce făcea. Ca unic nepot, mie mi-a purtat o grijă mai aparte, mai ales după ce a murit mama, exact în anul în care am intrat la facultate și m-am certat cu tata care se recăsătorise, în anii de studenție, cât am locuit singur și când de multe ori nu aveam ce mânca, unchiul mă mai invita la vreunul din restaurantele sale din Ginza.

Locuia împreună cu soția lui într-un apartament frumos pe o stradă în pantă din Azabu, preferând să aibă tot confortul la îndemână decât să îngrijească o casă. Nu se complăcea într-o viață luxoasă, dar îi plăcea să cumpere automobile rare. Avea în garaj un Jaguar și un Alfa Romeo, ambele mașini de epocă bine îngrijite, care scilicet ca niște bijuterii. I-am dat unchiului meu un telefon să-l rog ceva și am profitat de prilej să-l întreb ce știe despre familia lui Mai Kasahara, problemă care începuse să mă cam preocupe.

— Kasahara? întrebă el. S-a gândit o clipă. N-am auzit de un asemenea nume. Eram burlac când locuiam acolo și nu îmi cunoșteam vecinii.

— De fapt, pe mine mă interesează casa de vizavi de ei, casa nelocuită din capătul aleii la care se ajunge prin grădina ei. Am impresia că au locuit acolo unii pe nume Miyawaki. Acum fațada e bătută în scânduri.

— A, Miyawaki! Da, îi știu, spuse unchiul. A avut și el câteva restaurante, dintre care unul în Ginza. L-am întâlnit de câteva ori în interes de afaceri. Localurile lui nu erau cine știe ce, dar erau foarte bine amplasate. Am considerat că-i merge bine. Era un individ cumsecade, dar cam răsfățat. Nu s-a spetit niciodată cu munca, dar nici nu s-a copt la minte. Cineva l-a s*atuit să iasă pe piața de acțiuni, dar a pierdut totul: casă, ^{te}ren, afaceri, absolut totul. De fapt își alesese momentul cel ^iai puțin favorabil. Ca să-și deschidă un nou local, a trebuit să-și JPotecheze casa și terenul, dar totul s-a dus pe apa sâmbetei, lotul. Parcă

avea și două fete de măritat. De atunci nu mai locuiește nimeni în casă. „ Chiar nimeni ? se miră unchiul meu. De atunci ? Probabil a și-a pierdut dreptul de proprietate și toate bunurile i-au . st puse sub sechestru. Să nu te tenteze cumva locul acela, iferent cât de convenabil ți se pare ca preț. — Cine? Eu? am întrebat râzând. Nu-mi permit eu să cumpăr așa ceva.

Dar de ce-mi spui asta?

— Am studiat atent casa aceea înainte de a o cumpăra pe a mea. Ceva nu e în ordine acolo.

— Adică e bântuită de stafii ?

— Poate n-or fi chiar stafii, dar nimeni nu o vorbește de bine. A locuit în ea un fost ofițer de armată, până la sfârșitul războiului. Un ofițer superior în orice caz, nu știu ce colonel important. Trupele din China de Nord de sub comanda sa au primit tot felul de decorații, dar se știe că au comis niște orori de nedescris - executaseră vreo cinci sute de prizonieri de război și forțaseră localnicii să muncească pentru ei până mureau de extenuare. Cel puțin așa se spune, nu știu cât din toate acestea e adevărat. A fost chemat în țară chiar înainte de terminarea războiului, așa că a fost prezent în momentul capitulării și și-a dat seama, după evoluția lucrurilor, că existau toate probabilitățile să fie judecat drept criminal de război. Generalii și ofițerii superiori care înnebuniseră în China a fost preluați de poliția militară. El n-avea de gând să se lase târât prin tribunale sau spânzurat în văzul lumii, așa că a preferat să-și ia singur viața. A văzut într-o bună zi un jeep cu un ofițer american oprind în fața casei. Și-a dus pistolul la tâmplă și și-a zburat creierii pe loc. Ar fi preferat să-și despice pânțele ca un adevărat samurai, dar nu a mai avut timp pentru așa ceva. Soția lui l-a urmat numai decît - s-a spânzurat în bucătărie.

— Aoleu!

— Cel cu jeep-ul s-a dovedit până la urmă a fi un ofițer obișnuit care-și căuta prietena. Se rătăcise și oprise puți: mașina să întrebe pe cineva pe unde să o ia. Știi cât e d complicată zona mai cu seamă pentru cineva care se află pent: prima dată acolo. Și apoi cred că nu i-a fost prea ușor să i decizia de a-și pune capăt zilelor — nu e ușor pentru nime

— N-are cum să fie.

— Casa a rămas o vreme goală, până a cumpărat-o o actriță de cinema. Oricum nu știi cine e chiar dacă-ți spun numele, stat acolo cu mult înainte de a te muta tu în zonă, și nici n era o actriță renumită. A locuit acolo vreo zece ani, doar c menajera. Nu era căsătorită. La câțiva ani

după ce s-a mutat a contractat o boală de ochi. Totul i se părea în ceață, chi greu de distins, dar era actriță și nu putea apărea în filme ci ochelarii pe nas. Pe vremea aceea abia apăruseră lentilele de contact, care nu erau încă performante și de aceea lumea nu prea avea curajul să le folosească. De aceea, înainte de filmarea unei scene, trebuia întotdeauna să parcurgă spațiul respectiv ca să numere pașii pe care îi avea de făcut și să se familiarizeze cu locul, în general se descurca, pentru că erau filme destul de simple - știi poveștile acelea vechi de dragoste, siropoase. Totul a mers strună. Intr-o bună zi însă, după ce a verificat traseul și s-a întors în cabină, un cameraman tânăr, care nu știa ce probleme avea actrița, a mutat puțin punctele de reper pe care și le fixase ea.

— Vai de mine !

— Și-a pierdut echilibrul, s-a prăbușit și apoi nu a mai putut umbla. Vederea i-a slăbit și mai mult, practic orbise. Păcat, pentru că era încă tânără și drăguță. Normal că a terminat cu filmările și a rămas ținută între patru pereți. Apoi, menajera i-a luat toți banii din casă și a fugit cu un individ. Era singura ființă în care ea avusese încredere și de care depindea în întregime. I-a luat toți banii, economii, cecuri - absolut totul. Asta da poveste care-ți dă fiori, nu? Și ce crezi că a făcut?

— O asemenea poveste nu poate avea un sfârșit fericit, mă gândesc.

— Nu, normal. A umplut cada și a stat cu capul sub apă până s-a înecat, îți dai seama ce tărie a avut și cât de decisă a fost să moară ca să fie capabilă să recurgă la o asemenea măsură extremă.

— într-adevăr trebuie să fi fost cumplit.

— Da, îți dai seama. Miyawaki a cumpărat proprietatea imediat după aceea. Trebuie să recunosc că e o zonă frumoasă, locul e plăcut, terenul e mare și luminos și toată lumea vrea să cumpere casa când o vede. Miyawaki auzise poveștile triste ale celor care locuiseră acolo înainte, așa că a demolat casa și a construit totul din nou, începând cu fundația. A chemat preoți Șintoști pentru ritualul de purificare și a făcut tot ce era omenește posibil ca să scape de forțele malefice, dar tot degeaba. Chiar nu se putea locui acolo. Se știe că există locuri blestemate. Eu n-aș sta acolo nici dacă mi s-ar oferi casa gratuit.

După ce mi-am făcut cumpărăturile, am pregătit totul pentru "na și am adus înăuntru rufele spălate, le-am împăturit frumos și le-am pus la loc. M-am întors în bucătărie și mi-am făcut o cafea. A fost o zi frumoasă, liniștită, în care nu a sunat nici măcar telefonul. M-am întins pe canapea

ca să citesc și nu m-a deranjat absolut nimeni. Doar pasărea-arc se mai auzea din când în când în grădină. A fost practic singurul sunet pe care l-am auzit toată ziua.

Pe la ora patru a sunat cineva la ușă. Era poștașul.

— Aveți o scrisoare recomandată, spuse el întinzându-mi un plic destul de gros. Am scos sigiliul personal¹ și l-am aplicat pe confirmarea de primire.

Nu era un plic obișnuit, ci dintr-o hârtie superbă, confecționată manual, din paie de orez, iar numele și adresa mea erau scrise cu pensula. Am întors plicul și am văzut că expeditorul era un oarecare Tokutaro Mamiya, adresa X, prefectura Hiroshima. Nu cunoșteam nici numele, nici adresa. Mi-am dat seama după scris că acel Tokutaro Mamiya era bătrân, pentru că nu mai știa nimeni să scrie în felul acesta în zilele noastre.

Am luat foarfecele, m-am așezat pe canapea și am tăiat plicul.

Scrisoarea, la fel de demodată ca și plicul, era scrisă cu pensula pe hârtie confecționată manual. Scrisul trăda o persoană extrem de cultivată.

Lipsindu-mi cunoștințele necesare, mi-a fost extrem de greu să o citesc. Stilul era la fel de complicat ca și scrisul, dar cu oarecare efort am reușit în cele din urmă să-mi dau seama, în linii mari, cam ce voia. Scrisoarea mă anunța că bătrânul domn Honda, pe care-l vizitasem împreună cu Kumiko, a murit de atac de inimă, în casa lui din Meguro, cu două săptămâni în urmă. Deoarece locuia singur, nu știa nimeni când a murit, dar doctorii presupuneau că s-a stins repede, fără să sufere prea mult. Poate este singurul punct luminos din această poveste tristă. Menajera l-a găsit dimineață, prăbușit peste măsuța care acoperea *kotatsu*. Autorul scrisorii, locotenentul în rezervă Tokutaro Mamiya, fusese trimis în Manciuria și avusese ocazia să înfrunte pericolele războiului împreună cu fostul caporal Oishi Honda. Acum, în conformitate cu dorința decedatului și în absența vreunei rude, Mamiya și-a asumat sarcina de a distribui obiectele lăsate ca amintire. Decedatul lăsase instrucțiuni scrise, foarte precise, în acest sens. „Testamentul amănunțit și alcătuit cu meticulozitate sugerează faptul că domnul Honda și-a anticipat moartea

Note:

1. în Japonia, pentru acte oficiale se folosește sigiliul personal în locul

semnăturii.

iminentă. Se spune clar în el că ar fi deosebit de fericit dacă dumneavoastră, domnule Toru Okada, ați accepta ca amintire un anume obiect. Presupun că sunteți foarte ocupat, domnule Okada, dar vă asigur, în calitate de vechi camarad de arme al decedatului, eu însumi în amurgul vieții, că mi-ar face foarte multă plăcere dacă ați accepta acest obiect ca amintire din partea regretatului domn Honda."

La sfârșitul scrisorii era adresa din Tokyo unde se găsea domnul Mamiya în prezent: o familie Mamiya, ce locuia în Hongo 2-chome, Bunkyo-ku. Văzând numele familiei, am presupus că stă la niște rude. M-am așezat la masa din bucătărie ca să răspund la scrisoare. Speram să fiu în stare să scriu o carte poștală simplă și scurtă, dar în clipa în care am luat stiloul în mână, cele câteva fraze simple nu se mai apropiau de mine cu ușurință.

„Am avut onoarea să-l cunosc personal pe regretatul domn Honda și să mă bucur de scurta perioadă în care am fost împreună. Vestea că nu mai este printre noi m-a făcut să-mi amintesc de vremurile acelea. Diferența de vârstă dintre noi a fost foarte mare și nu am avut prilejul să mă bucur de compania dumnealui decât aproximativ un an de zile, dar în toată această perioadă am simțit că este o persoană deosebită care poate pătrunde ușor în sufletul omului. Ca să fiu cinstit, nu mi-as fi imaginat niciodată că domnul Honda mă va trece în testamentul dumnealui și nici nu sunt convins că merit să primesc vreo amintire, dar dacă aceasta i-a fost dorința, voi accepta cu cel mai profund respect. Vă rog să mă contactați când considerați de cuviință."

În timp ce aruncam cartea poștală în cea mai apropiată cutie, m-am trezit murmurând așa-zisele versuri ale domnului Honda: „Dacă faci pe mortul / Plutești în libertate. / Nomonhan".

Era aproape ora zece când a ajuns Kumiko acasă. Sunase mainte de ora șase să-mi spună că va veni târziu și că va năncă ceva în oraș. Îmi atrăsese atenția să iau cina fără ea. Mi-am pregătit, deci, ceva simplu, am mâncat, după care am început să citesc. Când a venit, a spus că vrea câteva guri de bere. Am desfăcut o sticlă și am băut-o împreună. Arăta obosită.

tătea cu coatele pe masa de la bucătărie, cu bărbia în palme și¹ mi se părea că nici nu auzea ce-i ziceam, că se gândea la cu
°tul altceva. Am anunțat-o că murise domnul Honda.

Of! Avea o vârstă destul de înaintată și era surd, zise ea.

Când i-am spus că mi-a lăsat mie o amintire prin testament, a fost de-a dreptul șocată, de parcă vestea ar fi picat din cer.

— *Ție ?* întrebă ea încruntându-se. Bătrânul acela ți-a lăsat *ție* ceva?

— Da. Nici eu nu înțeleg de ce a făcut așa ceva.

— Probabil că te-a plăcut, spuse ea încruntându-se, după ce se gândi o clipă.

— De ce? Eu nici nu prea am vorbit cu el. Cel puțin nu eu am fost cel care spunea lucruri interesante. Și chiar dacă oi fi zis ceva, el oricum nu auzea. Noi stăteam și-i ascultam poveștile o dată pe lună și mereu ne vorbea despre bătălia de la Nomonhan: cum aruncau cocteiluri Molotov, ce tanc a mai ars, care nu a ars și alte prostii de felul acesta.

— Nu mă întreba pe mine, spuse Kumiko. Probabil că i-a plăcut ceva la tine. Eu nu îi înțeleg pe asemenea oameni, habar n-am ce-i în mintea lor. Apoi a tăcut iar. Era o tăcere încordată. M-am uitat la calendarul de pe perete și mi-am dat seama că mai era până să-i vină ciclul. Mi-am imaginat că se întâmplase ceva neplăcut la serviciu.

— Ai avut foarte mult de lucru? ani întrebă.

— Un pic cam mult, spuse ea, luând o gură de bere și rămânând apoi cu privirile în pahar. Avea o iritare stranie în glas. Îmi pare rău că am întârziat, dar știi cum e cu revistele astea când li se apropie termenul de apariție. Mă rog, nici nu mă prea pot plânge că stau prea mult peste program. Pe mine mă țin oricum mai puțin decât pe alții, pentru că sunt căsătorită.

Am dat din cap.

— Nu-ți reproșez nimic. Știi că sunt perioade când trebuie să lucrezi până târziu. Mi-e teamă doar să nu te extenuezi.

A stat mult la duș. Eu mi-am băut berea și am răsfoit săptămânalul pe care l-a adus acasă.

Mi-am băgat mâna în buzunar și am dat peste banii pe care-i promisem pentru munca prestată. Nici măcar nu-i scose-ș sem din plic. Un alt lucru pe care nu l-am făcut a fost să-i spu: lui Kumiko. Nu că aș fi avut să-i ascund ceva, dar pierduse: ocazia și alta nu s-a mai ivit. O dată ce momentul oportu trecuse, acum mi se părea ciudat să mai abordez subiectul, fi însemnat să-i mărturisesc totul: „Am cunoscut o fată șaisprezece ani, în capătul aleii, și am plecat împreună cu *e* la muncă, de fapt am completat un formular de sondaj pent: un fabricant de peruci. M-au plătit destul de bine". Kumiko ar fi putut spune: „A, da? Ce drăguț!” — și cu asta s-ar fi încheiat discuția. Sau poate nu. Poate că ar

fi vrut să știe mai multe despre Mai Kasahara, în ideea că ar fi deranjat-o că mă împrietenisem cu o puștoaică. După aceea ar fi trebuit să-i povestesc totul despre Mai Kasahara și să-i dau cât mai multe detalii: unde am cunoscut-o, când, cu ce prilej ne-am întâlnit și așa mai departe, iar eu nu mă prea pricep să dau explicații ordonate.

Am luat banii din plic și i-am pus în portofel. Am mototolit plicul și l-am aruncat în coșul de gunoi. Uite-așa încep oamenii să aibă secrete, mi-am zis eu. Nu avusesem de gând să fac un secret din întâlnirea mea cu Mai Kasahara. Legătura mea cu ea nu însemna aproape nimic, așa că mi se părea că-i totuna dacă îi spuneam sau nu. Dar dacă această legătură apuca să o ia pe cărări ciudate, ajungea într-un final să se învăluie în mrejele secretului, fără să mai țină cont de ceea ce intenționasem eu inițial. La fel se întâmplase și cu Creta Kano. I-am spus lui Kumiko că sora Maltei Kano a venit la noi acasă, că o chema Creta, că se îmbrăca după moda anilor '60 și că a luat probe de la apa de robinet, dar n-am scos o vorbă despre destăinuirile uluitoare pe care începuse să le facă apoi și nici despre faptul că a dispărut fără un cuvânt înainte de a-și termina povestea. Oricum mi s-a părut cam deplasată și n-as fi fost capabil să o reconstitui pentru Kumiko cu toate nuanțele aferente, așa că am preferat să nu scot o vorbă. Poate că lui Kumiko nici nu i-ar fi făcut plăcere că domnișoara Creta Kano a stat la noi cam mult după ce și-a terminat treaba și că s-a apucat să-mi facă tot felul de destăinuiri. Și uite-așa, acesta a devenit altul dintre micile mele secrete.

M-am gândit apoi că și Kumiko avea secretele ei pe care nu voia să le cunosc. Deoarece le aveam și eu pe ale mele, nu Puteam să o învinuiesc sub nici o formă. Oricine are secrete. Dintre noi doi, eu eram cu siguranță cel mai secretos. Ea spunea în general ce gândea, era genul de om care zicea lucrurilor pe nume. Eu nu eram așa.

Fiind oarecum neliniștit din pricina gândurilor care puse^{seră} stăpânire pe mine, m-am ridicat și am luat-o spre baie. V_șă era deschisă. Am rămas în ușă și am privit-o pe Kumiko din spate, îmbrăcase o pijama albastru închis și își uși^{cu} un prosop, în fața oglinzii.

și își usca părul

— Știi... mă gândeam la slujbă. M-am tot gândit în ultima vreme și mi-am rugat și prietenii să urmărească... Chiar am găsit câte ceva... sunt slujbe, așa că pot să mă apuc de lucru de îndată ce mă hotărâsc. Pot începe și de mâine dacă vreau, dar să mă hotărâsc îmi este greu, pentru că nu prea știu ce vreau și nici nu știu dacă e bine să mă pripesc.

— De aceea îți tot spun să faci ce-ți place, spuse Kumiko uitându-se în oglindă. Nu trebuie să-ți găsești de lucru imediat. Nu e cazul să te îngrijorezi deocamdată din pricina banilor, ne descurcăm. Dacă te simți prost că nu ai de lucru și dacă te deranjează că eu sunt cea care lucrează în casa asta, în timp ce tu stai acasă și faci gospodărie, atunci caută-ți ceva de lucru -orice pentru moment. Decizia îți aparține...

— Normal că va trebui să-mi găsesc de lucru în cele din urmă. Știu asta și o știi foarte bine și tu. Nu pot să ard gazul de pomană o veșnicie. Mai devreme sau mai târziu tot o să găsesc ceva, dar problema mea este că în clipa de față nu știu ce să fac. După ce mi-am dat demisia, m-am gândit o vreme că mi-ar plăcea să lucrez tot în domeniul juridic... am și relații... dar nu mă simt în stare. Cu cât trece timpul, cu atât mă interesează mai puțin avocatura și îmi dau seama că pur și simplu nu sunt făcut pentru o asemenea slujbă.

Kumiko se uita la mine prin oglindă. Am continuat: i

— Faptul că știu ce nu vreau să fac nu înseamnă că știu ce; vreau să fac. Cred că aș putea face orice dacă mi s-ar cere, dar nu-mi trece prin minte nici măcar *un singur lucru* pe care aș vrea să-l fac cu adevărat. Asta e problema cea mare și nu-i găsesc rezolvarea.

— Păi, dacă te-ai plictisit de avocați și de legislatură, nu te mai gândi la asta, spuse Kumiko punând jos prosopul și îndre tându-se spre mine. Lasă-l naibii de examen de barou. Nu mai agita atâta cu găsierea unei slujbe. Dacă nu ți-e clar ce vre: să faci, așteaptă până te lămurești. Ce-i rău în asta?

Am dat din cap.

— Am vrut să mă asigur că am reușit să-ți explic exact simt.

— Mi-e clar, zise ea.

M-am dus la bucătărie și mi-am spălat paharul. A venit ea și s-a așezat la masă.

— M-a sunat fratele meu în după-amiaza asta. -Și?

— Vrea să intre în cursa electorală. Zicea că tocmai s-a hotărât să candideze.

— Să candideze ? am întrebat eu șocat. Nici nu mi-am mai găsit cuvintele câteva momente. Candidează pentru Dietă?

— Da. I s-a cerut să ia locul unchiului meu din Niigata.

— Credeam că locul unchiului tău îl va lua fiul său. Parcă vărul tău avea de gând să renunțe la postul de director în compania Dentsu și să se întoarcă la Niigata, nu?

Kumiko se curăța în urechi.

— Da, așa plănuise inițial, dar vărul meu nu vrea să renunțe la companie pentru că îi place ceea ce face. În plus, nu vrea să plece din Tokyo unde își are și familia. Nici prin cap nu-i trece să renunțe la o firmă atât de importantă și recunoscută mondial, ca să se întoarcă la Niigata numai pentru a deveni membru al Dietei. Cel mai mult se opune soția lui, care nu vrea ca el să-și sacrifice familia și să candideze pentru Dietă.

Fratele mai mare al tatălui lui Kumiko a prins patru sau cinci mandate în Camera Deputaților, reprezentând prefectura Niigata. Nu a fost neapărat o persoană importantă, dar cu perseverență, tot a ajuns la un moment dat să ocupe un post minor în Cabinet. Acum, din pricina vârstei înaintate și a bolii de inimă, i-ar fi fost imposibil să mai candideze, ceea ce însemna că cineva trebuia să-i ia locul în circumscripția electorală respectivă.

Unchiul lui Kumiko avea doi fii: pe cel mare nu l-a interesat niciodată politica, așa că nu-i rămânea decât celui mic să se sacrifice, dar el nu voia.

— Lumea din prefectura Niigata abia așteaptă să candideze fratele meu. Ei vor o personalitate tânără, isteată, energică, cineva care să fie capabil să candideze mai multe mandate și să ajungă până la urmă să ocupe un loc important în guvern. Aratele meu este deja o personalitate marcantă și va câștiga cu siguranță voturile tinerilor. Este făcut pentru așa ceva.

"robabil că-i va fi mai greu cu localnicii, dar suporterii lui sunt Puternici și vor avea grijă să iasă lucrurile așa cum vor ei. Dacă vrea să continue să locuiască la Tokyo, nici asta nu-i o Problemă. Nu trebuie decât să se prezinte la alegeri.

Eu nu mi-l puteam imagina pe Noboru Wataya membru al Dietei.

Tu ce părere ai ? am întrebat-o pe Kumiko. ~ Pe mine nu mă privește absolut deloc. Poate să devină ^{erlid}ni a j Dietei sau astronaut sau orice vrea el. Mi-e totuna.

— Dar de ce ți-a cerut sfatul atunci ?

— Nu fi caraghios, spuse ea sec. Nu mi-a cerut sfatul, știi foarte bine că n-ar face așa ceva niciodată. A ținut doar să mă informeze... Ca membră a familiei, trebuia să știu ce gânduri are.

— Aha! Dar dacă el candidează pentru Dietă, nu va fi nici o problemă că e divorțat și că acum este necăsătorit?

— Habar n-am, spuse Kumiko. Eu nu știu mare lucru despre politică și alegeri, chiar nu mă interesează, dar sunt absolut convinsă că nu se va recăsători. Cu *nimeni*. N-ar fi trebuit să se căsătorească nici prima oară

pentru că nu era țelul lui în viață. Pe el îl interesează *cu totul altceva* decât pe tine sau pe mine. Știi sigur lucrul acesta.

— A, da?

Kumiko a înfășurat într-un șervețel cele două bețișoare cu care-și curățase urechile și le-a aruncat la coș. A ridicat apoi ochii și m-a fixat cu privirile.

— L-am văzut odată masturbându-se. Am deschis ușa și am rămas cu gura căscată.

— Și ce-i cu asta? Toată lumea se masturbează.

— Nu, nu înțelegi, spuse ea oftând. S-a întâmplat la vreo doi ani după ce a murit sora mea. Cred că el era student, iar eu prin clasa a patra primară. Mama nu se hotărâse dacă să arunce lucrurile surorii mele sau să le pună de o parte ca să le port eu când o să mai cresc. Până la urmă a decis să le păstreze și le-a băgat într-o cutie, în dulap. Fratele meu le-a scos de-acolo și se masturba în timp ce le mirosea.

Am rămas perplex.

— Eram mică atunci și nu prea știam eu mare lucru despre-i sex. Chiar nu mi-am dat seama atunci ce făcea, dar pot să-ți spun că-mi amintesc și acum că m-a șocat poziția în care l-a văzut. A fost ceva ce eu n-ar fi trebuit să văd, *un ceva* c semnificații mult mai profunde decât cele aparente. Kumiki clătină din cap.

— Noboru Wataya știe că l-ai văzut ?

— Normal. Ne-am privit în ochi. Am dat din cap.

— Și ce-ai făcut cu lucrurile surorii tale ? Le-ai purtat câni ai mai crescut?

— Nici vorbă.

— Deci, crezi că era îndrăgostit de sora ta?

— Nu știu ce să zic. Nu sunt sigură că-l interesa ca femeie, dar era sigur *ceva* de care sunt convinsă că nu se putea despărți și de care n-a scăpat niciodată. De aceea am spus că n-ar fi trebuit să se căsătorească nici prima oară.

Am tăcut amândoi o vreme, după care Kumiko a rupt tăcerea: — Cred că suferă de o boală psihică foarte gravă. Normal ca avem cu toții probleme psihice, dar *ale lui* sunt cumplite, presupun. Mult mai profunde și mai persistente. Are mare grijă să nu-i descopere nimeni niciodată defectele, sau slăbiciunile, sau ce naiba or fi ele. Înțelegi ce vreau să spun? Se apropie alegerile și mă cam îngrijorează.

— Te îngrijorează? Ce anume?

— Nu știu *ce anume*, dar mă îngrijorează și gata. Oricum, sunt obosită și nu mai pot gândi pe ziua de azi. Hai să ne culcăm.
În timp ce mă spălam pe dinți, îmi studiam chipul în oglindă. De când mi-am părăsit slujba, deci de aproape trei luni, am avut rareori ocazia să pătrund în *lumea exterioară*. N-am făcut decât să mă mișc între magazine, bazinul de înot și casă. În afară de stația din fața clădirii Wako din Ginza și de hotelul acela din Shinagawa, cel mai îndepărtat punct de casă a fost curățătoria din apropierea gării, în acest răstimp nu prea am văzut lume. De fapt, singurele ființe pe care pot spune că le-am văzut în aceste trei luni au fost, în afară de soția mea, surorile Kano și Mai Kasahara. Mă învârteam într-o lume îngustă, o lume care nici nu se mișca parcă, dar cu cât era mai îngustă și mai liniștită, cu atât mi se părea că gema de lucruri și ființe ciudate. Ele au fost acolo tot timpul, așteptând în umbră oprirea mea. De fiecare dată când pasărea-arc venea în grădină ca să-și răsucescă arcul, lumea pătrundea și mai adânc în haos.

Mi-am clătît gura și m-am uitat iar în oglindă.

Nu-mi văd rostul în viață, mi-am zis. Am treizeci de ani, stau și nu fac nimic... mă simt de-a dreptul inutil.

Când am intrat în dormitor, Kumiko dormea.

11

Își face apariția locotenentul Mamiya

Născut din noroi cald

Apa de colonie

Tokutaro Mamiya a telefonat după trei zile. La ora șapte treizeci dimineața. Serveam micul dejun cu Kumiko.

— Vă rog din suflet să mă scuzați că sun atât de devreme. Sper din toată inima că nu v-am trezit.

I-am spus să nu-și facă probleme pentru că mă scol în fiecare dimineață imediat după ora șase, deci eram deja treaz.

Mi-a mulțumit pentru cartea poștală și mi-a spus că voia să mă prindă în dimineața aceea înainte de a pleca eu la serviciu și că îmi era foarte recunoscător dacă îi acordam puțin timp în pauza de prânz. Intenționa să se întoarcă la Hiroshima în seara aceea cu un tren rapid, își programase mai mult timp pentru Tokyo, dar a intervenit ceva care îl obliga să se întoarcă acasă cât se poate de repede.

I-am spus că nu aveam serviciu și că eram liber toată ziua. Ne puteam întâlni când îi convenea lui: dimineața, la prânz sau seara.

— Dar n-aș vrea să vă stric nimic din programul de azi, insistă el.

— Nu am nici un program, i-am răspuns.

— Atunci aș putea să vă deranjez acasă, în dimineața aceasta,, să zicem la ora zece?

— Vă rog.

— Deci vorbim atunci.

Numai după ce am închis, mi-am dat seama că am uitat să-îl spun cum să ajungă de la gară la noi. În fine, asta e, știe adresa,] mi-am zis eu. Dacă dorește să ajungă neapărat, ajunge el.

— Cine-a fost? întrebă Kumiko.

— Individul care distribuie amintirile de la domnul Honda. Pe-a mea mi-o aduce acasă în cursul dimineții.

— Zău? Kumiko luă o înghițitură de cafea și-și unse pâinea cu unt. Ce drăguț din partea lui!

— Chiar că e.

— Apropo, zise ea, nu crezi că ar fi cazul să aprindem un bețișor de tămâie pentru domnul Honda ? Sau măcar tu să faci atâta lucru.

— Bună idee. O să întreb.

Înainte de a pleca de acasă, Kumiko mi-a cerut să-i închei fermoarul de la spate. Rochia era foarte strâmtă și nu mi-a fost chiar ușor să-i îndeplinesc rugămintea, în jurul urechilor mirosea superb - parfumul perfect pentru o dimineață de vară !

— Parfum nou? am întrebat.

În loc să-mi răspundă, s-a uitat la ceas și și-a ridicat mâinile ca să-și aranjeze părul.

— Am întârziat, spuse ea luându-și geanta de pe masă.

Am făcut puțină ordine în cămăruța de patru rogojini¹ și jumătate a lui Kumiko. Când am golit coșul de gunoi, am zărit o panglică galbenă. Capetele ei ieșeau de sub grămezile de hârtie de manuscris și de sub teancul imens de scrisori. Atenția mi-o atrăsese tocmai galbenul acela strălucitor. Era genul de panglică cu care se leagă cadourile, cu o fundă în formă de floare. Am scos-o din coș și am examinat-o. Panglica fusese aruncată împreună cu o hârtie de ambalaj de la magazinul universal Matsuya. Sub hârtie era o cutie pe care scria Christian Dior. Spațiul gol din cutie fusese probabil umplut de sticlură și judecând după aspect posibil să fi costat destul de mult. Am dus cutia în baie și am deschis dulăpiorul cu cosmetice, înăuntru am văzut o sticlură de Christian Dior plină. Avea exact conturul spațiului din cutie. Am desfăcut capacul auriu și am mirosit. Era parfumul pe care-l simțisem după urechile lui Kumiko în dimineața aceea.

M-am așezat pe canapea să-mi beau restul de cafea și să-mi ^adun gândurile, îmi era clar că cineva îi dăduse un cadou lui Kumiko. Și încă unul scump! Cumpărat de la magazinul Matsuya împachetat frumos, legat cu fundiță! Dacă persoana care a rogojină măsoară 1,80 x 0,90 m.

făcut gestul acesta era bărbat, atunci îi era foarte apropiat lui Kumiko.

Bărbații nu dau femeilor (în special femeilor căsătorite) parfum, decât dacă sunt în relații foarte strânse. Dacă i l-a dat o femeie... Dar este oare posibil ca o femeie să dea altei femei un parfum cadou? Nu eram prea sigur. De un lucru eram convins: nu era momentul cel mai potrivit din an în care Kumiko să primească vreun dar. Ziua ei era în mai. La fel și aniversarea căsătoriei noastre. Posibil să-și fi cumpărat chiar ea sticluța de parfum și să ceară să i se împacheteze frumos și să fie legată cu panglică. Dar de ce?

Am oftat și am privit tavanul.

Ar fi trebuit oare s-o întreb direct? „Ți-a făcut cineva cadou o sticluță de parfum?” Poate că mi-ar fi răspuns: „O, aia, da, o colegă de serviciu pe care am ajutat-o la o problemă personală. Povestea e prea lungă și n-are rost să pierd timp povestindu-ți, este un dar de mulțumire din partea ei. Miroase grozav, nu? E foarte scump, să știi”.

Da, ar avea sens. Probabil că așa și stau lucrurile. Nu e cazul să pun întrebări sau să mă frământ pentru un fleac.

Numai că eu mă frământam. Ar fi trebuit să-mi spună și mie. Dacă a avut timp să meargă în camera ei, să desfacă panglica și hârtia de ambalaj, să deschidă cutia, să arunce totul în coșul de gunoi și să pună sticluța în dulapul cu cosmetice, ar fi putut să vină la mine să mi-l arate și să-mi spună: „Uite ce-am primit de la una dintre fetele de la serviciu!” Dar ea n-a scos nici un cuvânt. Poate că s-a gândit că nu avea rost, dar ceea ce mă scotea din minți era tocmai faptul că transformase un fleac într-un secret.

Am privit multă vreme tavanul. Am încercat să mă gândesc la altceva, dar mintea mea o lua tot timpul razna. Mă gândeam numai la Kumiko, la momentul în care i-am închis fermoarul -spatele alb, fin și mirosul de parfum din spatele urechilor. Era pentru prima oară după luni de zile când simțeam nevoia să fumez. Aveam chef să bag o țigară în gură, să o aprind și să trag fumul în plămâni. Cred că m-ar mai fi calmat. Nu aveam țigări, așa că am scos o bomboană de lămâie și am supt-o.

La nouă și cincizeci de minute a sunat telefonul. Credeam-că e locotenentul Mamiya. Casa nu era tocmai ușor de găsi se mai rătăceau uneori chiar și cei care au mai fost la noi. N' era locotenentul Mamiya însă, ci vocea femeii misterioase cari sunase zilele trecute.

— Bună ziua! Nu ne-am auzit de mult! Cum a fost data trecută? Ți-a plăcut măcar un pic? De ce-ai închis telefonul înainte de a termina?

Câteva clipe am crezut că se referea la ejacularea mea, când am visat-o

pe Creta Kano, dar asta era de fapt altă poveste... povestea din ziua în care îmi pregăteam spaghetetele.

— Te rog să mă scuzi, am spus. Sunt puțin cam ocupat pentru că aștept un musafir în maximum zece minute și mai am de pregătit câte ceva.

— Ești mult prea ocupat pentru o persoană care nu are serviciu, spuse ea sarcastic. Ca data trecută. Tonul i se schimba de la o secundă la alta. Gătești spaghete, aștepti pe cineva. Bine, fie, dar să știi că nu avem nevoie decât de zece minute. Hai să vorbim zece minute, noi doi. Poți să închizi telefonul când îți vine musafirul.

Am vrut să trântesc receptorul fără să mai zic nimic, dar nu m-am simțit în stare. Cred că eram încă întors pe dos din pricina parfumului lui Kumiko și simțeam nevoia să vorbesc cu cineva, indiferent cine era persoana.

— Știi ce ? Habar nu am cine ești. Am luat creionul de lângă telefon și îl învârteam între degete. Ești sigură că te cunosc?

— Bineînțeles că mă cunoști. Ți-am spus și data trecută. Ne cunoaștem reciproc, fii convins că nu te mint. Nu-mi pierd timpul telefonând unor persoane pe care nu le cunosc. Poate că ai o pată de umbră pe memorie.

— Nu știu, adică...

— Gata, mi-o reteză ea. Nu e cazul să gândești atât de mult. Tu mă cunoști și eu te cunosc. Lucrul cel mai important este... ei bine, ia-l așa: o să fiu foarte drăguță cu tine, iar tu nu ai nimic de făcut. Ce vrei mai mult ? Tu nu ai nimic de făcut, nu ai nici un fel de responsabilitate, iar eu fac totul. *Totul*. Nu găsești că e superb? Așa că termină cu gânditul. Nu mai complica lucrurile atât de mult și debarasează-te de probleme. Imaginează-ți că stai tolănit într-un noroi moale, frumos, într-o după-amiază călduță de primăvară.

Am tăcut.

— Dormi. Visezi. Stai tolănit în noroiul călduț, frumos. Uită soția ta.

Uită că nu ai de lucru. Nu te gândești la viitor. Uită

totul. Noi provenim cu toții din noroi cald și ne întoarcem în l- în cele din urmă... Apropo, domnule Okada, când ai făcut Dragoste ultima oară cu soția ta ? Ți amintești ? A trecut ceva , nu? Da, chiar, cred că vreo două săptămâni.

— îmi pare rău, dar îmi vine musafirul.

— Sau mai bine de două săptămâni, nu? Poate chiar trei. îmi dau seama după vocea pe care o ai.

N-am răspuns provocărilor.

— Ei, nu-i nimic, spuse ea cu o voce care foșnea ca pământul care mătură praful adunat pe șipcile unei jaluzele. În fond e o problemă care vă privește pe voi, adică pe tine și pe soția ta. Dar eu pot să-ți ofer tot ce dorești, domnule Okada, și nu ai nici o obligație în schimb. Ia-o doar după colț și vei da de o lume pe care n-ai mai văzut-o niciodată. Ți-am mai spus că ai o pată de umbră, nu? Tot nu înțelegi ce vreau să spun?

Am tăcut în continuare, ținând strâns receptorul în mână.

— Privește în jurul tău și spune-mi ce se află acolo. Ce vezi? În clipa aceea a sunat soneria de la intrare. Am respirat ușurat. Am pus receptorul în furcă fără un cuvânt.

Locotenentul în rezervă Mamiya era un domn în vârstă cu chelie, foarte înalt, cu ochelari cu rame aurii. Avea tenul sănătos al unui bărbat care a făcut muncă fizică la viața lui. Era bine clădit, dar fără să fie gras. Trei riduri adânci îi marcau colțurile ochilor, cu o simetrie perfectă, lăsând impresia că e gata-gata să clipească din pricina luminii puternice. Era foarte greu de apreciat ce vârstă avea, dar oricum nu mai puțin de șaptezeci de ani. Fusese cu siguranță un tip robust în tinerețe, lucru ce se mai vedea din ținuta dreaptă și mișcărilor sigure. Și vorbele, și gesturile erau pline de respect, deși n-aș spune că era vorba de o politețe contrafăcută și complicată, ci mai degrabă de simplă precizie. Părea un om obișnuit să ia singur decizii și să și le asume cu toată responsabilitatea. Purta un costum gri deschis care nu sărea în ochi, o cămașă albă și o cravată cu dungi gri și negre. Costumul era dintr-un material puțin prea gros pentru o dimineață caldă și umedă de iunie, dar mi se părea că locotenentului nu-i era cald pentru că nu transpirase deloc, în locul mâinii stângi avea proteză, peste care purta o mănușă subțire de aceeași culoare gri deschis ca și costumul. Mâna artificială înfășurată în mănușa aceea gri părea rece și anormală în comparație cu mâna dreaptă, păroasă și bronzată.

L-am poftit să ia loc pe canapeaua din camera de zi și l-am j servit cu o ceașcă de ceai verde.

Și-a cerut scuze pentru că nu avea carte de vizită.

— Am predat pe vremuri studii sociale la un liceu rural din prefectura Hiroshima, dar n-am mai făcut nimic de când m-am pensionat. Cultiv legume, mai degrabă ca pasiune decât de nevoie. De aceea nu port cu mine cărți de vizită, deși îmi dau seama că nu e deloc frumos.

Nici eu nu aveam carte de vizită.

— Scuzați-mă, domnule Okada, că îndrăznesc să vă întreb, dar ce vârstă aveți?

— Treizeci de ani.

A dat din cap și a luat o înghițitură de ceai. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce însemna pentru el vârsta pe care o aveam eu.

— E foarte plăcută și liniștită casa dumneavoastră, spuse el, schimbând subiectul.

I-am povestit cum reușisem să o închiriez pe nimica toată de la unchiul meu. În mod obișnuit, cu venitul pe care-l avem, nu ne-am permite să locuim într-o casă nici pe jumătate cât aceasta, am adăugat. A dat iar din cap și a aruncat câteva priviri în jurul lui. Am procedat și eu la fel. De fapt îmi spusese și vocea de la telefon: „Privește în jurul tău”. Privind acum cu alți ochi în jurul meu, am constatat o anume răceală în atmosferă.

— Sunt în Tokyo de două săptămâni, spuse domnul Mamiya, și dumneavoastră sunteți ultima persoană căreia mai aveam să-i dau amintirea din partea domnului Honda. După aceasta mă pot întoarce liniștit la Hiroshima.

— Mă gândeam să vizitez fosta casă a domnului Honda și să trec și pe la cimitir să aprind niște bețe de tămâie.

— Intenția dumneavoastră este minunată, dar casa actuală a domnului Honda și locul de veci sunt în Asahikawa, în insula Hokkaido. A venit familia lui din Asahikawa să pună ordine în lucrurile găsite în casa din Meguro, dar au plecat înapoi. Nu a mai rămas nimic aici.

— Înțeleg, am zis. Deci, domnul Honda a locuit singur în Tokyo, departe de familia lui.

— Exact. Fiul lui cel mare, care locuiește în Asahikawa, a fost foarte îngrijorat din pricina faptului că tatăl lui trăia singur într-un oraș mare și mai avea și deficiențe de auz, dar se pare că domnul Honda a refuzat să meargă să locuiască cu el.

— Avea un fiu ? am întrebat eu uimit la culme, întotdeauna crezut că era singur pe lume. Atunci, probabil că soția lui
a murit și ea de mult, nu ?

— E o poveste mai lungă și complicată. Doamna Honda s-a născut din dragoste împreună cu un alt bărbat, imediat după război. Prin 1950 sau 1951, cred. Nici eu nu știu prea multe despre asta. Domnul Honda nu mi-a vorbit niciodată despre așa ceva și nici eu nu m-am simțit în stare să-i pun întrebări. Am dat din cap.

— După aceea, domnul Honda și-a crescut singur copiii — un fiu și o fiică. În momentul în care au devenit independenți, el s-a mutat singur la Tokyo și a început să se ocupe de ghicit, după cum bine știți și dumneavoastră.

— Cu ce s-a ocupat în Asahikawa?

— A fost partenerul de afaceri al fratelui său, care avea o tipografie. Încercam să mi-l imaginez pe domnul Honda în halat, în fața unei prese, corectând șpalturi, dar nu puteam. Pentru mine, domnul Honda rămânea un bătrânel îmbrăcat într-un kimono soios, cu un brâu care s-ar fi potrivit mai bine unui kimono de noapte. Îi și vedeam stând, vară și iarnă, cu picioarele în *kotatsu* și jucându-se cu bețișoarele de ghicit, împrăștiate pe măsuta din fața lui.

Cu mișcări iuți și precise, locotenentul Mamiya și-a folosit mâna cea bună pentru a desface nodul bocceluței. A scos din ea un pachetel de forma unei cutii de bomboane. Era înfășurat în hârtie maro și legat cu mai multe noduri. L-a pus pe masă și l-a împins spre mine.

— Aceasta este amintirea pe care m-a rugat domnul Honda să v-o dau. L-am luat și mi s-a părut extrem de ușor, de parcă ar fi fost gol. Nu-mi puteam imagina nici în ruptul capului ce putea conține.

— Pot să-l desfac ? am întrebat.

Locotenentul în rezervă Mamiya a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar dorința domnului Honda a fost să-l desfaceți după ce rămâneți singur.

Am dat din cap și am pus pachetelul la loc pe masă.

— De fapt, eu am primit scrisoarea domnului Honda exa cu o zi înainte de a muri. Scria cam așa: „O să mor în curând,* dar nu mi-e frică de moarte. Atât mi-a fost dat să trăiesc pe pământ. Acum nu fac altceva decât să mă supun voinței divine. Există însă ceva ce n-am reușit să duc la bun sfârșit, în dulap meu există niște lucruri — lucruri pe care aș fi vrut să le da unor persoane anume și se pare că nu mai am timp să-îndeplinesc misiunea. V-aș fi foarte recunoscător dacă m-ai ajuta și ați distribui dumneavoastră suvenirurile din lista anexată, îmi dau foarte bine seama că sunt cam îndrăzneț când vă cer o asemenea favoare, dar sper din tot sufletul că o veți lua ca pe ultima mea dorință și veți face ceea ce vă rog". Vreau să vă spun, domnule Okada, că am fost foarte șocat când am primit scrisoarea domnului Honda. Nu mai ținusem legătura cu el de ani de zile - poate șase sau șapte ani fără să dăm nici unul din noi vreun semn de viață. I-am răspuns imediat, dar răspunsul meu s-a încrucișat pe drum cu scrisoarea fiului său, care mă anunța că domnul Honda murise. A mai sorbit o gură de ceai verde.

— Domnul Honda știa exact când o să moară, continuă locotenentul în rezervă Mamiya. Ajunsese la o înțelegere superioară a lucrurilor, pe care cineva ca mine, de pildă, nu poate spera să o atingă. Așa cum ați scris și

dumneavoastră în cartea poștală, avea ceva care-i impresionă pe cei care-l cunoșteau. Am simțit lucrul acesta din clipa în care l-am cunoscut, în vara anului 1938.

— Deci ați fost în aceeași unitate cu domnul Honda în timpul bătăliei de la Nomonhan?

— Nu, n-am fost, spuse Mamiya muscându-și buza. Eram în unități și divizii diferite, însă am participat împreună la o operațiune care a precedat bătălia de la Nomonhan. Caporalul Honda a fost rănit la Nomonhan și trimis înapoi în Japonia. Eu n-am ajuns la Nomonhan, pentru că mi-am pierdut mâna — locotenentul în rezervă Mamiya ridică proteza învelită în mânășă - cu prilejul înaintării armatelor sovietice în august 1945, luna în care s-a terminat războiul. M-am trezit cu un glonț în umăr, în timpul unei confruntări cu o unitate de tancuri. Zăceam pe jos, fără cunoștință, când a trecut peste mâna mea un tanc sovietic. M-au luat prizonier și m-au internat într-un spital din Cita, iar apoi m-au trimis într-un lagăr din Siberia. M-au ținut acolo până în 1949. Am stat pe continent timp de doisprezece ani. Din 1937, de când am fost trimis în Mancuriia, n-am mai pus piciorul în Japonia. Familia a crezut că am fost ucis de armatele sovietice și mi-a făcut și un mormânt în cimitirul satului, înainte de a pleca pe front, îi Promisesem unei fete că o iau de soție, dar când m-am întors, am găsit-o măritată cu altul. Doisprezece ani au fost prea mulți ca să mă mai aștepte cineva.

Am dat din cap.

— Îmi pare rău, domnule Okada, că vă plictisesc cu povești de-acestea vechi și triste. Nu cred că prezintă interes pentru un om tânăr ca dumneavoastră. Aș vrea să mai adaug un singur lucru, totuși. Și noi am fost niște tineri obișnuiți, ca și dumneavoastră, dar eu nu mi-ani dorit nici măcar o clipă din viață să mă fac soldat. Am vrut să fiu profesor. Imediat după terminarea facultății însă, mi-au trimis ordinul de recrutare în armată și am sfârșit prin a-mi pierde doisprezece ani prețioși pe continent. Viața mea a trecut ca un vis. Domnul Mamiya tăcu brusc.

— Dacă nu vă deranjează, am spus eu după o vreme, aș vrea foarte mult să știu cum ați reușit să îl cunoașteți pe domnul Honda. Mi-am dorit întotdeauna să știu ce fel de om a fost domnul Honda înainte de a-l cunoaște eu.

Domnul Mamiya a rămas o vreme nemișcat, cu mâinile pe genunchi. Lăsa impresia că se gândește profund la ceva. Nu părea că ezită dacă să îmi spună sau nu, atât că se gândea.

— S-ar putea să fie cam lungă povestea, zise el.

— Nu contează.

— Eu n-am mai povestit-o niciodată nimănui și sunt convins că nici domnul Honda n-a făcut-o. Știți... am făcut un pact... Am decis să ținem secret lucrul acesta. Dar domnul Honda a murit și eu sunt singurul supraviețuitor, așa că nu cred că mai deranjează pe cineva dacă vă spun. Așa a început locotenentul în rezervă Mamiya să-mi spună povestea lui.

12

Lunga poveste a locotenentului în rezervă Mamiya (1)

Am ajuns în Manciuria la începutul anului 1937, începu locotenentul în rezervă Mamiya. Fusesem proaspăt avansat la gradul de sublocotenent și m-au repartizat la Cartierul General Kwantung din Hsin Chin. La facultate m-am specializat în geografie, așa că am fost numit în trupa de topografi care se ocupa de alcătuirea hărților. Ca să fiu cinstit, era o poziție ideală și ceea ce mi se cerea să fac era cât se poate de simplu. Pe lângă asta, situația din Manciuria era relativ pașnică, sau măcar stabilă așa spune. Izbucnirea războiului în China a mutat teatrul de operațiuni militare din Manciuria, iar lupta era practic purtată de Forțele Expediționare din China. Armata Kwantung o ducea destul de lejer. Adevărul este că se mai dădeau lupte împotriva unităților de gherilă anti-japoneze, dar acestea se desfășurau doar în interior și pericolul cel mare trecuse oricum. Puternicei Armate Kwantung nu-i rămăsese decât să facă ordine în noul stat marionetă, Manchuko, și să fie cu ochii pe zona din nord.

Oricât ar fi fost de liniștită situația, la urma urmei războiul nu se terminase, așa că manevrele continuau. Din fericire nu a trebuit să particip nici la acelea. Condițiile în care se desfășurau erau îngrozitoare, deoarece temperatura scădea uneori sub patruzeci sau cincizeci de grade. Dacă nu erai atent, riscai să mori în orice clipă. La fiecare manevră erau internați în spitale cel puțin o sută de soldați cu degeraturi, iar alții trimiși în stațiune la tratament. Hsin Chin nu era un oraș mare, dar destul de exotic și dacă voiai să te distrezi, îți se ofereau suficiente ocazii. Ofițerii tineri și necăsătoriți locuiau de obicei pensiuni și nu în barăci, așa că mie mi se părea că-mi continuam cumva viața de student. Traiul era destul de lejer și dacă ar fi fost așa până la capăt, nu aș fi avut de ce mă plânge de viața de militar.

Era însă o pace înșelătoare. Dincolo de cercul nostru luminos se dădea o bătălie feroce și majoritatea japonezilor - oricum cei care mai aveau creier — și-au dat seama că războiul cu China se va transforma într-o mocirlă din care nu mai aveau cum să iasă. Indiferent câte bătălii locale am fi câștigat, Japonia nu avea cum să continue ocuparea uriașului monstru - China. Era la mintea cocosului! Pe măsură ce lupta se desfășura, numărul morților și răniților creștea uluitor. Relațiile cu America mergeau din ce în ce mai prost și chiar și în Japonia, umbrele războiului făceau ravagii. Anii 1937 și 1938 au fost cumplit de întunecați, dar pentru unul ca mine, care trăia lejer în Hsin Chin, războiul nu însemna pe atunci mare lucru. Beam și chefuiam noapte de noapte și vizitam din când în când cafenelele cu rusoaice. Într-o bună zi de la sfârșitul lui aprilie 1938, m-a chemat un ofițer superior din Statul Major și mi-a prezentat un bărbat în haine civile, pe nume Yamamoto. Era destul de scund, cu părul scurt și cu mustață. Cred că avea în jur de treizeci și cinci de ani. La ceafă i se vedea o cicatrice de la o tăietură. Ofițerul mi-a spus că domnul Yamamoto era civil și că fusese angajat de armată să studieze obiceiurile mongolilor care locuiesc în Manchuko. De acolo urma să plece în stepa Hulun Nur, de lângă hotarul mongol, și noi îi furnizam o escortă militară, iar eu trebuia să fac parte din detașamentul respectiv. N-am crezut o iotă din ce mi-a spus. Chiar dacă Yamamoto purta haine civile, se vedea de la o poștă că era militar - după privire și după felul cum vorbea, în opinia mea, era ofițer superior din serviciile secrete și se afla într-o misiune care necesita ascunderea adevăratei identități. Simțeam că plutește în aer o tensiune de rău augur.

Am fost desemnați trei soldați să-l însoțim pe Yamamoto -cam puțini pentru o escortă atât de importantă. Probabil că dacă ar fi fost aleși mai mulți, ar fi atras atenția trupelor din; Mongolia Exterioară desfășurate la graniță. La prima vedere s-ar fi părut că această misiune delicată fusese încredințată unor persoane alese cu foarte multă grijă, dar adevărul era totul altul. Eu eram singurul ofițer, dar fără pic de experienți pe front. Unicul capabil să lupte în caz de nevoie era un sergeni pe nume Hamano. îl cunoșteam bine - fusese trimis să ajul la Cartierul General. Era un bărbat foarte tenace, care își croise singur drum în viață și ajunsese subofițer, distingându-se în războiul din China. Era solid și curajos și știam că putem conta pe el în caz de nevoie. N-aveam însă nici cea mai vagă idee de ce l-au băgat și pe caporalul

Honda în grupul nostru. Și d - ca și mine — abia sosise de acasă și nu avea nici un pic de experiență. Era blând și liniștit, dar mie nu mi se părea că ar fi fost în stare să lupte dacă ar fi trebuit. Apartinea totuși Diviziei a 7-a, ceea ce însemna că cei din Statul Major știau foarte bine ce om valoros era. Motivele alegerii au ieșit la iveală la mult timp după aceea.

Eu am fost ales în fruntea escortei, datorită calităților mele de topograf specialist în hotarul vestic al statului Manchuko în zona râului Halhân Gol. Trebuia să mă asigur că hărțile noastre erau bune și cât se poate de detaliate. De fapt, survolasem zona de câteva ori, deci se presupunea că știu totul și urma să garantez reușita misiunii. A doua mea sarcină a fost să mai adun niște date topografice din zonă și să-mî aduc contribuția la precizia hărților. Urmăreau deci să împuște doi iepuri dintr-un foc. Ca să fiu cinstit, hărțile de la hotarul stepei Hulun Nur cu Mongolia Exterioară pe care le aveam erau primitive, poate doar câteva date adăugate celor făcute pe vremea dinastiei Manchu. Armata Kwantung a inspectat de câteva ori zona după înființarea regatului Manchuko. Voiau să facă hărți mai exacte, dar zona pe care o aveau de acoperit era de-a dreptul uriașă, iar partea de vest a Mancuiriei este un deșert fără sfârșit. Granițele naționale nu înseamnă cine știe ce într-o sălbăcie nesfârșită ca aceasta. Nomazii mongoli trăiseră acolo mii de ani fără să simtă nevoia hotarelor și nici măcar nu aveau noțiunea de graniță.

Situația politică a fost și ea cauza pentru care s-a întârziat realizarea unor hărți mai precise, ceea ce însemna că dacă noi ne-am fi văzut de treabă și am fi făcut o hartă așa cum vedeam "oi situația, unilateral, probabil că am fi iscat o dispută la ^{Sc}ară internațională.

Atât Uniunea Sovietică, cât și Mongolia Exterioară țineau foarte mult ca la hotarul cu Manchuko să nu aibă loc treceri J^ogale de frontieră, situația fiind deja foarte încordată. Se Duseseră niște lupte crâncene din acest motiv, iar la vremea 'espectivă armata terestră nu era deloc dispusă să poarte un 'azboi cu Uniunea Sovietică, când toate forțele noastre erau îndreptate spre războiul cu China. Nu aveam divizii suficiente, tancuri, artilerie, avioane. Prioritatea numărul unu era asigurarea stabilității în Manchuko — o țintă politică relativ nouă. Armata considera că stabilirea granițelor de nord și nord-vest mai putea aștepta, încercau să tragă de timp, menținând situația într-un echilibru precar. Până și puternica armată Kwantung a fost de acord să adopte o atitudine de „hai să vedem ce se întâmplă" și de aceea totul plutea într-o mare confuzie.

Dar dacă totuși, cu toate bunele lor intenții, intervenea ceva (ceea ce s-a și întâmplat în anul următor la Nomonhan), era nevoie de hărți pentru orientarea în teren. Nu hărți civile, obișnuite, ci hărți specializate. Ca să poți purta un război, ai nevoie de hărți pe care să fie punctate locurile unde se ampla sează taberele militare, artileria grea, să știi câte zile le ia infanteriștilor să ajungă până acolo, de unde se poate procura apă, trebuie calculată cantitatea de nutreț necesară - o mulțime! de detalii fără de care reușita unei acțiuni de amploare este sortită eșecului. Nu se poate purta un război modern fără hărți. De aceea, în cea mai mare parte a timpului, sarcinile noastre se suprapuneau activității desfășurate de serviciile secrete și noi aveam nevoie în permanență de datele furnizate de Armata Kwantung sau de serviciile speciale din Hailaif datorită colaborării noastre strânse, ne cunoșteam unii pe alții foarte bine, dar acest Yamamoto era un individ pe care îl vedeam pentru prima oară în viața mea.

După cinci zile de pregătiri, am plecat cu trenul din Hsinj Chin spre Hailar. De acolo am luat un camion cu care am străbătut zona, am trecut pe lângă templul lamaist Khandull și am ajuns la postul de observație al armatei din Manchuki situat în apropierea râului Halhân Gol. Nu-mi amintesc distanța am parcurs exact, dar am mers probabil între două și trei sute cincizeci de kilometri. Zona era un pustiu imens și nu exista absolut nimic cât vedeai cu ochii, în sens propriu al cuvântului. Eu trebuia să verific dacă harta pe care o aveam coincidea cu actualul contur al ținutului, dar fără un punct de sprijin, nici o piatră de hotar care să mă ajute c de cât. Nu se vedeau decât movile mici de pământ acoperii cu buruieni și norii care pluteau pe cer. Până și linia orizontului se întindea parcă la nesfârșit, îmi era imposibil să indic hartă unde ne aflam. Doar timpul care se scurgea mă ajuta îmi dau seama cam pe unde eram.

Uneori, când te deplasezi în tăcere printr-un asemenea peisaj dezolant, începi să ai senzația că o iei razna, că te dezintegrezi ca individ și că te pierzi în spațiu. Spațiul care te înconjoară îți se pare prea larg și îți vine greu să îți menții echilibrul. Nu știi dacă e clar ceea ce vreau să zic. Conștiința de sine se dilată o dată cu întinderea vastă, devenind atât de difuză, încât pierzi capacitatea de a o corela cu fizicul. Este ceea ce am simțit eu în marea stepă mongolă. Era imensă și semăna mai degrabă cu un ocean decât cu un deșert. Soarele răsărea la orizont, traversa cerul pustiu și apunea de cealaltă parte a orizontului. Era singura schimbare

perceptibilă acolo. În mișcarea soarelui simțeam însă ceva greu de definit - i-aș spune o dragoste uriașă, cosmică.

La punctul de graniță al armatei din Manchuko, am coborât din camion și am pornit călare. Totul era pregătit pentru noi: patru cai de călărit, doi cai de samar încărcăți cu mâncare, apă și arme. Noi eram ușor înarmați. Eu și Yamamoto aveam doar pistoale, iar Hamano și Honda purtau puști de infanterie Model 38 și câte două grenade fiecare, pe lângă pistoale. Comandantul grupului nostru era Yamamoto. El lua toate deciziile și dădea comenzile. Fiind considerat civil, regulile militare cereau ca eu să fiu ofițerul însărcinat cu misiunea, dar era clar pentru toată lumea că el preluase comanda, pentru simplul motiv că era un tip impunător căruia i se potrivea rolul. Deși eram militar, nu eram bun decât de scrib, neavând nici o zi de experiență pe front. Militarii înțeleg imediat cine deține adevărata putere și cărei persoane trebuie să i se supună ceilalți. În plus, superiorii mi-au cerut să execut instrucțiunile 'ui Yamamoto fără nici o obiecție. Supunerea mea în fața lui nu mai ținea cont de legi și regulamente militare.

Am pornit spre râul Halhân Gol și am luat-o spre sud. Râul crescuse din cauza zăpezii topite, în apă se vedeau pești, iar ^{li} zăreau lupi. Poate n-or fi fost chiar lupi adevărați, ci doar un tel de corcitură de câini cu lupi, dar erau oricum periculoși, irebuia să punem pe cineva de pază în fiecare seară ca să aibă &ⁿJă de cai. Am văzut și multe păsări, majoritatea migrau ^sP'e Siberia. Am discutat cu Yamamoto toate detaliile topografice ale zonei și am notat pe hartă orice amănunt ne sărea ^{ln} ochi. Cu excepția unor asemenea detalii tehnice, Yamamoto ^{mu} Purta alte conversații. Dădea piteni calului fără o vorbă, ^{mu} mânca cu noi și se ducea la culcare fără să ne anunțe. Am avut tot timpul impresia că nu era prima lui deplasare în zonă, deoarece cunoștea extrem de bine configurația terenului, ce anume se afla în orice direcție și o serie de alte detalii.

După ce am înaintat fără nici un incident spre sud, timp de două zile, Yamamoto m-a chemat de o parte și mi-a spus că; vom trece prin vadul râului Halhân Gol înainte de zorii zilei următoare. Vestea a fost un adevărat șoc pentru mine, deoarece, pe malul celălalt se afla teritoriul Mongoliei Exterioare. Chiar și malul pe care ne aflam era o zonă periculoasă, disputată atât de Mongolia Exterioară, cât și de Maiichuko, dând deja naștere la o serie de confruntări armate. Dacă am fi fost luați* prizonieri de trupele Mongoliei Exterioare de această parte aj râului, punctele de vedere divergente ale celor două țări ne-arș fi scuzat cumva prezența, deși era puțin probabil să ne confruntăm cu o asemenea situație în acea perioadă a anului

cândi trecerea vadului era mult îngreunată de topirea zăpezilor. Celălalt mal era cu totul altceva - cu siguranță înțesat de patrulare mongole. Dacă am fi fost capturați acolo, n-am fi avut absolut nici o scuză și am fi fost cu siguranță acuzați de; trecerea frauduloasă a graniței, fapt care ar fi stârnit o seamă de disensiuni politice. Puteam să ne împuște pe loc și guvernul nostru nu ar fi avut nici un drept de apel. În plus, eu n-am primit nici o indicație în sensul acesta, adică nu mi s-a spus că puteam trece hotarul fără probleme. Mi s-a ordonat doar să mă supun ordinelor lui Yamamoto, dar nu aveam de unde să știu dacă aceste ordine includeau și violarea granițelor, în al doilea rând, după cum am spus adineauri, râul Halhân Gol crescuse mult și curentul era prea rapid pentru a fi posibilă trecerea, ca să nu mai vorbim de faptul că apa era rece gheață. Nici măcar triburile de nomazi nu se încumetau să aventureze prin râu în acea perioadă a anului. În gener treceau râul iarna, când era înghețat, sau vara, când ten* peratura era ridicată și apele scăzute.

Când i-am prezentat astfel situația lui Yamamoto, m-a privi fix câteva clipe și apoi a dat din cap de câteva ori, spunându-cu un aer de superioritate: — înțeleg foarte bine că vă îngrijorează problema violării granițelor. Este normal ca dumneavoastră, care aveți oame: în subordine, să vă asumați asemenea responsabilități și să doriți să periclitați vieți dacă nu este cazul, dar vă rog să lăsa problema asta în seama mea. Îmi asum eu toate riscurile. N'

Îmi permit să vă explic prea multe lucruri, dar problema a fost discutată amănunțit cu ofițerii superiori ai Statului Major, în ce privește traversarea râului, nu există obstacole pro-
i i zi^e Știu eu un loc ascuns prin care se poate trece. Armata hiei Exterioare a prevăzut câteva asemenea puncte și
>H, că știți și dumneavoastră lucrul acesta. Eu însumi
'sat râul de nenumărate ori prin asemenea puncte. Am
> Mongolia Exterioară și anul trecut, tot. în această
t -i exact prin același loc. Nu aveți nici un motiv de
i ne.

j perfectă dreptate dintr-un punct de vedere. Armata
,(iei Exterioare, care cunoștea foarte bine zona, a trimis
r t i de combatanți - deși nu prea multe — în această parte
m ui chiar în perioada în care se topeau zăpezile. Au vrut
t asigure că la nevoie puteau trimite unități întregi. Și
i a ei au putut traversa râul, normal că și acest bărbat,
\ iiamoto, putea și nu ne era nici nouă imposibil.

Ne aflam în clipa aceea chiar într-unul dintre punctele secrete, ales cu multă

grijă de către armata Mongoliei Exterioare. Era bine camuflat și greu de observat fără un ochi de expert. Legătura dintre cele două maluri se făcea printr-un pod de scânduri, fixat în apă cu funii solide ca să nu fie luat de curent. Dacă scădea puțin nivelul apei, vehiculele de transport, tancurile și blindatele treceau cu ușurință. Avioanele de recunoaștere nu-l puteau depista acolo unde era, sub apă. Am reușit să traversăm ținându-ne bine de funii, ca să nu ne ia curentul. Yamamoto a luat-o înainte ca să se asigure că nu existau patrule, iar noi după el. Ne-au amortit picioarele din pricina apei reci, dar și noi, și caii am reușit să ajungem cu bine pe malul celălalt al râului Halhân Gol. Partea stângă a râului era mai ridicată și puteam vedea cu mult mai bine întinderea deșertului de pe partea dreaptă. Ar fi fost unul dintre motivele pentru care armata sovietică s-ar fi aflat într-o poziție avantajoasă în caz că se dădea bătălia de la Nomonhan. Diferența de nivel conta foarte mult și pentru acuratețea cu care ataca artileria grea. Oricum, țin minte că m-au șocat priveliștile diferite de pe cele două maluri ale râului. Mai țin minte și cât de mult a trecut până mi-am simțit iar picioarele care amortiseră în apa rece ca gheața. Nici voce n-am avut o vreme. Dar ^{Sa} fiu cinstit, numai simplul fapt că mă știam pe teritoriul ¹ narnic m-a făcut să uit de frig, atât de puternice erau emoțiile.

Am continuat să mergem spre sud de-a lungul râului. Halhân Gol se unduia sub privirile noastre ca un șarpe. După ce am traversat râul, Yamamoto ne-a sfătuit să ne scoatem semnele de distincție ale gradului, ceea ce am și făcut. Presupuneam că nu puteau aduce decât neazuri în cazul în care eram capturați. Din același motiv am renunțat și la cizmele de ofițer și am încălțat ghete obișnuite.

În timp ce încercam să ne instalăm, am văzut un bărbat călare îndreptându-se spre noi. Era mongol. Mongolii foloseau o șa mai înaltă și de aceea erau ușor de recunoscut chiar de la depărtare. Sergentul Hamano a luat poziție de atac și și-a pregătit pușca de îndată ce l-a văzut pe bărbat, dar Yamamoto i-a spus să nu tragă. Hamano a lăsat pușca în jos încet, fără o vorbă. Stăteam toți patru și așteptam să se apropie omul. Avea pe umăr o pușcă rusească și un Mauser la șold. Purta mustață mare și o căciulă de blană trasă pe urechi. Era îmbrăcat destul de murdar, ca un nomad, dar se vedea după ținută că era militar de profesie.

Omul a coborât de pe cal și i s-a adresat imediat lui Yamamoto, am presupus că în mongolă. Eu înțelegeam puțină rusă și puțină chineză, dar nu era nici una, nici alta, așa că vorbeau probabil în mongolă. Yamamoto răspundea în limba bărbatului și de aceea eram mai sigur ca oricând că aparținea serviciilor secrete.

— Domnule locotenent Mamiya, plec cu omul acesta, îmi spuse el. Nu știu cât voi lipsi, dar vreau să așteptați aici și să faceți ceva de pază neîntrerupt. Dacă nu mă întorc în treizeci și șase de ore, vă rog să raportați la Comandamentul General. Trimiteți un om înapoi la postul de observație al armatei manciuriene.

A încălecat și a pornit cu mongolul spre vest.

Cei trei care am rămas am înălțat corturile și am mâncat la cină pâine uscată și carne din conservă. Ne-ar fi plăcut să pregătim mâncare caldă și să facem un foc să ne încălzim, dar nu ne puteam permite, în vasta stepă cu dune mici de nisip, la adăpostul cărora stăteam de fapt, un fir de fum ne-ar fi trădat prezența și am fi fost imediat capturați. Corturile noastre nu depășeau înălțimea dunelor. După ce-a apus soarele ne-a învăluit întunericul și cerul s-a umplut de o puzderie de stele. Vuietul râului se îmbina cu urletul lupilor în zare. Ne-am întins pe nisip să ne odihnim după o zi istovitoare.

— Mi se pare că ne aflăm într-o situație foarte periculoasă, mi-a zis sergentul Hamano.

— Și eu cred la fel.

Până la ora aceea, sergentul Hamano, caporalul Honda și cu mine ajunseseam să ne cunoaștem destul de bine. În mod obișnuit, eticheta militară cerea ca un gradat cu experiență ca sergentul Hamano să nu se coboare la nivelul unui tânăr neînsemnat ca mine, dar relația dintre noi era cu totul alta. El mă respecta pentru educația pe care o primisem la universitate, iar eu aveam grijă să-i recunosc experiența de pe front și judecata practică, fără să ne stea rangul în cale. Un alt motiv pentru care ne-am apropiat repede unul de altul a fost și faptul că el era din prefectura Yamaguchi, iar eu dintr-o localitate din prefectura Hiroshima, aproape de Yamaguchi. Mi-a povestit despre războiul din China. Deși absolvise doar școala generală, fusese militar toată viața și avea unele rezerve cu privire la războiul acela murdar și fără rost. Trăia cu impresia că nu se mai termină și mi-a mărturisit cinstit părerea lui.

— Nu mă deranjează lupta, deoarece sunt soldat și nici nu m-aș da în lături să mor pentru patria mea, pentru că aceasta mi-e datoria, dar războiul pe care-l ducem acum nu e drept, nu e un război adevărat cu linie de front pe care să-ți înfrunți dușmanul și să lupți până la capăt. Noi înaintăm, iar inamicul fuge fără să lupte. Apoi soldații chinezi se dezbracă de uniforme și se amestecă printre civili de nu mai știm care este inamicul. Omoram o grămadă de oameni nevinovați sub pretextul

că scăpăm de renegați și de rămășițe de trupe și apoi le confiscăm proviziile. Trebuie să le furăm hrana pentru că linia avansează atât de repede, încât nu ne ajung proviziile și trebuie să ne omoram prizonierii pentru că nu avem unde să-i ținem și cu ce să-i hrănim. Nu e bine deloc, locotenente. Am făcut lucruri îngrozitoare la Nanjing, adică unitatea mea a făcut. Am azvârlit ° mulțime de prizonieri într-o fântână și am aruncat grenade în urma lor. Am comis și orori despre care nici nu pot vorbi măcar. Pe cuvântul meu că războiul acesta nu are o cauză dreaptă. Suntem două tabere care se omoară una pe alta, iar cei călcați în picioare sunt bieții țărani, cei care n-au habar de politică. Pentru ei nu există partid naționalist, nu există mare mareșal și mare divizie, nici măcar armată japoneză. Ei se simt bine numai dacă au ce mânca. Știu ce simt asemenea oameni, Pentru că eu însumi sunt fiu de pescar sărac. Ei trudes

dimineța până seara ca să aibă cu ce trăi și abia își duc zilele. Nu cred, locotenente, că uciderea fără motiv a unor asemenea oameni se face în folosul Japoniei.

Spre deosebire de sergentul Hamano, caporalul Honda vorbea foarte puțin, în general ne asculta fără să comenteze absolut nimic. Când spun că era tăcut, nu înseamnă că era abătut sau melancolic, dar rareori se întâmpla să intre în vorbă. Este foarte adevărat că mă întrebam deseori ce-o fi în capul lui, dar nu îmi displăcea firea sa. Oricum, avea ceva în atitudinea lui care înmuia inimile. Era tot timpul calm și senin, iar mina nu i se schimba indiferent ce se întâmpla. Am reușit să aflu că era din Asahikawa și că tatăl lui avusese o tipografie. Era cu doi ani mai tânăr decât mine, iar după absolvirea gimnaziului s-a alăturat fraților săi pentru a-și ajuta tatăl la tipografie. Era cel mai mic dintre cei trei fii. Cel mai mare fusese ucis pe frontul din China cu doi ani înainte. Ii plăcea grozav să citească și de câte ori avea un pic de timp liber, se întindea și citea, de obicei cărți cu subiect budist.

Am mai afirmat și înainte că Honda nu avea experiență pe front, dar după un an de antrenament devenise un soldat remarcabil, în orice pluton există unul sau doi asemenea soldați, care-și fac datoria la sânge fără să se vaite vreodată. Rezistenți fizic, extrem de răbdători și cu o intuiție ieșită din comun, pricep pe loc ce li se spune și fac treabă bună. Honda era unul dintre aceștia. Deoarece se antrenase la cavalerie, el știa cele mai multe lucruri despre cai și avea grijă de cei șase pe care îi aveam cu noi. O făcea cu dedicație rar întâlnită, lăsând de multe ori

impresia că știe absolut tot ce simt respectivele animale. Sergentul Hamano și-a dat imediat seama de talentul caporalului Honda și l-a lăsat să îndeplinească tot felul de sarcini fără pic de ezitare.

Pot să spun că pentru o unitate atât de eterogenă cum era a noastră, ne înțelegeam extraordinar și tocmai pentru că nu eram o unitate obișnuită, nici nu ne caracteriza formalismul prescris de regulamente. Ne simțeam foarte bine împreună și eram convinși că soarta fusese darnică cu noi.

De aceea sergentul Hamano îmi putea spune deschis lucruri care în mod normal nu s-ar fi spus între un subofițer și un ofițer inferior.

Într-o bună zi m-a întrebat:

— Ce părere ai, locotenente, despre acest individ, Yamamoto ?

— As pune pariu că e în serviciile speciale. Unul ca el, care vorbește mongolă și cunoaște zona atât de bine, nu poate fi altceva.

— Și eu sunt de aceeași părere. La început am crezut că e unul din bandiții călare, care au legături strânse cu ofițerii din Statul Major, dar mi-am dat seama că nu putea fi vorba de așa ceva. Știu eu cum sunt aceia : îți vorbesc până îți țiuie urechile și fac doar jumătate din cât promit. Doar gura e de ei, dar sunt cu degetul pe trăgaci tot timpul. Yamamoto nu poate fi unul dintre ușuraticii aceia. Yamamoto este curajos și are un aer superior. Mi-a ajuns pe la urechi că ar exista o unitate secretă pe care armata încearcă să o pună la punct și în care intră și mongoli bine pregătiți în taberele de antrenament ale rușilor. Cică ar fi adus câțiva specialiști strategii japonezi care să conducă operațiunile. S-ar putea să se numere și el printre ei.

Caporalul Honda era de pază, cu pușca în mână, puțin mai departe de noi. Eu mi-am pus Browning-ul jos lângă mine, ca să-l am tot timpul la îndemână. Sergentul Hamano își scosese ghetele și-și masa picioarele.

— Este doar presupunerea mea, continuă Hamano, dar mongolul pe care l-am văzut s-ar putea să fie un ofițer antisovietic, din armata Mongoliei Exterioare, care încearcă să stabilească legături secrete cu armata japoneză.

— S-ar putea, dar ai grijă la afirmațiile pe care le faci pentru că nu te văd bine.

— Ei, hai, locotenente, nu sunt chiar atât de prost. Rămâne între noi, normal. Mi-a zâmbit cu toată gura și apoi s-a încruntat. Dacă presupunerile noastre sunt adevărate, e riscant. Cred că bate războiul la ușă.

Am dat din cap. Mongolia Exterioară era considerată stat independent, dar era de fapt un stat satelit care se afla sub dominația Uniunii Sovietice. Cu alte cuvinte, nu se deosebea prea mult de Manchuko, unde deținea Japonia puterea. Există într-adevăr o facțiune antisovietică, după cum bine se știa, și prin contacte secrete cu armata japoneză din Manchuko, membrii acelei facțiuni au iscat numeroase revolte. Nucleul răzvrătiților era format din militari mongoli care nu mai suportau despotismul armatei sovietice, proprietari de pământ care se opuneau centralizării forțate a exploatărilor agricole și preoți din secta Lama, care depășeau cifra de o sută de mii. Singura forță externă pe ajutorul căreia putea conta facțiunea antisovietică era armata japoneză staționată în Manchuko. Se pare că și sufletește se simțeau mai apropiați de noi, japonezii, decât de ruși, fiind și ei asiatici. A ieșit la iveală planul unei revolte de mari proporții în capitala Ulan Bator cu un an mai înainte, în 1937, când s-a făcut epurare în masă. Au fost executați mii de militari și preoți lamașiți, fiind considerați elemente contrarevoluționare ce aveau legături secrete cu armata japoneză, dar cu toate acestea, sentimentul antisovietic continua să mocnească. La vremea aceea nu era nimic straniu în faptul că un ofițer al serviciilor secrete japoneze traversa râul Halhân Gol pentru a contacta pe ascuns un ofițer antisovietic al armatei Mongoliei Exterioare. Pentru a împiedica asemenea situații, armata Mongoliei Exterioare a pus unități de pază care controlau în permanență teritoriul, interzicând chiar pătrunderea pe o distanță de zece-douăzeci de kilometri de la hotarul cu Manchuko. Suprafața de patrulare era însă imensă, astfel că era imposibil să fie sub control fiecare metru. Chiar dacă revolta lor avea șanse de izbândă, era limpede că va interveni imediat armata sovietică pentru a zdrobi activitatea contrarevoluționară, or, dacă se întâmpla așa ceva, răsculații cereau ajutorul armatei japoneze, făcând astfel posibilă intervenția oarecum oficială a Armatei Kwantung. Luarea Mongoliei Exterioare ar fi însemnat înfigerea cuțitului în măruntaiele sovieticilor care-și extindeau dominația în Siberia. Cartierul General Imperial din Tokyo ar fi putut încerca să stopeze acțiunea, dar aceasta nu era o ocazie pe care ambițioasa Armată Kwantung să o lase să-i scape printre degete. Rezultatul n-ar mai fi fost o simplă dispută a granițelor, ci un adevărat război ruso-japonez. Dacă ar fi izbucnit un asemenea război la granița sovieto-manciuriană, Hitler ar fi răspuns probabil prin invadarea Poloniei sau a Cehoslovaciei. La această situație se referea sergentul Hamano când vorbea despre un

posibil război. Yamamoto nu s-a întors până a doua zi dimineața. Eu eram ultimul care stătea de pază. Am împrumutat pușca sergentului Hamano, m-am așezat în vârful unei dune de nisip puțin mai înalte și am rămas cu ochii pironiți pe cerul dinspre răsărit. Revărsatul zorilor era un spectacol uluitor în Mongolia. Orizontul a devenit într-o clipă o linie palidă, suspendată în întuneric și linia se ridica apoi tot mai sus. Aveai senzația că din cer se întindea o mână uriașă care ridica vălul nopții de pe suprafața pământului. Era o priveliște uluitoare, oricum mult peste puterile mele de percepere, în timp ce stăteam și priveam cerul, am avut senzația că mă scurg treptat în neființă. Nici urmă de nimicnicie umană în toată splendoarea care se desfășura în fața ochilor mei. Și ea avusese loc de sute de milioane — poate trilioane de ori, cu mult înainte ca viața să apară pe pământ. Priveam fermecat apariția zorilor, uitând cu totul că i ram de pază.

După ce soarele a depășit linia orizontului, mi-am aprins o țigară, am luat o gură de apă din gamelă și am urinat. Apoi m-am gândit la Japonia, îmi imaginam orașul natal la începutul lunii mai - parfumul florilor, susurul râului, norii de pe cer. Prieteni vechi și buni. Familia, îmi lăsa gura apă după găluște dulci din orez înfășurate în frunze de stejar. De obicei nu mă omoram după dulciuri, dar îmi amintesc și acum cât de mult poftisem așa ceva în dimineața aceea. Mi-aș fi dat leafa pe jumătate de an pentru o singură înghițitură, în clipa în care am început să mă gândesc la Japonia, am avut senzația că am fost abandonat undeva la capătul lumii. De ce trebuia să ne riscăm viețile într-o luptă pentru un pământ sterp, lipsit de valoare militară și industrială, pentru acea întindere imensă pe care nu vedeai decât smocuri de iarbă și ploșnițe ? Și eu aș fi luptat și aș fi murit ca să-mi apăr țara, dar nu vedeam rostul unui sacrificiu prostesc de dragul unei bucăți de pământ sterp pe care nu s-ar fi încumetat să-și scoată capul nici măcar un singur grăunte. Yamamoto s-a întors în zorii zilei următoare. Tot eu eram dt pază. Aveam râul în spate și priveam spre vest, când am auzit un nechezat. M-am întors brusc, dar n-am văzut nimic. Priveam spre direcția din care venise sunetul, cu pușca pregătită. Simțind un nod în gât, am înghițit, dar și înghițitul mi s-a părut că a răsunit destul de tare ca să mă sperie, îmi tremura degetul pe trăgaci. Nu mai împușcasem pe nimeni în viața mea.

Câteva secunde mai târziu am văzut pe creasta unei dune silueta lui Yamamoto, călare. Am cercetat atent zona, cu degetul pe trăgaci, dar n-a

mai apărut nimeni altcineva — nici mongolul cu care plecase Yamamoto, nici soldați inamici. Luna mare și albă atârna pe partea de est a cerului ca un megalit de rău augur. Brațul stâng al lui Yamamoto părea rănit, deoarece batista cu care era înfășurat era pătată de sânge. L-am trezit

pe caporalul Honda să aibă grijă de cal. Era înspumat și respira greu, probabil că bătuse cale lungă, la galop. Hamano a rămas în locul meu de pază și m-am dus să iau trusa de prim ajutor ca să-i pansez rana lui Yamamoto.

— Glonțul a trecut prin mână, dar sângerarea s-a oprit, spuse Yamamoto. Avea dreptate. Glonțul trecuse pe lângă os și străpunsese brațul, sfâșiind doar carnea întâlnită în cale. Am scos batista, am dezinfectat rana cu alcool și am bandajat-o. Nu a schițat nici un gest, deși buza de sus îi era puțin transpirată de durere. A băut pe nerăsuflăte din gamelă, și-a aprins o țigară și a tras fum în piept cu nesaț. Și-a luat apoi Browning-ul, l-a pus la subsuoară, a scos încercătorul și a introdus trei cartușe cu extrem de multă îndemânare.

— Trebuie să plecăm imediat, locotenente Mamiya, spuse el. Traversăm râul Halhân Gol și ne îndreptăm spre postul de control al armatei din Manchuko.

Ne-am strâns repede lucrurile, fără să scoatem o vorbă, am î încălecat și am pornit spre vadul râului. Nu l-am întreat pe •. Yamamoto cine l-a împușcat și unde s-a întâmplat accidentul. Nu se cuvenea să pun asemenea întrebări și chiar dacă m-ar fi tentat și aș fi făcut-o, el tot nu mi-ar fi spus, sunt sigur. Nu , voiam decât să plecăm mai repede de pe teritoriul dușmanului, să trecem râul Halhân Gol și să ajungem pe malul celălalt, unde ne simțeam oarecum mai în siguranță.

Am călărit în tăcere printre smocurile de iarbă. Nimeni nu scotea o vorbă, toți ne gândeam la același lucru probabil -*reușeam oare să trecem râul în siguranță?* Dacă ajungea o patrulă din armata Mongoliei Exterioare la pod înaintea noastră, se sfârșea cu noi. Nu aveam cum să câștigăm în confruntarea l cu ei. Eram transpirat tot timpul de spaimă.

— Locotenente Mamiya, ați fost vreodată împușcat ? m-a întreat Yamamoto după câțva timp.

— Nu, niciodată.

— Ați împușcat pe cineva?

— Nu.

Nu aveam idee ce impresie au făcut răspunsurile mele asupra lui, dar nici n-am înțeles la început ce urmărise prin asemenea întrebări.

— Adevărul este că am aici un document care trebuie preda Cartierului

General, continuă el, punând mâna pe sacul pri:

de șa. Dacă nu poate fi predat, trebuie ars sau îngropat. Să nu cumva să cadă în mâna inamicului, *în nici un caz*. Este prioritatea numărul unu și ai dori să înțelegi cât este de important iva ce vă spun. Este foarte, foarte important. - Am înțeles. Yamamoto m-a privit în ochi.

Dacă se întâmplă ceva neprevăzut, primul lucru pe care ••>:iie să-l faceți este să mă împușcați. Fără pic de ezitare. . . , voi putea, o voi face eu însumi, dar puțin probabil sâ-îni P • ;:i; ;'< brațul. Dacă nu pot eu, trebuie să mă împușcați dumnea-i-tră și aveți grijă să fie o lovitură fatală. Am dat din cap fără să spun nimic.

f and am ajuns la vad, înainte de a se întuneca, presimțirile •'e care mă stăpâniseră tot drumul s-au dovedit adevărate. P" mal se afla un mic detașament al armatei Mongoliei Exterioare. Yamamoto și cu mine am urcat pe o dună mai înaltă și am privit, pe rând, prin binoclu. Erau opt bărbați -nu prea mulți, dar extrem de bine înarmați pentru o patrulă de graniță. Unul avea o mitralieră ușoară și se mai vedea o mitralieră mare amplasată pe un povârniș. Se postaseră cu siguranță acolo pentru a ne împiedica să ajungem pe malul celălalt al râului, își înălțaseră corturile lângă râu și își prioniseră cei zece cai în apropiere. Lăsau impresia că urmau să stea acolo până ne prindeau.

— Nu mai există și alt vad prin care am putea trece ? am întrebat eu.

Yamamoto și-a luat ochii de la binoclu și m-a privit, clătînând din cap.

— Ar mai fi unul, dar e prea departe. Două zile călare și nu avem atât de mult timp la dispoziție. Nu ne rămâne decât să traversăm pe aici, indiferent ce se întâmplă.

— Deci trecem vadul la noapte ?

— Exact. Este singura soluție. Ne lăsăm caii aici și lichidăm santinela.

Probabil că ceilalți vor dormi. Nu vă îngrijorați, râul înăbușă multe zgomote. O să am eu grijă de santinelă. Până atunci nu prea avem altceva de făcut, așa că mai bine ne-am odihni cât mai putem să o facem.

Am stabilit să trecem vadul la trei dimineața. Caporalul Honda a deshămat caii, i-a dus într-un loc mai îndepărtat și dat drumul. Am săpat o groapă adâncă și am îndesat în ea munițiile de care nu aveam nevoie și hrana rămasă. Fiecare dintre noi urma să care doar o gamelă, mâncare pentru o zi, câte o pușcă și câteva gloanțe. Dacă ne prindeau mongolii, oricâte muniții aveam, tot nu le făceam față. Pentru moment nu ne rămânea decât să dormim, deoarece dacă începeam să traversăm râul. nu se mai iva o asemenea șansă prea curând. Primul care a stat de pază a fost caporalul Honda, urmat de sergentul Hamano.

În clipa în care s-a întins în cort, Yamamoto a și adormit. Se pare că nu dormise tot timpul cât a fost plecat. Și-a pus la cap o geantă mică din piele, în care transferase prețiosul document. Hamano a adormit și el imediat. Eram cu toții epuizați, dar eu eram prea agitat ca să pot dormi. Aș fi dat orice să adorm, dar mi-a fost imposibil, îmi trecea prin fața ochilor imaginea uciderii santinelei și apoi mă vedeam pulverizat de mitralieră în timp ce treceam vadul. Palmele îmi erau transpirate și îmi vâjâia capul. Nu eram convins că mă voi comporta ca un soldat adevărat când va sosi momentul. M-am târât afară din cort și m-am așezat de pază alături de caporalul Honda.

— S-ar putea să ne lăsăm oasele pe-aici, am spus.

— Asta e, ce să facem.

Am tăcut o vreme. Răspunsul lui m-a îngrijorat puțin, și mai ales tonul cu care o spusese. N-am stat niciodată prea bine cu intuiția, dar mi-am dat seama că remarca lui vagă ascundea ceva. Am decis să-l rog să mă lămurească.

— Dacă ai ceva de spus, spune-mi. S-ar putea să fie ultima oară când stăm de vorbă, așa că spune ce ai pe suflet.

Honda și-a mușcat buza de jos, mângâind în același timp, cu degetele, nisipul de la picioarele lui. Mi-am dat seama că în sufletul lui se dădea o luptă.

— Locotenente, a spus el după o perioadă de timp, privin-du-mă drept în ochi. Dintre noi patru, tu vei trăi cel mai mult, mai mult decât îți poți imagina. Vei muri în Japonia.

L-am privit lung.

— Poate te întreb de unde știu asemenea lucruri, dar nici eu nu-mi pot explica. Știu, și-atât.

— Practici spiritismul? Ești mediu?

— Poate că da, deși cuvântul nu mi se pare tocmai potrivit, e chiar exagerat. După cum ți-am spus, știu și-atât.

— Te-ai născut cu harul acesta ?

— Cred că da, zise el apăsător, deși n-am mărturisit absolut nimănui, nici măcar după ce mi-am dat seama ce mi se întâmplă. Deoarece e vorba de o chestiune de viață și de moarte acum și voi ai să știi care e situația, ți-am spus adevărul.

— Știi și ce se va întâmpla cu ceilalți? A clătinat din cap.

— Unele lucruri le știu, altele nu, dar pentru tine e mai bine să nu știi.

Poate par îngâmfat și lăudăros când fac asemenea afirmații în fața unui

absolvent de facultate, dar destinul nu ți-l cunoști decât după ce ai trecut prin el. Nu poți ști dinainte ce ți se va întâmpla. Eu am o oarecare experiență în legătură cu aceste lucruri, pe când tu nu ai.

— Deci nu o să mor aici ?

A luat un pumn de nisip și l-a lăsat apoi să se scurgă printre degete.

— Atâta pot să-ți spun și sunt sigur de asta: nu mori aici, pe continent. Aș fi vrut să mai discutăm, dar caporalul Honda a refuzat să mai scoată vreo vorbă. Părea absorbit de propriile meditații, cu privirile ațintite pe vasta stepă și cu pușca în mână. Mi se părea că nu aude nimic din ce-i spun.

M-am întors în cortul întins la adăpostul unei dune, m-am întins lângă sergentul Hamano și am închis ochii. M-a furat somnul — un somn profund care mă trăgea parcă de glezne înspre fundul oceanului.

13

Lunga poveste a locotenentului în rezervă Mamiya (2)

M-a trezit declicul metalic al siguranței armei de foc. Nici un soldat nu putea confunda sunetul acela, chiar dacă dormea profund. Este un sunet special, cum să spun, un sunet rece și greu ca moartea însăși. Am întins mâna instinctiv după Browning-ul de la căpătâi, dar în clipa aceea m-a izbit un bocanc în tâmplă și impactul m-a orbit câteva momente. După ce mi-am revenit, am deschis ochii și l-am văzut pe cel care mă lovise cu piciorul. Se aplecase după pistolul meu. Am ridicat ușor capul și am văzut două țevi de pușcă îndreptate spre fața mea, iar dincolo de ele, doi soldați mongoli.

Eram sigur că atunci când adormisem mă aflam în cort, dar cortul nu mai era și stelele străluceau deasupra capului meu. O pușcă mitralieră era îndreptată spre capul lui Yamamoto, care zăcea lângă mine. Stătea complet nemișcat de parcă voia să-și drămuiească energia. Știa foarte bine că nu avea rost să opună rezistență. Toți mongolii purtau haine lungi și coifuri. Doi dintre ei îndreptaseră niște lumini intermitente spre mine și spre Yamamoto. La început nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat, deoarece dormisem prea profund și șocul a fost prea mare. Văzând soldații mongoli și chipul lui Yamamoto, am realizat treptat că fuseseră descoperite corturile noastre înainte de a avea timp să trecem prin vadul râului.

În următoarele clipe mi-am adus aminte de Honda și Hamano. I-am căutat din priviri în jur, dar nu l-am văzut pe nici unul din ei, de unde

am tras concluzia că ori fuseseră omorâți, ori reușiseră să scape. Cei din fața noastră erau probabil patrulele pe care le văzusem mai devreme. Nu erau mulți, dar erau echipați cu o mitralieră și câteva puști, în fruntea lor se afla cu siguranță subofițerul bine clădit, singurul din grup care purta de altfel cizme militare. El era cel care mă lovisese cu piciorul. S-a aplecat și a luat geanta cea mică din piele a lui Yamamoto. Adeschis-o, s-a uitat înăuntru, a scuturat-o, dar din ea n-a căzut decât un pachet de țigări. Nu-mi venea să cred. Doar îl văzusem cu ochii mei pe Yamamoto punând documentul înăuntru. L-a scos din sai-ul de la șa, l-a pus în geantă și a așezat-o cu grijă la căpătâi. Yaiaamoto încerca să-și păstreze sângele rece, dar am detectat pe chipul lui o ușoară tresărire, îmi era clar că nici el nu știa ce se întâmplase cu documentul. Oricare ar fi fost explicația, dispariția lui i-a produs o oarecare ușurare. După cum îmi spusese cu câteva ore bune în urmă, lucrul cel mai important pentru noi era să avem grijă ca documentul să nu cadă în mâinile dușmanului. Soldații mongoli au împrăștiat pe jos toate obiectele care ne aparțineau și le-au examinat cu foarte multă atenție. N-au găsit nimic important. Apoi ne-au dezbrăcat și au scotocit prin buzunare. Unul dintre ei a străpuns toate hainele și bagajele noastre cu vârful baionetei, dar n-a găsit nici un document. Ne-au luat țigările și stilourile, portofelele, caietele și ceasurile și le-au băgat în buzunarele lor. Apoi au probat pe rând încălțăminte noastră și ne-au luat tot ce li se potrivea, începuseră să se certe pe obiectele noastre, dar subofițerul s-a prefăcut că nu-i vede. Probabil că așa obișnuiau mongolii să-și însușească lucrurile prizonierilor și ale morților. Subofițerul a luat doar ceasul lui Yamamoto, lăsându-i pe ceilalți să se bată pe celelalte. Tot echipamentul nostru — pistoale, muniții, hărți, busole, binoclu - au fost băgate într-un sac de pânză pentru a fi trimise, probabil, la Cartierul General din Ulan Bator.

Apoi ne-au legat, așa cum eram, în pielea goală, cu funii subțiri. Când s-au apropiat de noi, i-am simțit pe mongoli mirosind a grajd necurățat de foarte mult timp. Uniformele lor erau jerpelite, murdare de noroi și praf, pătate de la mâncare, meat nici nu-ți mai dădeai seama care fusese culoarea inițială. Bocancii lor erau plini de găuri și le cădeau, literalmente, din Picioare. Mi s-a părut normal că tânjeau după ai noștri. Aveau chipuri necioplite, dantura jalnică, bărbi lungi și neîngrijite. Arătau mai degrabă a bandiți sau tâlhari la drumul mare decât a soldați ce purtau arme sovietice. Epoleții arătau totuși ^{ca} făceau parte din trupele

permanente ale armatei Republicii Mongole. Eu nu le consideram disciplina și spiritul militar ca fiind de înaltă clasă. Erau solizi și rezistenți, dar nu-i găseam deloc potriviți pentru un război modern.

Peste noapte se lăsase un frig cumplit. Văzând aburii albi ai respirației lor dispărând în beznă, aveam senzația că am aterizat din greșeală în plin coșmar al altcuiva. Nu-mi venea să cred că totul era aievea. Era un coșmar în adevăratul sens al cuvântului, dar abia mai târziu am realizat că nu fusese decât începutul unui coșmar de mari proporții.

După câtva timp a apărut din beznă unul dintre soldații mongoli, târând ceva greu. A aruncat obiectul în fața noastră, cu un zâmbet scârbos. Era cadavrul lui Hamano, în picioarele goale, pentru că îi luase cineva ghețele probabil. Au început să-l dezbrace, scotocind cu atenție prin buzunarele lui. Am văzut niște mâini întinzându-se după ceasul, portofelul și țigările lui, și-au împărțit țigările între ei și fumau liniștiți în timp ce se uitau prin portofel, în el se aflau câteva bancnote de Manchuko și fotografia unei femei - probabil mama lui Hamano. Ofițerul care răspundea de misiune a zis ceva și apoi a luat banii. Fotografia a azvârlit-o pe jos.

Am presupus că unul dintre soldații mongoli se strecurase pe la spatele lui Hamano și îi tăiasse gâtul în timp ce stătea de pază. Ne-o luaseră înainte, pentru că asta intenționaserăm și noi să le facem. Din rană mai curgea sânge proaspăt, dar pentru cât era de mare rana, nu curgea mult. Probabil că se scursesese deja în cea mai mare parte. Unul dintre soldați a scos un cuțit din teaca de la brâu și mi l-a arătat. Lama era curbată și avea vreo cincisprezece centimetri lungime. Mi l-a fluturat în față. Nu mai văzusem în viața mea un cuțit cu o formă atât de stranie și aveam impresia că fusese făcut cu un scop precis. Soldatul a mimat trecerea cuțitului peste gât, suierând printre dinți, gest care i-a amuzat pe ceilalți. Nu se poate să fi fost armă din dotare, ci mai degrabă o armă proprie. Toți soldații! aveau baionetă, cu excepția aceluia bărbat care purta cuțitul ctj lamă curbată și pe care l-a folosit cu siguranță să-i secțione: gâtul lui Hamano. După câteva mișcări iscusite, a pus cuțiti la loc în teacă.

Yamamoto n-a scos nici un cuvânt, dar mi-a aruncat privire cu subînțelesuri. A durat doar o clipă, dar am priceput ce voia să spună: „Crezi că Honda a reușit să scape?” Cu toată panica și spaima care pusese stăpânire pe mine, gândeam același lucru ca și el: „Unde este caporalul Honda ? Dacă Hon*”

a scăpat de acest atac inopinat al trupelor Mongoliei Exterioare, poate ar mai exista o șansă pentru noi — o șansă mică de tot, clar oricât ar fi de mică înseamnă mai mult decât nimic”.

Ne-au ținut legați toată noaptea, întinși pe nisip. Au rămas doi soldați să ne

supravegheze : unul cu mitraliera, celălalt cu pușca. Ceilalți s-au instalat undeva mai departe. Fumau, stăteau di vorbă și râdeau, relaxați și bucuroși că pusese ră mâna pe noi. N-am scos nici un cuvânt, nici eu, nici Yamamoto. În zori temperatura a coborât sub zero grade, deși era luna mai. Am crezut că o să murim înghețați, așa goi cum eram, dar frigul nu era nimic în comparație cu spaima pe care o simțeam. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce ne aștepta mai târziu. Soldații aceia făceau probabil parte dintr-o unitate de patrulare și nu aveau autoritatea să ne decidă soarta. Așteptau cu siguranță ordine, ceea ce însemna că nu ne omorau imediat. Era greu de prevăzut ce urma să se întâmple. Eram aproape sigur că Yamamoto era spion, iar eu fusesem prins împreună cu el, ceea ce însemna - și mi se părea normal ca ceilalți să gândească astfel - că-i eram complice, în orice caz, nu aveam cum să scăpăm prea ușor.

Imediat după ce s-au ivit zorile, s-a auzit un avion pe cer. Fuzelajul argintiu a intrat până la urmă în raza mea vizuală. Era un avion sovietic de recunoaștere, purtând însemnele Mongoliei Exterioare. Avionul s-a învârtit de câteva ori deasupra noastră. Soldații și-au fluturat mâinile, iar pilotul a răspuns prin câteva viraje. A aterizat pe un spațiu viran, ridicând în aer nori groși de praf. Pământul era tare, fără denivelări, așa că era ușor de decolat și de aterizat chiar și fără pistă.

Note:

- Direcția Politică de Stat (securitatea sovietică).

După precizia cu care au aterizat, se pare că foloseau des zona. Unul dintre soldați a încălecat imediat și a pornit în galop spre avion, ducând cu el alți doi cai înșeuăți.

La întoarcere, caii purtau doi ofițeri de rang superior: un rus și un mongol. Am presupus că patrulele luaseră legătura

Cartierul General și îi înștiințaseră de prinderea noastră, iar cei doi ofițeri veniseră de la Ulan Bator ca să ne interogheze.

U fără îndoială ofițeri din serviciul secret. Auzisem că GPU¹ desfășurat activitatea din umbră cu prilejul arestării în și epurării activiștilor care erau împotriva guvernului.

Ambii ofițeri purtau uniforme impecabile și erau proaspăt bărbieriți.

Rusul purta un fel de pardesiu cu centură. Ghetele sclipeau de-ți luau ochii. Era slab, dar nu prea înalt pentru un rus și avea treizeci și ceva de ani. Avea frunte lată, nas ascuțit, pielea deschisă la culoare și purta ochelari cu rame din metal. Una peste alta, n-aș putea spune că aspectul lui impresiona prea mult. Ofițerul mongol de lângă el, scund, solid, cu pielea de culoare închisă, arăta ca un urs.

Mongolul l-a chemat de o parte pe subofițer și au discutat toți trei despre ceva anume. Am presupus că ofițerii cereau detalii cu privire la noi. Subofițerul a adus sacul cu lucrurile pe care le confiscaseră de la noi și le-a arătat și celorlalți. Rusul a studiat fiecare obiect în parte, cu mare atenție și apoi le-a pus pe toate la loc. I-a spus ceva mongolului, care la rândul lui i-a vorbit subofițerului. Rusul a scos apoi o tabacheră și i-a servit cu țigări și pe ceilalți. Vorbeau în timp ce fumau, iar rusul a dat de câteva ori cu pumnul drept în palma stângă, vădit iritat. Mongolul stătea cu brațele încrucișate, încruntat, iar subofițerul clătina din cap din când în când.

În cele din urmă rusul a pășit mărunț spre noi și s-a oprit în fața mea și a lui Yamamoto.

— Doriți o țigară? m-a întrebat el în limba rusă.

După cum v-am spus și mai devreme, eu învățasem ceva rusă la facultate și înțelegeam destul de bine, dar m-am prefăcut că n-am înțeles ca să evit orice eventuale neplăceri.

— Nu, mulțumesc, a răspuns Yamamoto în rusă. Vorbea bine.

— Excelent, a spus ofițerul. Lucrurile se vor mișca mult mai repede dacă putem comunica în limba rusă.

Și-a scos mânușile și le-a băgat în buzunarul pardesiului. Pe mâna stângă sclipea un inel de aur.

— După cum bine știți, căutăm *ceva anume*. Și căutăm, disperați, nu glumă. Știm că dumneavoastră aveți acel ceva. Să nu ne întrebați de unde știm. Pur și simplu știm. Nu-l aveți,? acum asupra voastră, așa că logic vorbind, trebuie să-l fi ascuns undeva înainte de a fi fost capturați. Nu ați dus-o dincolo, zist rusul mișcându-și capul spre râul Halhân Gol. Nici unul dintre voi n-a apucat să treacă vadul, așa că scrisoarea este undeva aici, pe partea aceasta, ascunsă bine. Ați înțeles ce am zis până acum?

— Înțeleg ce-ați spus, dar nu știu nimic despre nici o scrij soare, răspunse Yamamoto.

— Bun, zise rusul fără să i se clinească vreun mușchi de pe față. În cazul acesta, am o mică întrebare. Ce făceați aici? După cum bine știți, teritoriul acesta aparține Republicii Populare Mongole. Cu ce scop ați pătruns pe teritoriu străin? Aștept să-mi spuneți motivele.

— Suntem cartografi, explică Yamamoto. Eu sunt angajat civil al unei firme care se ocupă de hărți, iar bărbatul acesta, precum și cel pe care l-au omorât, mă însoțeau ca să mă protejeze. Știam că partea aceasta a

râului este teritoriul vostru și ne pare sincer rău că am trecut granița, dar nu ne-am gândit nici o clipă că violăm teritoriu străin. Pur și simplu am vrut să observăm topografia locului dintr-un punct mai bun al platoului care se întinde de partea aceasta a râului.

Ofițerul rus schiță un zâmbet sarcastic, deloc încântat de răspuns.

— *JSle pare rău*" spuse el trăgănat, repetând cuvintele lui Yamamoto. Da, normal, doreați să vedeți zona de pe platou. Bineînțeles, priveliștea este întotdeauna mai bună de pe un teren mai înalt. E perfect logică scuza dumneavoastră.

A tăcut o vreme, privind doar la norii de pe cer. Și-a întors iar privirile spre Yamamoto, a clătinat ușor din cap și a oftat.

— Măcar de as putea crede ce-mi spuneți! Ar fi tare bine pentru toată lumea! Ce bine ar fi să vă pot bate pe umăr și să vă spun: „Da, da, înțeleg, hai, fugiți acasă! Treceți prin vad de data aceasta, dar să fiți mai atenți pe viitor". Credeți-mă că nu mint. Mi-aș dori mult să pot face lucrul acesta, dar nu pot. Știu cine sunteți și ce căutați aici. Noi avem câțiva prieteni în Hailar, așa cum aveți și dumneavoastră în Ulan Bator. Și-a scos mânușile din buzunar, le-a împăturit din nou și le-a pus la loc.

— Vă rog să mă credeți că nu am nimic personal cu voi. Nu vreau să vă torturez sau să vă omor. Dacă îmi dați scrisoarea, nu mai am treabă cu dumneavoastră și veți fi eliberați pe loc din ordinul meu. Ați putea trece râul și ați ajunge acasă. Vă dau cuvântul meu de onoare. Celelalte lucruri întâmplare ar rămâne doar mici probleme interne care se rezolvă și care nu vă mai afectează în nici un fel.

Soarele dinspre răsărit începea să-mi încălzească pielea, adia pic de vânt, iar pe cer se zăreau câțiva nori albi, rigizi. A urmat o tăcere prelungă. Nimeni n-a scos o vorbă. Ofițerul rus, cel mongol, patrulele, Yamamoto - fiecare se învăluise parcă în propria-i tăcere. Yamamoto se resemnase la gândul morții încă din momentul în care am fost capturați. Pe fața lui nu se citea absolut nici o reacție.

— Voi doi... veți... muri... cu siguranță... aici, spuse ofițerul rus, cu pauză după fiecare cuvânt, de parcă explica ceva unor copii. Și va fi o moarte groaznică, vă asigur. Lor... spuse el aruncând o privire spre soldații mongoli. Cel solid, care ținea pușca mitralieră în mână, mi-a aruncat un rânjet, dezgolin-du-și dinții murdari. Lor le place să ucidă într-un mod care depășește orice imaginație. Ne cutremură chiar și pe noi. Sunt foarte cruzi. De fapt știm lucrul acesta de la orele de istorie din școală. Am învățat atunci ce-au făcut mongolii când au invadat Rusia.

Au ucis milioane de oameni fără nici un motiv. Au capturat sute de aristocrați ruși la Kiev și i-au omorât la grămadă. Știți cum au procedat? Au tăiat niște scânduri mari, groase și i-au pus pe ruși sub ele, iar peste scânduri au benchetuit până i-au strivit sub greutatea lor. Niște oameni obișnuiți nu puteau născoci așa ceva, nu? Pregătirile le-au luat foarte mult timp și altcineva nu l-ar fi irosit, dar ei au făcut-o. De ce? Pentru că era o modalitate de a se amuza și le mai place și acum să facă asemenea lucruri. I-am văzut cu ochii mei o dată. Cred că vă imaginați că am văzut destule grozăvii la viața mea, dar în noaptea aceea, credeți-mă, mi-a pierit pofta de mâncare, înțelegeți ce vă spun? Vorbesc prea repede?

Yamamoto clătină din cap.

— Excelent, spuse rusul. Și-a dres glasul. Acum ar fi a doua oară când ar trebui să asist la o asemenea scenă. Poate că îmi revine pofta de mâncare până la cină, dar aș prefera să evit crimele inutile.

A privit o vreme cerul, cu mâinile la spate. Și-a scos apoi mânușile și s-a uitat spre avion.

— Frumoasă vreme! remarcă el. E primăvară. E puțin cam rece, dar e bine. Cum se mai încălzește un pic, apar țânțarii. Oribili țânțarii! Oricum, primăvara e mai bine decât vara. A scos o țigară din tabacheră, a pus-o între buze și a aprins-o cu un chibrit. A tras încet fum în plămâni și i-a dat drumul ușor. Vă mai întreb o dată: chiar nu știți nimic despre scrisoare?

— *Niet!*, răspunse Yamamoto, clătind din cap în același timp.

Note: 1. Nu (rus).

— Bine, zise rusul. Foarte bine.

I-a spus apoi ceva ofițerului mongol în mongolă. Bărbatul a dat din cap și a strigat un ordin către soldați. Aceștia au cărat niște crengi groase de copaci și au început să le ascută cu baionetele, transformându-le rapid în patru pari. Au stabilit ain ochi distanța dintre pari și i-au fixat în pământ cu bolovani, formând un pătrat. Toate pregătirile au durat vreo douăzeci de minute, dar habar nu aveam ce voiau să facă pe urmă.

Rusul spuse:

— Pentru ei, vărsarea de sânge este ca o masă copioasă. Cu cât durează pregătirile mai mult, cu atât bucuria este mai mare. Nu e deloc greu să ucizi pur și simplu un om: într-o secundă l-ai terminat. Dar n-ar fi atât de interesant, adăugă el. plimbându-și degetele pe bărbia netedă.

L-au luat pe Yamamoto și l-au dus la eșafodul improvizat. !-au legat

măinile și picioarele de cei patru pari. Pe trupul gol al acestuia se vedeau câteva răni proaspete.

— După cum știți, oamenii aceștia sunt păstori, spuse ofițerul rus. Păstorii știu foarte bine să profite de oile lor: le savurează carnea, le tund și folosesc lâna, valorifică pieile. Oile sunt animale perfecte pentru ei și-și petrec toată viața alături de ele. Le jupoaie cu o măiestrie neînchipuită, iar pieile le folosesc pentru îmbrăcăminte și corturi. Ați văzut vreodată cum se jupoaie oile?

— Omorâți-mă o dată și gata! spuse Yamamoto.

Rusul și-a împreunat palmele, le-a frecat cu satisfacție și a dăit din cap spre Yamamoto.

— Nu vă îngrijorați, avem noi grijă să vă omoram. Vă garantez. S-ar putea să dureze ceva timp, dar până la urmă veți muri. Sub acest aspect, nu e cazul să vă îngrijorați. Noi nu ne grăbim, pentru că în întinderea asta vastă singurul lucru care nu ne lipsește este timpul. Și avem chiar prea destul, iar eu aș dori să vă mai spun câte ceva. În ceea ce privește procedeele jupuirii, fiecare grup are cel puțin un specialist - profesionist în adevăratul sens al cuvântului - care știe cum se taie, cum se jupoaie, mă rog, de o îndemânare exemplară. Rezultatul jupuirii lui este o adevărată operă de artă. O face cât ai clipi din ochi, cu o viteză și dexteritate uluitoare, încât ființa supusă jupuirii nici măcar nu are timp să-și dea seama ce se întâmplă. Dar, bineînțeles — și-a scos iar tabachera, a mutat-o în mâna stângă și a început să bată darabana în ea cu degetele mâinii drepte - n-are cum să nu-și dea seama. Persoana jupuită de vie suferă dureri îngrozitoare și durează incredibil de mult până moare. Jupuirea produce hemoragii de nedescris și până la urmă ele sunt cauza morții.

Plesni din degete. Ofițerul mongol care venise cu el în avion a făcut câțiva pași în față. A scos din buzunar o teacă cu un țuțit. Avea aceeași formă ca acela folosit de soldatul care mimase | gestul tăierii gâtului. A scos țuțitul din teacă și l-a ținut în sus. În soarele dimineții, lama avea o strălucire albicioasă.

— El este unul dintre profesioniștii despre care v-am vorbit, zise ofițerul rus. Aș vrea să priviți acest țuțit. Cu atenție. E un țuțit special pentru jupuire și este extrem de bine făcut. Are lama la fel de subțire ca o lamă de ras, iar tehnica folosită de asemenea oameni este cu-adevărat perfectă. Ei jupoaie animale de mii de ani și pot jupui și un om la fel cum decojești o piersică. Frumos de tot, fără nici o zgârietură. Vorbesc cumva prea repede? Mă puteți urmări?

Yamamoto nu răspunde.

— Lucrează pe suprafețe mici, continuă ofițerul rus. Trebuie să procedeze astfel dacă vor să scoată pielea frumos, fără zgârieturi. Dacă între timp simțiți nevoia să-mi spuneți ceva, vă rog să mă anunțați și veți fi scutit de chinuri. Omul nostru a folosit acest procedeu de nenumărate ori și nici măcar o dată nu i s-a întâmplat să nu facă persoana să vorbească. Nu uitați ce vă spun, deoarece cu cât ne oprim mai repede, cu atât mai bine pentru ambele părți.

Ofițerul mongol, umflat ca un urs, se uită la Yamamoto cu un rânjel. Și acum îmi mai plutește rânjelul acela prin fața ochilor. L-am visat de nenumărate ori și nu-l pot uita. În clipa în care și l-a arborat, s-a și pus pe treabă. Oamenii lui îl țineau pe Yamamoto nemișcat, călărindu-l cu mâinile și genunchii, în timp ce el își făcea treaba cu multă migală. Chiar că arăta de parcă descojea o piersică. Nu am suportat scena și am închis ochii, în clipa aceea m-a lovit un soldat cu patul puștii. A tot dat în mine până când am deschis ochii și am rămas cu ei deschiși. Nu conta însă dacă-i aveam închiși sau deschiși, pentru că auzeam vocea lui Yamamoto. La început a suportat chinurile fără un scâncet, dar apoi a început să urle de durere. Nu mai auzisem asemenea urlete în viața mea și nu mi se părea că aparțineau acestei lumi. Bărbatul i-a despiciat mai întâi umărul și a început să juipoaie pielea de pe brațul drept,

de sus în jos, ușor, cu atenție, de parcă își făcea meseria cu mare dragoste. Ofițerul rus avusese dreptate - era ca o operă de artă. Dacă nu s-ar fi auzit urletele, nu s-ar fi zis că omul suferea, dar ele spuneau totul.

În cele din urmă, pielea de pe brațul drept al lui Yamamoto s-a desprins într-o singură fășie. Maestrul a dat-o omului de lângă el, care a întins-o pe vârful degetelor ca să o vadă bine cu toții. De pe piele picura încă sânge. S-a apucat să juipoaie brațul stâng, urmând același procedeu, iar apoi picioarele, penisul, testiculele. După ce i-a smuls urechile, a jupuit capul, fața și ce-a mai rămas. Yamamoto își pierde cunoștința, își revenea un pic și și-o pierde din nou. Urletele încetau doar cât zăcea fără cunoștință, apoi reîncepeau. Treptat au slăbit în intensitate și în final, durerile și hemoragia l-au redus la tăcere. În tot acest timp ofițerul rus a desenat cu călcâiul pe nisip. Soldații mongoli au privit ritualul în tăcere, fără urmă de expresie — nici dezgust, nici emoții, nici șoc. Nimic nu s-a citit pe fața lor, de parcă s-ar fi aflat la plimbare pe un șantier de construcții și se opreau din când în când să vadă cum evoluează lucrările.

Eu am vomitat tot timpul. De nenumărate ori, chiar și când ziceam că nu mai am ce da din mine. În cele din urmă, ofițerul mongol a ridicat cu grijă pielea jupuită de pe trupul lui Yamamoto. Chiar și mameloanele erau

intacte. Niciodată, dar niciodată în viața mea nu am văzut ceva atât de oribil. Cineva i-a luat pielea din mână și a pus-o la uscat așa cum punem noi așternutul. Pe pământ n-a rămas decât cadavrul lui Yamamoto -o masă de carne roșie complet jupuită de piele. Cea mai oribilă era fața - două pupile răsărind din carne roșie, dinții dezgoliți, iar gura deschisă de parcă era gata să țipe; în locul nasului rămăseseră doar două găuri mici. În jurul lui, o mare de sânge.

Ofițerul rus a scuipat și m-a privit. Apoi și-a scos o batistă din buzunar și s-a șters la gură.

— Individul chiar nu știa nimic, se pare, spuse el punând batista la loc. Vocea nu mai avea inflexiunile dinainte. Dacă ar fi știut, ar fi vorbit. Păcat! Oricum, cu profesia lui, mai devreme sau mai târziu tot ar fi avut parte de o moarte groaznică. Asta ^e nu mai avem ce face acum. Dacă el nu știa nimic, nici tu nu ^{ai} cum să știi.

A băgat o țigară în gură și a aprins-o cu chibritul.

~ ~ Asta înseamnă că nu ne ești de nici un folos și nu are rost ^{sa} te torturăm.

Nu merită nici măcar să te luăm prizonier. Nu vrem decât să scăpăm de tine în cel mai mare secret. S-ar putea să se ivească și alte complicații dacă te ducem la Ulan Bator. Cel mai bun lucru ar fi să-ți zburăm creierii cu un glonț și apoi să te îngropăm sau să te ardem și să-ți aruncăm cenușa în râul Halhân Gol. Ar fi cel mai simplu, nu? M-a fixat cu privirea, dar eu m-am prefăcut în continuare că nu înțeleg ce spune. Deci nu știi rusește, așa că îmi pierd timpul degeaba cu tine. Am impresia că vorbesc singur, așa că ascultă-mă, am vești bune pentru tine. Am decis să nu teucid și poate este și acesta un gest de penitență pentru că ți-am ucis prietenul fără rost. Ne-am satisfăcut pofta de ucis în dimineața aceasta și ajunge una pe zi. Nu te omor, îți dau o șansă să trăiești. Dacă lucrurile merg bine, s-ar putea să scapi cu viață. Șansele nu sunt de sută la sută, sau poate sunt chiar inexistente, dar oricum, șansa e șansă. E mai bine decât să fii jupuit de viu, nu crezi?

A ridicat mâna și l-a chemat pe ofițerul mongol. Omul își spălase cu grijă cuțitul cu apa dintr-o gamelă și tocmai îl terminase de ascuțit pe tocilă. Soldații au întins pielea lui Yamamoto și stăteau de vorbă în jurul ei. Probabil că schimbau opinii despre tehnica jupuirii. Ofițerul mongol și-a vârat cuțitul în teacă și teaca în buzunar, înainte de a se îndrepta spre noi. M-a privit o clipă și apoi s-a întors spre rus. Rusul i-a spus ceva în mongolă, iar acesta a dat doar din cap fără să scoată un cuvânt. Un soldat le-a adus doi cai.

— Noi ne întoarcem la Ulan Bator cu avionul, îmi zise rusul. Mă întorc

cu mâna goală, e adevărat, dar n-am încotro. Nu întotdeauna câștigi, mai trebuie să și pierzi. Sper să-mi revină pofta de mâncare până la ora cinei, deși mă îndoiesc.

Au încălecat și au plecat. Avionul a decolat, a devenit treptat un punct argintiu pe cerul dinspre vest și apoi a dispărut cu totul, lăsându-mă singur cu soldații mongoli și cu caii lor.

Mongolii m-au aruncat pe un cal și m-au legat strâns de șa. Am pornit cu toții, unul după altul, spre nord. Soldatul din fața mea a cântat tot drumul o melodie monotonă, încet, de-abia i se auzea vocea. În afară de asta se mai distingea doar sunetul aspru al copitelor cailor lovind nisipul. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde mă duceau și ce aveau de gând să facă cu mine. Tot ce știam era faptul că pentru ei nu valoram doi bani. Cuvintele ofițerului rus îmi stăruiau în minte. Spusese că mă omoară, dar că șansele de supraviețuire erau aproape inexistente. Nu știam cum să-i interpretez cuvintele, nu înțelegeam ce-a vrut să spună prin asta. Probabil că urmau să mă folosească într-un joc murdar și oribil. Nu-mi dădeau lovitura de grație dintr-o dată pentru că își propuseseră să se mai distreze în stilul lor îngrozitor.

Cel puțin nu m-au omorât și nu m-au jupuit de viu ca pe Yamamoto. Probabil că tot aveam să mor până la urmă, dar nu ca el. Deocamdată eram viu și respiram, iar dacă ceea ce opusese ofițerul rus era adevărat, nu urma să fiu ucis foarte curând. Cu cât se dilata timpul între mine și moarte, cu atât creșteau șansele de viață. Poate era doar o șansă minusculă, dar mă agățam de ea cu toată forța.

Mi-au venit brusc în minte cuvintele caporalului Honda, previziunile lui legate de faptul că nu voi muri pe teritoriul chinez. Chiar și în poziția în care mă aflam, legat de șa, cu pielea expusă soarelui arzător din deșert, savuram fiecare silabă rostită de el. Răstălmăceam expresia feței lui, intonația, fiecare sunet și mi-am propus să cred din toată inima în ceea ce-mi spusese. Nu, nu o să zac și nu o să mor într-un asemenea loc ! O să scap cu viață! îmi tot spuneam că o să pășesc din nou în ținutul meu natal.

Am înaintat spre nord vreo două-trei ore, după care ne-am oprit lângă un monument lamaist. Asemenea monumente din piatră, numite 060, serveau atât ca zeități protectoare pentru călători, cât și ca indicatoare prețioase în deșert. Bărbații au descălecat și m-au dezlegat și pe mine. M-au luat pe sus și m-au dus puțin mai încolo, în clipa aceea mi-am imaginat că voi fi ucis acolo, în locul acela se afla o fântână săpată în

pământ, a cărei gură era înconjurată de un zid din piatră de aproximativ un metru înălțime. Mi-au spus să îngenunchez, m-au apucat de ceafă și m-au obligat să mă uit înăuntru. Nu se distingea nimic în bezna aceea. Subofițerul cu ghete a găsit⁰ piatră de mărimea pumnului și a aruncat-o în fântână. A trecut ceva timp până s-a auzit ecoul surd al pietrei ce s-a lovit de nisip. Fântâna era aparent secată. Probabil că avusese cândva apă în ea, dar o fi secat din pricina mișcărilor subterane &le filonului de apă. Judecând după timpul la care s-a auzit ecoul, am dedus că era foarte adâncă.

Subofițerul m-a privit rânjind. A scos un pistol automat din ¹⁰cul de piele de la brâu. A băgat un glonț în camera cartușului și a dus arma la capul meu. A ținut-o lipită o vreme, fără să apese pe trăgaci. A coborât apoi arma și a ridicat mâna stângă pe care a îndreptat-o spre fântână. Mi-am ^trecut limba peste buzele uscate în timp ce priveam fix arma. Încerca să-mi arate prin gesturi că aveam două alternative: ori mă omora pe loc, ori săream în fântână. Deoarece era foarte adâncă, dacă aterizam prost, muream pe loc; dacă nu, mă stingeam încet-încet. Mi-am dat seama că aceasta era șansa minusculă despre care vorbise ofițerul rus. Subofițerul mongol a arătat cu degetul spre ceasul pe care i-l confiscase lui Yamamoto și a ridicat cinci degete, îmi dădea deci cinci secunde ca să mă hotărâsc. Când a ajuns la trei, am escaladat zidul din piatră și am sărit în fântână. Sperasem să mă pot *agăța* de zid și să alunec ușor, dar nu mi-a lăsat timp pentru așa ceva. Mâinile mi-au alunecat și am căzut în gol.

Fântâna era foarte adâncă. Mi s-a părut o veșnicie până am ajuns la fundul ei. În realitate nu puteau să fi trecut decât câteva secunde, dar îmi amintesc că am avut timp să mă gândesc la o mulțime de lucruri până jos. M-am gândit la orașul natal care era atât de departe. M-am gândit la fata cu care m-am culcat o singură dată înainte de a pleca pe front. M-am gândit la părinți, îmi amintesc că am fost fericit când mi-am dat seama că aveam o soră și nu un frate; chiar dacă eu muream, sora mea le rămânea alinare părinților. Pe ea nu aveam cum să o ia în armată. M-am gândit la găluște din orez înfășurate în frunze de stejar. Apoi m-am lovit de teren dur și mi-am pierdut cunoștința din pricina șocului. Am avut senzația că tot aerul din interiorul meu a țâșnit prin trup. M-am izbit de fundul fântâniei ca un sac cu nisip.

Cred că am zăcut fără cunoștință din pricina șocului doar câteva clipe. Când mi-am revenit, mi-am dat seama că mă uda ceva. Am crezut că

plouă, dar m-am înșelat. Era urină. Soldații mongoli urinau, pe rând, deasupra mea, în fântână. Când mi-am ridicat privirile, am văzut siluetele îndepărtate ale celor doi care, urcați pe zidul de piatră de la gura fântânii, își făceau'; nevoile deasupra mea. Ceea ce se întâmpla era oribil și nu-nr" venea să cred că putea fi adevărat. Păreau halucinații provocate de droguri. Dar era realitatea gol-goluță. Eu mă aflam în fundul fântânii și ei urinau deasupra mea. După ce au terminat, unul dintre ei a îndreptat o lumină spre mine și **s-au** pus toți pe râs. Apoi au dispărut de la marginea fântânii și **îi** jur s-a lăsat o tăcere adâncă. M-am gândit că era mai bine să zac acolo, cu fața în jos, o vreme ca să mă asigur că nu se întorc. Au trecut douăzeci de minute, apoi treizeci (cel puțin așa am apreciat eu, care nu aveam ceas), dar nu s-au întors. Au plecat și m-au părăsit acolo în fundul fântânii din mijlocul desertului. După ce am fost sigur că nu se mai întorc, am început să mă analizez ca -;a văd dacă eram rănit. Nu a fost o treabă ușoară, pentru că nu-mi puteam vedea nici propriul meu trup, atât era de adâncă bezna. Ochii nu mă ajutau deci, poate doar simțurile. Dar ce sa simt în starea de spirit în care mă aflam! Tot ce-mi puteam spune era că și-au bătut joc de mine. îngrozitor! Era un sentiment cumplit de ciudat.

Încet-încet și cu mare atenție la detalii, am început să evaluez exact situația în care mă aflam. Mai întâi și mai întâi mi-am dat seama că am avut un noroc chior. Fundul fântânii era nisipos și deci destul de moale. Dacă n-ar fi fost așa, din cauza distanței uriașe până jos, m-aș fi făcut praf. Am respirat adânc și am încercat să mă mișc. Mai întâi mi-am mișcat degetele de la mâini, care au răspuns comenzilor, deși destul de slab. Apoi am încercat să mă ridic în șezut, pe suprafața nisipoasă, dar n-am reușit. Corpul nu răspundea comenzilor, de parcă s-ar fi rupt legătura dintre trup și minte. Mintea decidea ceva, dar era incapabilă să preschimbe comanda dată în mișcarea propriu-zisă. Am renunțat să mai încerc și am rămas nemișcat în beznă.

Nu știu cât am stat în poziția aceea, dar mi-am recăpătat simțurile încetul cu încetul, și, o dată cu ele, senzația de durere. Durere intensă, nu glumă. Cu siguranță aveam un picior fracturat. Și umărul era dislocat, în cel mai fericit caz, dacă nu chiar fracturat. Sufeream în tăcere. Nici nu mi-am dat seama când am început să plâng - lacrimi de durere, lacrimi de disperare. Nu cred că puteți înțelege ce înseamnă singurătaea, disperarea. Nici nu vă pot descrie senzația pe care am încercat-o când m-am trezit părăsit în fundul unei fântâni din

mijlocul deșertului - la marginea lumii, în beznă totală, cu dureri cumplite. Ajunsesem să regret că nu m-a împușcat subofițerul. Dacă m-ar fi împușcat, ar fi știut cineva de moartea mea, dar aici aveam parte de o moarte izolată, lentă și chinuitoare. Sfârșeam s'mgur, fără să știe nimeni. Auzeam din când în când vântul. Șuieratul lui se distingea foarte ciudat la gura fântânii. Parcă gemea o femeie înlăcrimată, care se afla undeva la capătul lumii. Lumea aceea și aceasta erau legate printr-un ax îngust, prin care vocea femeii se auzea până la mine. O auzeam la intervale mari, neregulate. Am fost lăsat singur într-o tăcere adâncă și într-o beznă și mai adâncă.

Am strâns din dinți de durere și am întins mâna să ating patul de pământ din jurul meu. Fundul fântânii era neted, iar ca diametru avea un metru șaizeci, un metru șaptezeci. În timp ce pipăiam în jur, am dat brusc peste un obiect tare, ascuțit. Mi-am retras mâna din reflex, dar am întins-o iar, precaut. Degetele au atins iar obiectul acela ascuțit. La început am crezut că era o creangă de copac, dar mi-am dat imediat seama că era vorba de oase. Nu oase umane, ci ale unui animal mic, oase care se împrăștiaseră cu trecerea timpului sau poate prin căderea mea. Nimic altceva la fundul fântânii. Doar nisip fin și uscat.

Am pipăit apoi peretele cu palma. Părea făcut din pietre subțiri, plate. Oricât se încingea suprafața deșertului în timpul zilei, căldura nu reușea să pătrundă până la acele adâncimi. Pietrele erau reci ca gheața. Am examinat cu palma spațiile dintre ele. Dacă ar fi fost suficient de mari pentru a-mi asigura un sprijin pentru picioare, m-aș fi putut cățăra până la suprafață. Spațiile erau însă prea înguste și în starea jalnică în care mă aflam, îmi era imposibil să mă cațăr.

M-am târât cu un efort uriaș mai aproape de zid și am încercat să mă reazem de el, stând în capul oaselor. La fiecare mișcare pe care o făceam, durerea din picior și din umăr îmi pulsa de parcă îmi înfipsese cineva sute de ace groase. De fiecare dată când respiram, aveam senzația că o să mă fac fărâmițe. Mi-am atins umărul și mi-am dat seama că era fierbinte și umflat.

Nu știu cât timp a trecut după aceea, dar la un moment dat s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat. Razele soarelui au pătruns în fântână ca un fel de revelație și într-o clipă am văzut tot ce era în jurul meu. Fântâna s-a umplut de o lumină puternică. Strălucirea era aproape înăbușitoare, încât abia mai puteam respira, întunericul și frigul au dispărut brusc, iar razele blânde și calde ale soarelui mi-au învăluit tot trupul. Până și durerea pe

care o simțeam părea binecuvântată de lumina soarelui, care mi-a permis să disting și oasele mici, albe. Oasele acelea, care ar fi trebuit să fie de rău augur și amenințătoare pentru soarta mea, păreau mai degrabă că-mi țin de urât și mă alină. Am văzut pereții din piatră care mă înconjurau. Cât timp am avut parte de lumină, am fost capabil să uit de teamă, de durere, de disperare. Stăteam în lumina orbitoare mult de uimire. Apoi aceasta a dispărut la fel de brusc cum apăruse și totul s-a învăluit din nou în beznă profundă. H.-izele soarelui au zăbovit foarte puțin, poate doar zece sau cel mult cincisprezece secunde. Probabil că din pricina unghiului în care era așezată fântâna, aceasta era perioada maximă în care soarele putea ajunge într-o zi până la fundul ei. Unda de lumină a dispărut înainte ca eu să-i fi perceput semnificația. După ce a dispărut, m-am trezit într-un întuneric și mai adânc decât înainte. Nu mă puteam mișca, nu aveam apă, mâncare, nici un petic de îmbrăcăminte pe trup. A trecut după-amiaza cea lungă și a venit noaptea friguroasă. Nu puteam dormi, deși eram mort de somn. Eram amorțit de frig, de parcă mă înțepau mii de ghimpi și aveam senzația că înțepenesc și mor încetul cu încetul. Deasupra capului meu, puzderie de stele. Le vedeam cum se târau ușor pe cer, ceea ce mi-a confirmat că timpul nu stă pe loc. Așteptam câte puțin, iar mă trezeam, iar așteptam și tot așa. S-a făcut dimineață. Punctele luminoase marcate de stele au început să pălească deasupra gurii rotunde a fântânii. Chiar și după ce s-a crăpat de ziuă, stelele n-au dispărut complet, continuau să zăbovească pe cer, aproape imperceptibil. Ca să-mi potolesc setea, am lins rouă de pe pereți. Normal că nu m-am ales cu cine știe ce cantitate de apă, dar am considerat-o mană cerească. Mi-am dat seama brusc că nu mâncasem și nu băusem nimic o zi întregă și cu toate acestea, nu aveam senzația de foame.

Am rămas nemișcat acolo. Era tot ce puteam face. Nu mă simțeam capabil nici măcar să gândesc din pricina singurătății și a disperării. Fără să-mi dau seama, așteptam raza aceea de lumină, dâra aceea orbitoare care pătrunsese până la mine timp de câteva secunde cu o zi înainte. Era probabil un fenomen care se petrecea în jurul prânzului, când soarele atinge cel mai înalt punct pe cer și lumina lui cădea pe suprafața Pământului în unghi drept. Așteptam venirea luminii și nimic altceva. Nu mai era nimic altceva de așteptat.

A trecut foarte mult timp. Mi s-a părut o veșnicie. La un moment dat am ațipit. Când am simțit prezența luminii, m-am trezit. Eram din nou

învăluit de acea lumină copleșitoare. Mi-am întins, aproape fără să vreau, ambele palme ca să primesc razele soarelui. A fost mult mai puternică decât fusese cu o zi în urmă și a durat mai mult, sau cel puțin asta a fost senzația mea. Mi-au dat lacrimile și simțeam că tot fluidul din corpul meu se va transforma în lacrimi care vor curge din ochi. Simțeam că mă voi topi astfel. Nici moartea nu mi s-ar mai fi părut îngrozitoare dacă ar fi survenit în timpul acelei lumini binecuvântate, *îmi doream să mor*. Da, asta era! Adevăratul sens al vieții pulsa în acea lumină care dura doar câteva secunde, dar simțeam că *trebuia să mor* atunci și acolo. Înainte să se întâmple ce îmi doream cu atâta ardoare, lumina a dispărut iar. Mă aflam tot pe fundul fântâniei mizerabile, întunericul și frigul au pus din nou stăpânire pe mine, de parcă ar fi vrut să-mi spună că nici n-a existat lumină vreodată. Am rămas ghemuit acolo, cu fața scăldată de lacrimi. Eram incapabil să fac ceva sau măcar să gândesc, de parcă m-ar fi țintuit locul o forță uriașă, inexplicabilă. Nici măcar nu simțeam că exist. Aveam impresia că sunt doar carcasa unei insecte aruncată la gunoi, într-un lăcaș gol al minții mele au revenit totuși cuvintele caporalului Honda, previziunea lui că nu voi muri pe continent. Acum, după ce-am văzut lumina venind și plecând, mă simțeam totuși capabil să cred în profeția lui. Începeam să cred, pentru că nu murisem acolo, în acel loc și în acele momente când ar fi trebuit să mor. Nu că *nu muream*, dar *nu puteam muri*. Înțelegeți, domnule Okada, ce vreau să zic? Pierdusem probabil binecuvântarea de care ar fi trebuit să am parte. Locotenentul în rezervă Mamiya s-a uitat la ceas.

— Și după cum vedeți, spuse el încet, sunt aici. A clătinat din cap de parcă ar fi vrut să alunge firele invizibile ale amintirilor. Caporalul Honda avusese dreptate. N-am murit pe continent și dintre cei patru care au fost acolo, eu am trăit cel mai mult.

Am dat din cap.

— Vă rog să mă scuzați că am vorbit atâta. Probabil că v-ați * plictisit de balivernele unui om în vârstă, care v-a povestit întâmplări petrecute demult. Mamiya și-a schimbat poziția pe canapea. Doamne, o să pierd trenul dacă mai stau!

Am încercat să-l mai rețin.

— Stați puțin! Vă rog să nu lăsați povestea neterminată. Ce s-a întâmplat pe urmă? Aș vrea să știu tot.

M-a privit scurt.

— Păi, și ce să fac ? Chiar că întârzii dacă nu plec acum. De ce nu mă

conduceți până la stația de autobuz și vă fac rezumatul a ceea ce s-a mai întâmplat.

Am mers împreună până la stația de autobuz.

— în cea de a treia dimineață am fost salvat de caporalul Honda. El *simțise* că vin mongolii să pună mâna pe noi în noaptea aceea, așa că s-a strecurat afară din cort și s-a ascuns. A luat pe furiș documentul din geanta lui Yamamoto cu el. A făcut asta pentru că știa că cel mai important lucru era să nu lăsăm documentul acela în mâinile dușmanilor, indiferent de sacrificiile pe care le aveam de făcut. Era prioritatea numărul unu. Probabil că vă întrebați de ce a procedat astfel dacă tot știa că vin mongolii. Motivul pentru care el a fugit de unul singur în loc să ne trezească și să fugim împreună a fost că și-a dat imediat seama că n-am fi avut șanse să scăpăm cu toții. Ei știau că ne aflam acolo pentru că era teritoriul lor. Erau mai mulți și mult mai bine echipați decât noi. Cel mai simplu lucru din lume pentru ei era să ne găsească, să ne omoare și să pună mâna pe document. Dată fiind situația, caporalului Honda nu i-a rămas decât să încerce *cu disperare* să scape singur. Dacă ar fi fost pe câmpul de luptă, ar fi fost considerat cu siguranță dezertor, dar pentru o misiune specială ca a noastră, importantă era orientarea în funcție de situație.

El a văzut tot ce s-a întâmplat. L-a văzut pe rus venind împreună cu mongolul acela, i-a privit pe mongoli jupuindu-l de viu pe Yamamoto. A văzut când m-au luat mongolii cu ei, dar nu mai avea cal, așa că nu m-a putut urma imediat. A trebuit să meargă pe jos. A scos proviziile și bruma de echipamente îngropate în deșert și a băgat documentul acolo. Apoi ^a pornit să mă caute și nu i-a fost deloc simplu să mă găsească în fântâna pentru că nici măcar nu știa în ce direcție o luasem.

— Cum a găsit fântâna ? am întrebat.

— Nu știu, spuse Mamiya. Nu mi-a lămurit amănuntul acesta. *Știa, și-atât*. în clipa în care m-a găsit, și-a sfâșiat hainele și a făcut o funie lungă. La ora respectivă, eu eram mai ^mult mort decât viu și de aceea i-a fost cu-atât mai greu să mă ^{sc}oată de acolo. A găsit apoi un cal și m-a așezat pe el. Am trecut dunele, râul și am ajuns la postul de control al armatei din Manchuko. Cei de acolo mi-au tratat rănila și m-au trimis ^{cu} un camion al Cartierului General la spitalul din Hailar.

— Ce s-a întâmplat cu documentul acela?

— Probabil că se află tot acolo, lângă râul Halhân Gol. Nici nu se pune problema să ne mai întoarcem, ca să nu mai spun că nu vedeam motivul

pentru care am fi făcut așa ceva. De aceea am decis că acel obiect nu a existat vreodată. Ne-am coordonat toate mișcările și răspunsurile, pregătindu-ne serios pentru interogatoriu. Am hotărât să susținem sus și tare că n-am auzit nimic despre nici un document. Altfel am fi fost considerați probabil vinovați că l-am lăsat în deșert. Ne-au ținut în camere separate, păziți sever, pe motiv de tratament medical, și ne-au interogat în fiecare zi. Veneau mereu alți ofițeri de rang superior și ne cereau să le spunem variantele noastre de nenumărate ori. Întrebările lor erau amănunțite și foarte istețe, dar se pare că ne-au crezut până la urmă. Le-am povestit în cele mai mici detalii tot ce mi s-a întâmplat, având grijă să nu pomenesc de document. După ce au ascultat cu atenție la tot ce le-am spus, ne-au avertizat că povestea documentului era strict secretă și că nu va fi menționată în registrul armatei, iar eu nici nu aveam voie să aduc vorba despre așa ceva. Dacă o făceam, eram aspru pedepsit. După două săptămâni am fost trimis înapoi la postul meu inițial și presupun că și caporalul Honda s-a întors la unitatea lui.

— Un lucru tot nu-mi este clar, am zis. De ce au făcut • atâtea eforturi ca să-l aducă și pe domnul Honda pentru misiunea aceasta ?

— Nu mi-a povestit niciodată. Probabil că nu avea voie să spună nimănui și presupun că s-a gândit că ar fi mai bine J pentru mine să nu știu. Din conversațiile pe care le-am avut, am dedus că ar fi existat un fel de relație personală între el și bărbatul pe nume Yamamoto, ceva legat de calitatea lui d«(persoană clarvăzătoare. Auzisem de multe ori că armata avea o unitate care se ocupa de probleme oculte. Adunau probabil din toată țara oameni înzestrați cu forțe paranormale și făceau experiențe cu ei. Bănuiesc că într-o astfel de împrejurare s-a cunoscut Honda cu Yamamoto. În orice caz, fără calitățile luj speciale, Honda n-ar fi fost niciodată capabil să mă găsească în fântână și să mă ducă exact la postul de control al armat din Manchuko. Nu avea nici hartă, nici busolă și totuși ajuns acolo fără nici o ezitare. Bunul-simț ar fi dictat că ceva ar fi fost imposibil. Eu eram topograf de profesie, făceam hărți și știam destul de bine zona, dar tot n-aș fi putut faceea ce a făcut el. Probabil că Yamamoto l-a contactat tocmai pentru acele puteri speciale ale lui. Am ajuns la stația de autobuz și am așteptat.

— Unele lucruri nu se vor lămurii niciodată, spuse Mamiya. Mai sunt lucruri pe care tot nu le înțeleg. Mă mai întreb și ac LI m cine a fost mongolul acela care venise singur la noi în deșert. Și mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă am fi reușit să ducem documentul la Cartierul General.

De ce nu ne-a lăsat Yamamoto pe partea dreaptă a râului Halhân Gol? Putea să treacă singur vadul și s-ar fi mișcat mult mai liber singur. O fi vrut oare să ne folosească doar ca momeală pentru trupele mongole ca să scape el? Foarte posibil. Poate că Honda și-a dat seama de la bun început de lucrul acesta și de aceea a stat pe aproape în timp ce mongolii îl jupuiău pe Yamamoto.

În orice caz, a trecut multă vreme până când am reușit să-l reîntâlnesc pe caporalul Honda. Ne-au despărțit din clipa în care am ajuns în Hailar și ni s-a interzis să vorbim, și chiar să ne vedem. Aș fi vrut să-i mai mulțumesc o dată, dar mi-a fost imposibil. El a fost rănit în bătălia pentru Nomonhan și trimis acasă, iar eu am rămas în Manciuuria până la sfârșitul războiului, după care am fost trimis în Siberia. L-am găsit abia la câțiva ani după ce am fost eliberat din lagăr și am ajuns acasă. Am reușit să ne întâlnim de câteva ori și să corespondăm. Lui nu-i prea plăcea să aduc vorba despre ceea ce ni s-a întâmplat la râul Halhân Gol și nici eu nu simțeam nevoia să-mi reamintesc. Nu erau amintiri plăcute. Am decis să *nu spunem nimănui nimic* despre ceea ce s-a întâmplat acolo. E dara povestea?

Am vorbit cam mult, dar am vrut să subliniez faptul că adevărata mea viață s-a sfârșit în fântâna aceea din deșertul mongol. Simt și acum că în cele zece sau cincisprezece secunde de lumină pe zi, din fundul fântânii, mi-am trăit viața cu cea mai mare intensitate. Parcă n-ar mai fi rămas nimic după aceea, atât de misterioasă a fost lumina aceea pentru mine. ^{^u} Vă pot explica foarte bine, dar mărturisesc sincer că, ^{ere}indiferent de ceea ce mi s-a întâmplat de atunci încolo, în adâncul sufletului meu n-am mai simțit absolut nimic. Nici în fața ^{mo}nstruoșilor tanchiști sovietici, nici când mi-am pierdut mâna stângă, nici în condițiile de iad ale lagărului din Siberia - ceea ^{ce} am simțit nu se poate numi decât o stare de amorțeală, de ^oinconștiență totală. Nimic nu mai conta, nimic nu mă mai interesa.

Poate vi se pare ciudat, dar *ceva* din sufletul meu se stinsese pentru totdeauna. La vremea aceea simțeam că ar fi trebuit să mor în lumina binecuvântată a soarelui de atunci, că sosise momentul să mi se întâmple așa ceva, dar după cum îmi prezisese domnul Honda, n-am murit acolo. Sau mai degrabă ar trebui să spun că *n-am putut muri* acolo.

M-am întors în Japonia fără mână, după ce mi-am pierdut doisprezece ani prețioși din viață. Când am ajuns în Hiroshima, părinții și sora mea

erau deja morți de mult. O trimiseseră pe . sora mea să lucreze într-o fabrică și se afla acolo în momentul • în care a căzut bomba atomică fatală. Tata era în drum spre ea și și-a pierdut și el viața. Șocul suferit a țintuit-o pe mama .-, la pat până a murit, în 1947. După cum v-am mai spus, fata ", cu care mă logodisem înainte de plecare se căsătorise și avea ,« doi copii. Mi-am găsit până și mormântul în cimitir. Nu-mi mai rămăsese nimic și simțeam în clipele acelea că n-ar fi trebuit"?" să mă întorc. Aveam un gol imens în suflet. Nici nu îmi dau seama prea bine ce a mai însemnat viața pentru mine de atunci încoace. Am predat geografie și istorie la un liceu, dar ' ; nu mă simțeam viu în adevăratul sens al cuvântului, îmi ,, îndeplineam sarcinile atribuite, una după alta, și atât. Nu am •, avut nici un prieten adevărat de atunci și nici nu mă simțeam' <• apropiat de elevii mei. Nu mai știam ce înseamnă să iubești-.! pe cineva, închideam ochii și-l vedeam pe Yamamoto jupuit de^{li} viu. O masă de carne roșie fără piele. L-am visat de nenu-^f mărate ori de-atunci și-i auzeam în vis țipetele sfâșietoarei, M-am visat și pe mine deseori putrezind în fântâna aceea dia" deșert. Uneori aveam senzația că lucrul acela se și întâmplasr *' iar viața de după aceea a devenit doar un vis.

Când mi-a spus domnul Honda pe malul râului Halhân că nu voi muri pe continent, am fost foarte fericit. Nu con^l faptul că-l credeam sau nu, dar atunci voiam să mă agăț ceva, de orice. Probabil că domnul Honda știa lucrul acesta intenționa să mă liniștească, dar eu n-am avut parte de ni o bucurie. De când m-am întors în Japonia, am trăit ca carcasă goală și vă spun cu mâna pe inimă că asta nu se poai numi viață, oricâți ani ai trăi. Inima și trupul dintr-o carc nu au cum să fie însuflețite - ele sunt goale precum carcer Sper că am reușit să vă fac să înțelegeți ce am vrut să spt domnule Okada.

— Adică nu v-ați mai căsătorit după întoarcerea în Japoi

— Bineînțeles că nu. Nu am soție, nu am părinți, nu am frați. Sunt absolut singur pe lumea asta.

Am ezitat puțin, dar l-am întrebat în cele din urmă:

— Credeți că ar fi fost mai bine să nu fi cunoscut prezicerea !(imnului Honda?

Domnul Mamiya a tăcut câteva clipe.

— Da, cred că da. Poate n-ar fi trebuit să-mi spună și eu jr fi trebuit să știu. După cum spunea chiar domnul Honda, t iustinul trebuie cunoscut după ce a trecut, nu înainte. Dacă MUU și mă gândesc, oricum nu mai

contează. Eu nu-mi îndeplinesc acum decât datoria de a trăi.

A venit autobuzul și domnul Mamiya mi-a făcut o plecăciune adâncă, după care s-a scuzat pentru timpul răpit.

— Plec, spuse el. Vă mulțumesc pentru tot. Sunt bucuros că am reușit să vă dau pachetul lăsat de domnul Honda pentru dumneavoastră. Pot să spun că mi-am făcut datoria și plec acasă cu inima ușoară.

A scos cu dexteritate, cu ajutorul mâinii drepte și a celei artificiale, banii necesari pentru autobuz și și-a plătit biletul.

Am rămas cu ochii după autobuz, până a dispărut după colț. După ce nu s-a mai zărit, am simțit un gol imens în suflet, poate asemănător cu cel perceput de un copil mic părăsit într-un oraș străin.

Când am ajuns acasă, m-am așezat pe canapeaua din camera de zi și m-am ocupat de pachetul pe care mi-l trimisese domnul Honda. Am asudat desfăcând unul după altul straturile de Hârtie cu care fusese ambalat, în sfârșit, am ajuns la o cutie solidă din carton - un ambalaj ornamental pentru Cutty Sark -dar mi se părea prea ușoară ca să conțină și o sticlă de whisky. Am deschis-o, dar nu era nimic înăuntru. Era complet goală. Domnul Honda îmi lăsase drept amintire o cutie goală.

Lucrări consultate

1- Churei Kenshokai, *Nomonhan Bidanroku*, Shinkyō, Manshu Toshō

Kabushikigaisha (1942).

2- Vorobjeikin A.V., *Nomonhan Kusenki, Soren Kusho no Kaiso*, traducere de Hayashi Katsuya și Ota Tako, Kobundo (1964).

3. Onda Juho, *Nomonhansen Ningen no Kiroku*, Gendaishi Shuppankai, Hatsubai Tokuma Shoten (1977).

4. Ozawa Chikamitsu, *Nomonhansenki*, Shinjinbutsu Oraisha (1974).

5. Ito Keiichi, *Shizukana Nomonhan*, Kodansha Bunko (1986).

6. Muto Tomio, *Watakushi to Manshukoku*, Bungei Shunju (1988).

7. Terada Chikao, *Nihonguntai Yogoshu*, Rippu Shobo (1992).

8. Cooks Alvin D., *Nomonhan Joge — Sogen Nissosen — 1939*, traducere de Iwasaki Toshio și Yoshimoto Shinichiro, Hataikuhiko Kanshu, Asahi Shinbunsha (1989).

9. Kojima Jo, *Manshu Teikoku, I, U, III*, Bungei Shunju (1983).